

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

NYTT BIBLIOTEK FÖR BARN OCH UNGDOM.

78.

VI OCH KÄRA SLÄKTEN

BERÄTTELSE

AV

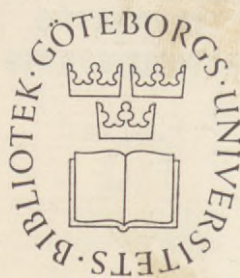
ANNA SAHLIN

STOCKHOLM

C. E. FRITZES BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAG

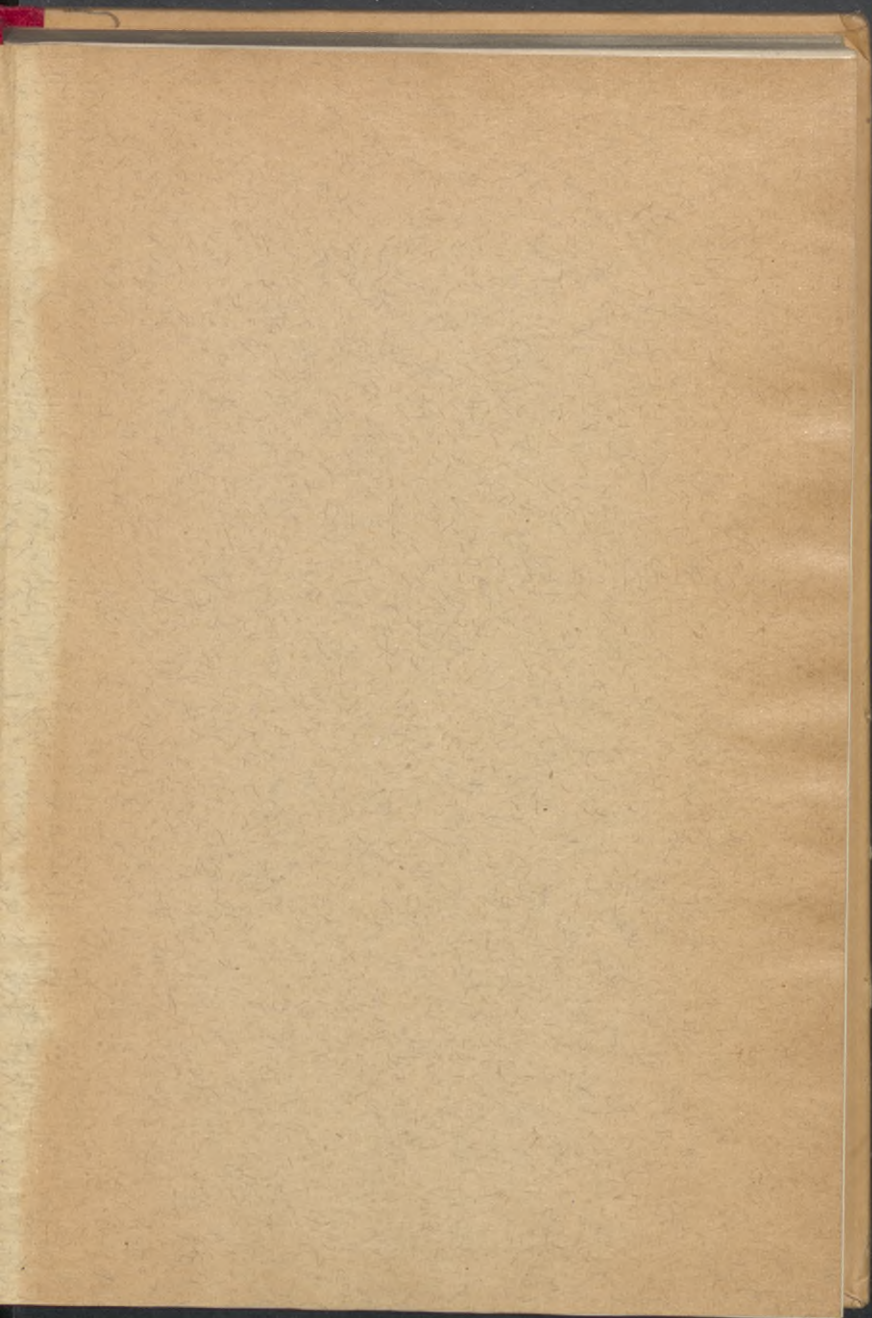
Pris inb. kr. 2:—.

Allmänna Sektionen

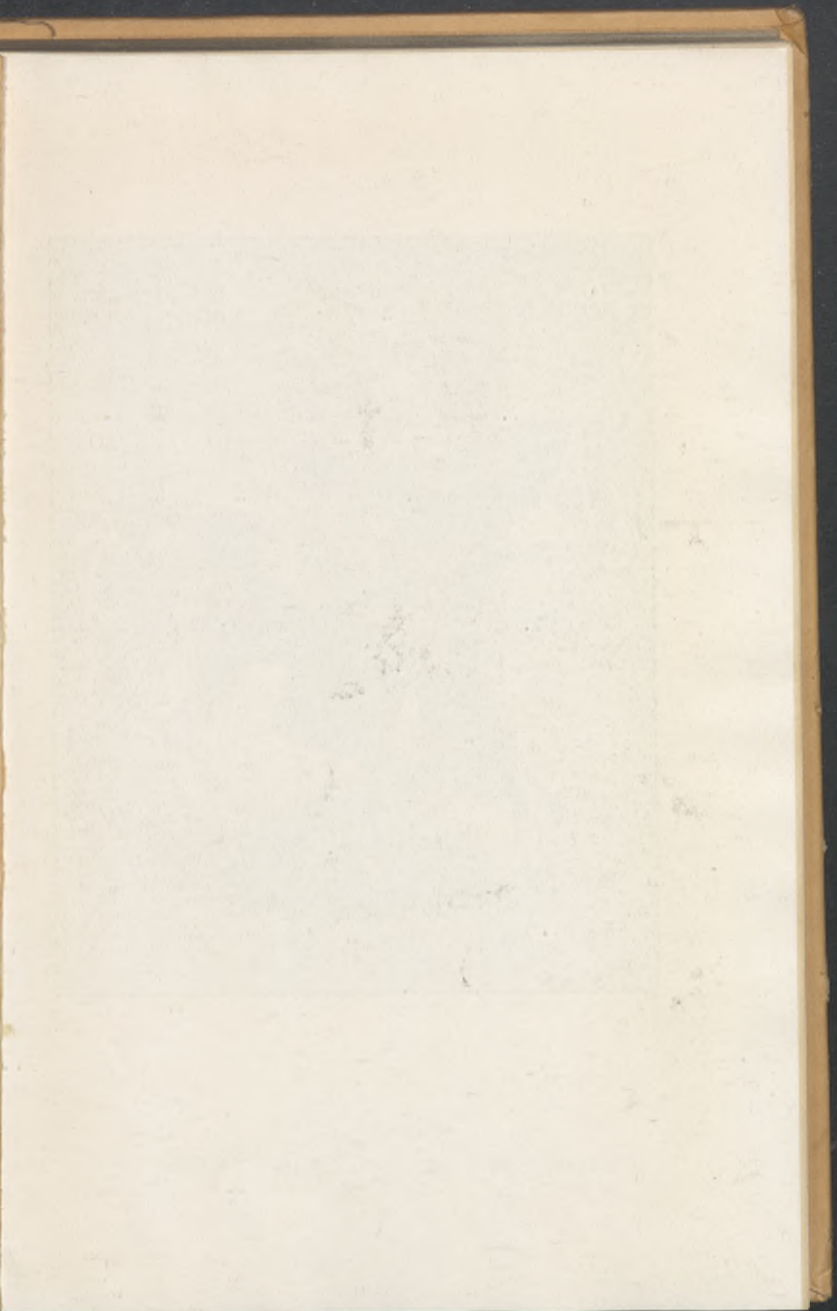
Pedag.
Sv.
Barnb.

Sv. 38/389

BIBLIOTEK. GO

AL

VI OCH KÄRA SLÄKTEN

BERÄTTELSE

AV

ANNA SAHLIN

STOCKHOLM

C. E. FRITZES BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAG

Copyright 1926

C. E. Fritzes Bokförlags Aktiebolag

STOCKHOLM

EDVARD RYDAHLS BOKTRYCKERI

1926

FÖRSTA KAPITLET

NÄR vår bil en strålande vacker majdag ilade fram på den välkända vägen till Marieholm, tyckte jag, att det som hänt under detta sista år var som en dröm, detta år, under vilket jag, Evie v. Harden, från en bekymmerslös och obetänksam skolflicka blivit friherrinnan Hjälms på Marieholm.

Nåja, jag vill inte precis påstå, att de adjektiv, som stå framför skolflickan inte också kunna lämpa sig för högvälborna friherrinnan.

Jag har alltid hört den pessimistiska åsikten uttalas, att människorna aldrig få sina önskningar till fullo uppfyllda, men jag för min del måste tacksamt erkänna, att Fortuna skakat ut sitt ymnighetshorn över mig, ovärdiga varelse.

Där jag under vår färd satt lutad mot Lennarts axel, lät jag mina minnen från föregående sommar passera revy.

Roten och upphovet till att jag sändes bort för att möta mitt öde var, att min mor skulle gifta om sig. Jag »avskydde» min blivande styvfar och för mig själv och för mina förtrogna kallade jag honom

Buddha, ty jag föreställde mig ovannämnda gudomlighet, som den personifierade ledsamheten och fann därför namnet särdeles lämpligt för min mors utvalde.

Min mamma var en rik och strålande societetsdam, som inte var över sig förtjust uti att äga en fullväxt dotter och därtill en ganska klarsynt och tilltagsen sådan.

Var skulle denna efter avlagd, miserabel studentexamen placeras, det var frågan? Hon kunde inte gärna tagas med på bröllopsresan till Rivieran.

Efter litet planerande sändes hon, jämte sin f. d. barnjungfru Albertina, till en avlägsen släkting på rama »bondlandet».

Så kom jag till det härliga Bredsjö, vars ägarinna, Margareta v. Harden, själv skötte sin egendom med klokhet och kraft. Från första ögonblicket beundrade jag henne och lärde snart älska henne, trots den hälsosamma respekt hon ingav mig. Att hon och hennes man hädanefter skulle bli vårt intimaste umgänge gjorde mig mycket lycklig.

Kommen så långt i mina tankar, skänkte jag hennes och Allan Bergs korta kärlekssaga en flyktig del därav. Den hade ju slutat, liksom min egen, med giftermål, och vad kan man mer begära.

På mitt bröllop hade Margareta sett strålande lycklig ut, och att Allan skulle göra det, var ej att undra på, då han, utom en vacker och präktig hustru, vunnit en välskött egendom, efter att i årtal ha kämpat med ekonomiska svårigheter.

Vad jag bäst tyckte om hos Allan — Margareta, eller Gretchen, såsom jag kallar henne, hade varit nog barnslig att vara litet svartsjuk på mig — var hans stora kärlek och omvårdnad om hans blinda mor, som nu åtnjöt en sorgfri ålderdom på Bredsjö.

Men mina tankar återgingo till mig själv, eftersom jag väl var huvudpersonen i — dramat höll jag på att skriva. Jag gjorde det ju också, men jag menar förstås, skådespel, ty komedi vill jag inte kalla det, ehuru den senare för det mesta även avslutas med äktenskaps ingående för styckets ingénue.

Under min skoltid flirtade jag aldrig av det enkla skälet, att jag fann alla pojkar dumma och egenkära. Lika litet hade jag ägnat kärlek och giftermål, vis-à-vis min egen person, en halv tanke.

Jag hade visserligen hört, att det fanns en liten gud vid namn Amor, vilken spelade människobarnen förunderliga spratt, men jag tänkte aldrig på, att mitt hjärta skulle kunna bli målet för hans pil.

En dag, då jag mötte Lennart i Marieholms skog, tror jag att ovannämnda lilla gud smög omkring bland furorna och hade mig inom skotthåll. Jag misstänkte det inte då, men det blev mig inom kort uppenbart, och att han även hade haft en pil reserverad för Lennarts räkning.

Jag antog, att giftermål var »ett nödvändigt ont», som vore att föredraga framför att bli gammal mö, men det var tids nog att tänka därpå, när man närmade sig fyrtiotalet.

Att jag skulle förlora mitt hjärta vid mitt första

utträde i världen var således alldeles mot beräkning, och det till en medelålders änking med svärmor och två barn.

I alla romaner jag hade läst hade svärmödrar skildrats med samma hänsynsfulla ömhet, som brukar komma sagans drake till del. Därför fruktade jag mera för ett möte med baron Hjalms svärmor än att stå öga mot öga med de lejon, han i Afrika bommat på. Han hade nämligen vistats där ute ett par år som storviltsjägare.

Under den tiden hade barnen varit hos mormodern, som grundligt skämt bort dem. Att hon ibland brukade gästa Marieholm hade jag hört av Margareta, och den utsikten gjorde mig mycket tveksam, då jag före avgörandets stund vägde för och emot i mitt hjärta. I det verkligt avgörande ögonblicket, glömde jag, förstås, bort både svärmor och alla andra »emot».

Barnen gjorde mig inga bekymmer, ty vi hade strax blivit goda vänner. När Lennart sedermera friade till mig, var han nog älskvärd att upplysa mig om, att vänskapen mellan barnen och mig var en av orsakerna till, att han vågade be mig att bliva deras andra mor, ehuru jag var alldeles för ung och barnslig.

Huru varmt hade jag ej lärt mig att hålla av den kække, trotsige Kurt, sin fars avbild, och den ljuslockiga, bedårande älvan, lilla Maud!

Vilket ansvar för mig, som inte själv var stort mer än ett barn, att leda dem rätt och att kunna vara

nog förståndig mot dem! Jag erkände min oförmåga och var glad att en annan, mer kraftig än jag, skulle dela detta ansvar.

Jag drog en befriande suck vid tanken på, hur klokt Lennart ordnat allt för att hjälpa mig. Min bästa vän från skoltiden, den präktiga Bet Malm, hade åtagit sig att bli barnens uppfostrarinna och att giva Kurt den första undervisningen. I bättre händer kunde barnen inte komma.

Dessutom hade vår trogna Albertina — Albert säger jag — som var en skicklig kokerska redan tillträtt denna viktiga post på Marieholm.

Mamma måste avstå henne till mig, ty det var ej att tala om, att Albert skulle låta mig segla ut på äktenskapets svallande hav, utan att hon skulle följa med.

Mitt hjärta strömmade över av kärlek och tacksamhet mot Lennart, som hade undanröjt alla stötestenar på min väg, och jag satte mig upp och såg på honom med ömma blickar.

— Vad, älskade, är du vaken? utropade han glatt, jag trodde, att du hade somnat. Du låg så stilla och tyst mot min axel.

Han brukade ofta skämta över att tystnad inte var min force.

Med denna direkta bilfärd från Saltsjöbaden avslutade vi vår bröllopsresa.

När målet för den hade diskuterats i familjekretsen, ville jag att vi genast skulle resa hem till Marieholm, men jag blev överbevisad. Några dagar

måste vi hålla oss undan, så att Bet och barnen kunde komma före oss hem och Albert, som naturligtvis också skulle bevista vårt bröllop, hinna bli varm i kläderna i sitt nya departement. Lennart och jag beslöto då att vara en vecka vid Saltsjöbaden.

— En bröllopsresa, som kunde passa en liten handelsbokhållare, men inte alls baron Hjälms på Marieholm, sade mamma spetsigt. Käre Lennart, låter du Evie råda så där från början så får du nog hett hela livet igenom.

— Jag tycker om hetta, sade Lennart, lugn och oberörd, jag blev så van vid den i tropikerna.

Mamma lät sig nöja, ty hon hade onekligen litet respekt för min blivande man. Dessutom hade hon fått fria händer att ordna bröllopet alldeles efter sin egen smak, vilket hade till följd, att det blev en kopia av alla andra societetsbröllop, ett sådant som envar kan beskåda i någon av huvudstadens förnämligare kyrkor, varför en beskrivning därav är överflödig.

De få kyrkbrudar, jag sett, hade haft ett djupt lidande uttryck i sina ansikten, som om de gingo ett fruktansvärt öde till mötes. Jag hade därför bestämt mig för att se glad och frimodig ut men alla mina föresatser kommo troligen jämmerligen till korta, ty allt från den stunden är för mig i en ogenomtränglig dimma. Jag klädde mig, for till kyrkan, fördes vid Lennarts hand fram till altaret, hela tiden som en automat. Det enda, som står klart och

tydligt för mig, var, när lilla Maud, vilken stod bakom mig med min brudbukett, slog sig ned på altarringen bredvid mig och djupt suckande sade med hög röst: De häj vaj faslitt tjåkit!

Mitt förstånd var så omtöcknat, att jag inte reflekterade över, om hennes uppträdande hörde till ceremonien eller ej. Sedan fick jag veta, att Bet hade räddat situationen genom ett snabbt ingripande.

Så åt jag, så drack jag, kramade Lennarts hand och hörde på mer och mindre genialiska tal.

Genom töcknet fick jag utbyta några ömma blickar med Margareta. Hon och Allan Berg, utgjorde ett vackert och ståtligt par.

Om några tårar fälldes över mig, vet jag inte, men i så fall var det väl Albert, som bestod mig dem.

Nu voro vi emellertid på väg till hemmet efter några härliga dagar för oss själva. Det hade för oss bägge varit omöjligt att försjunka i dådlöst svärmeri, utan vi hade tillbragt största delen av dagen med uppfriskande promenader.

— Är du glad att komma hem, liten? frågade Lennart och tog mig under hakan.

— Om jag är, Len, svarade jag entusiastiskt, jag har hela vintern längtat efter den här dagen. Från första stunden, jag såg Marieholm, tyckte jag, att jag hade som litet del i det. Det var alldeles, som om en inre stämman sagt mig, att det en gång skulle bli mitt hem.

— Jag må väl säga, utbrast Lennart, att det var mig en liten säker dam. Den första stunden, säger

du? Minns du, att du då kom genom parken med en karl, som du trodde vara ställets skogsvaktare?

— Visst minns jag, Len, sade jag, men så kände jag det i alla fall.

— Om jag säger, att det är så, så är det så, om det också inte är så, sade Lennart i högtidlig ton.

Jag hade, förstås, förkortat hans namn, såsom jag gör med allas, som jag håller av, undantag göres för Bets, Kurts och Mauds, vilkas namn jag inte kan fundera ut några förkortningar på.

— Ja, jag är gräsligt glad, Len, återtog jag, men
— — —

— Finns det ett men? frågade Lennart och betraktade mig ängsligt.

— Ett förskräckligt stort, sade jag och kröp till honom. Jag känner mig så orolig för, att jag inte ska kunna uppträda på ett värdigt sätt som din fru. Vad ska jag säga, vad ska jag göra, Len?

Lennart skrattade uppsluppet.

— Ska du skratta åt mig? sade jag. Råd mig i stället.

— Förlåt mig, liten, sade han, men det förefaller mig så löjligt, att du — just du — ska känna dig ängslig i det fallet. Visst vill jag råda dig: Var dig själv, alldeles dig själv, den nyckfulla, självrådiga, varmhjärtade och koketta lilla varelse, som alltid plågat mig så obarmhärtigt.

— O, Len, utropade jag, vilken resumé av mina nobla egenskaper — —

Här blev jag avbruten av Fransson, chauffören,

som vände sig till hälften mot oss och sade: — Fröken Malm och barnen stå vid grinden.

Vilket glatt återseende! Barnen jublade och den kära Bet såg mycket lycklig ut.

Hon hade vid nyåret lämnat sin föregående plats, och sedan hade hon och barnen bott hos Margareta på Bredsjö, under det att en del reparationer hade gjorts på Marieholm. Barnens mormor, fru Ulff, hade velat ha dem till sig, men Lennart ville på inga villkor åter ha dem så grundligt bortskämda.

— Mamma, mamma, ropade de och trängdes om att komma upp i mitt knä, men när inte bägge två kunde få plats där, tog Lennart hand om Kurt, i det han gav mig en värtalig blick.

Den blicken kom sig av ett föregående samtal mellan oss bägge, angående vad barnen borde kalla mig. Jag hade tyckt, att det skulle vara rysligt att kallas »mamma» av så stora barn och tyckte också, att jag därigenom skulle tränga ut deras rätta mor ur deras minne. Lennart hade föreslagit alla möjliga och omöjliga smeksamma benämningar på alla tänkbara språk. Till slut kommo vi överens om att låta barnen själva lösa den ömtåliga frågan, och det hade de nu gjort, och på ett sätt, som kanske var det bästa, ehuru jag kände mig äldre än min egen mormor.

De pratade kors och tvärs och det var omöjligt för oss andra att få ett ord med i laget, men tillfället var ju ej sådant, att man kunde tysta ned dem.

— Ja vet nåde, ja, sade Maud och såg mycket hemlighetsfull ut.

— Det vet jag med, sade Kurt, men jag säger ingenting, jag. Men — tillade han med manlig värdighet — töser kunna aldrig tiga, förstås.

— Nej, de tan ja inte, fortsatte lilla Maud, å du tunne inte du hellej, om inte tant Bet satt, att vi inte kulle få nån ettejätt.

Således en överraskning! Jag var i högsta spänning, varuti den skulle bestå, men då bilen svängde upp på gårdsplanen, var den, såsom jag trodde, avslöjad.

Tolv små skolflickor med svenska flaggor i händerna stodo nedanför trappan och på första trappsteget stod en ung man med hatten i hand. Runt omkring trappan på vederbörligt avstånd var en del av godsets underhavande samlade.

Jag kände mig glatt överraskad och djupt rörd av detta vänliga emottagande. Åter kom tanken för mig: vad ska jag säga, hurudan ska jag vara mot dem alla? men genast kom jag ihåg Lennarts råd: var dig själv, och jag föresatte mig, att det i brydsamma situationer hädanefter skulle bli mitt rättesnöre.

Bilen stannade, och i detsamma uppstämde de små flickorna en liten välkomstsång, författad, såsom jag sedan fick veta, av den unge skolläraren. Sedan sången slutat, stego vi ur bilen, och Lennart föreställde herr Bergsjö, skolläraren, för mig. Jag tackade honom hjärtligt, varefter jag skakade hand

med alla småflickorna, som betraktade mig med strålande ögon och lyckliga leenden. Därpå vinkade jag till dem, som stodo runt gårdsplanen, i det jag ropade till dem: »i morgon kommer jag och hälsar på er alla», vilket hälsades med ett ljudligt hurra av några halvstora pojkar.

Helst hade jag sprungit bort till dem och tagit dem, figurligt talat, i famn, men så mycket mig själv fick jag nog inte vara.

Jag sprang uppför trappan. I dörren till hallen skymtade jag Alberts kära och trinda lekamen, vilken jag snart omslöt med mina armar.

— Vad jag är glad att se dig igen, raring, sade jag. Du har väl tillräckligt med mat till de där — jag pekade på de tolv små flickorna — nå, det var bra.

Jag hälsade på de övriga av husets tjänare, varpå jag åter sprang utför trappan.

— Ni ska allesammans stanna till middag, ropade jag till flickorna, och ni, herr Bergsjö, är väl också snäll och stannar? Bet, vill du visa herr Bergsjö till biblioteket? Säkerligen roar det er, herr Bergsjö, att se på böckerna, tills vi ha klätt om oss. Och ni, sade jag till flickorna, ni kunna leka och rasa i hallen eller i trädgården, så mycket ni vilja.

Jag kom att tänka på, att Lennart kanske också ville ha ett ord med i laget, eftersom han ändå var husets herre. Jag såg på honom. Han stod med händerna i resrockens fickor och såg på mig med en

vältalig blick, vari jag läste ett: du, min tös, kan verkligen sätta maskineriet i gång!

I tjänarnas matsal dukades ett bord för småfläckorna. Jag avsynade det, innan jag gick till min egen middag, och lät dekorera det med åtskilliga blomsteruppsatser från våningen, som dagen till ära var rikligen prydd därmed. Jag tror nog, att denna middag på Marieholm gick sent ur de smås minnen.

Vår egen middag blev festlig och glad. Herr Bergsjö var en fin och försynt ung man, som, sedan Lennart och han talat litet om skolan, lyssnade på mitt och barnens muntra prat. Kurt och Maud, som annars brukade äta i sitt eget matrum, hade i dag på min begäran fått sitta vid stora bordet, och det vore synd att säga, att stämningen genom deras närvaro blev tryckt.

Sedan drucko vi kaffe på den kära, kära terrassen. Under det att Bet talade med herr Bergsjö, upplivade Lennart och jag minnena från mitt sista besök där, då jag genom mitt koketteri för Allan Berg försökt uppväcka Lennarts svartsjuka.

— Var du svartsjuk? frågade jag.

— Jag antar det, sade han. Jag vet bara, att jag hade en mordisk lust att rusa på er bägge två och kasta er över balustraden.

Jag hade inte ro att längre sitta stilla.

— Jag måste gå och hälsa på Lolo, sade jag, jag längtar att få se henne igen.

Lolo var den häst jag fått låna förra sommaren. Den tillhörde Lennarts syster, som var utomlands.

Vi stego alla upp för att gå till stallet. Hur det var, kom jag först dit, ty under en eller annan förvändning stannade de andra efter.

Jag skyndade fram till Lolos spilta men stannade häpen. Vad ville detta säga? I spiltan bredvid hennes stod ännu en Lolo! Jag jämförde dem båda. Precis lika, samma färg, samma höjd! Jag såg mig omkring. Inte en själ syntes till. Jag satte mig på havrelåren helt perplex och gnuggade mig i ögonen. Jag hade visserligen druckit ett par glas champagne, men ändå — — Nog hade jag hört, att det fanns olyckliga människor, som inte tordes erkänna, att de sågo flugor, men hästar — —

Jag såg efter Lolos namnplåt — den var borttagen. Jag ropade hennes namn — hon och hennes dubbelgångerska vände bägge två på huvudena.

Jag blev helt kuslig till mods och ämnade bege mig bort från detta mysterium, då i ett trollslag stallet blev fullt med folk. Lennart, herr Bergsjö, Bet, barnen, kuskar och hästskötare stodo i en hast runt omkring mig.

— De va jemligheten, mamma, ropade lilla Maud och dansade förtjust omkring mig.

Jag såg rådvill på Lennart. Han stack sin arm under min och förde mig upp i den ena av de förhäxade spiltorna.

— Min älskling, viskade han, jag har skämtat litet med dig. Säg mig nu, är det här den rätta Lolo?

— Jag vet inte, Len, svarade jag i jämmerlig ton. Jag förstår inte alls det här. Det går runt i huvudet

på mig. Finns det verkligen två Loloar? Å, Len, jag var så ängslig, att jag hade blivit litet underlig.

Lennart skrattade, alla skrattade, och Maud och Kurt utförde i sin förtjusning någon slags vild krigsdans. Alla, utom jag, hade de del i den stora »jemligheten».

— Saken är den, sade Lennart, att min syster snart kommer och avhämtar den rätta Lolo. Som jag visste, att du skulle bli mycket ledsen för det, har jag gjort allt för att skaffa dig en annan ridhäst, så lika Lolo som möjligt. Din tvekan, vilken av dem, som är din forna Lolo, säger mig, att jag har lyckats.

— Ack, Len, vad du är god och omtänksam, utropade jag, hur skall jag kunna tacka dig?

— Genom att tycka om den nya Lolo — eller Lotte, såsom jag föreslår, att hon ska kallas — lika mycket som om den gamla. Ska vi rida ut i morgon bittida, så att du får pröva henne?

Helst hade jag ridit på min kära Lolo, med vilken så många dyrbara minnen voro förknippade, ty jag »avskyr» att svika gamla vänner för nya, men för att visa, hur stort värde jag satte på den möda Lennart gjort sig, gick jag beredvilligt in på hans förslag.

Sedan herr Bergsjö med sina små disciplar avtågat under sång, hade jag två saker, som jag längtade att göra. Den första var att ringa till Bredsjö och hälsa på Margareta, den andra att få en pratstund med Albert.

Sedan Margareta sagt mig några varma välkomstord, sade jag henne, att jag med det första, kanske redan följande dag, skulle komma till henne.

— Jag ville be dig om en sak, sade hon. Den är för ditt eget bästa. Innan du kommer hit, så gör visit i prostgården. Atmosfären där är något ljum för dig, men jag är säker på, att en sådan artighet från din sida skulle betydligt höja den. Vill du inte det?

— Å, Gretchen, sade jag endast i bedrövlig ton.

— Du förstår, käraste, fortfor hon, att du inte numera är en liten obetydlig flickunge, som låter sina nycker skena i väg med sig. Du är nu en betydande person inom socknen, och du måste uppträda därefter.

— Å, Gretchen, sade jag igen. Hade jag tänkt mig något så rysligt, så hade jag aldrig — jo, jo, det hade jag visst. Jag får väl göra som du säger, då — —

Jag hoppades att ha mera tur med Albert, ty därvidlag skulle väl inga dylika förpliktelser ställa sig hindrande i vägen.

Margaretas lilla fingervisning hade dock gjort så mycket, att jag inte rusade huvudstupa ned i köket utan bad Betty, husjungfrun, säga till Albertina, att jag ville tala med henne i hennes rum. Flickan kom tillbaka och kungjorde med en djup nigning »att fröken Pettersson vore mycket glad, om friherrinnan ville göra henne den äran».

Som jag antog, att »fröken Pettersson» och Al-

bert voro identiska, styrde jag mina steg till ovannämnda betydande persons privata mottagningsrum.

Albert stod avvaktande vid dörren, och då den stängdes efter mig, gav jag henne en så häftig omfamning, att endast hennes långvariga träning mot mina anfall hindrade henne ifrån att ta en överhalning.

— Sötaste, vad jag är glad att se henne igen.

— Och hur har du det här, raring? frågade jag och såg mig omkring i hennes rum, ett ljusst, vackert rum åt trädgårdssidan, mattbelagt och väl möblerat. En stor, rymlig järnsäng, som kom mig att beundra Lennarts ögonmått, upptog en stor del av rummet.

— Ja, har jag det inte fint? sade Albert, strålände av förnöjelse, baron har själv bestämt om möbler och allt. Det är en fasligt rar man, som fröken fått.

Hon märkte sitt misstag och skyndade att rätta det.

— Fririnnan, förstås. Det är så svårt att komma ihåg.

— Betyder ingenting oss emellan, raring, sade jag. Och har du det bra i köket, då?

— Ja, visst är det bra, stort och präktigt, men ser fröken, gasen kan jag aldrig glömma.

Hon såg ut i rymden med en melankolisk blick, som om hon uttryckte saknad efter en förlupen hjärtanskär.

— Är det svårt att göra upp eld, då? frågade jag.

sänkande mig ned till det intresse, som låg henne närmast om hjärtat.

— Det behöver jag aldrig göra själv, sade Albert med sin forna förnäma viskning, det gör någon av köksbiträdena.

— Och så antar jag, att ni här, liksom på Bredsjö, hela dagarna underhåller den eviga elden?

— Ja, inte behöver vi se på velden, inte, det kan fröken förstå.

— Då tycker jag allt, att besväret är måttligt för dig, sade jag, ty jag måste nu som förr motarbete Alberts ovana att göra mullvadshögar till berg. Jo, ser du, raring, jag vill så gärna få prata med dig litet var dag, men jag kan ju inte nu komma till dig i köket och slå mig ned på köksbordet, som jag gjorde därhemma. Jag har därför tänkt mig, att du var morgon ska komma till min levé — det är något mycket fint, riktigt kungligt, förstår du — det vill med andra ord säga, under det jag klär mig. Du ska då ta emot mina order för dagen — du förstår, vi låtsas bara — det blir ju bra, säg?

Då jag lämnade Albert, förstod jag, att hon var en viktig person på Marieholm och att hon njöt därav i högsta grad, och det unnade jag den trogna själen.

— Nu måste du följa med mig och se på de förändringar, jag låtit göra i övre våningen, sade Lenart, som väntade mig i hallen.

Vi gingo genom flera rum, som blivit omtapeterade, men som jag vid mina föregående besök inte

fäst mig särdeles vid. Till sist öppnade Lennart dörren till ett rum, som låg bredvid stora salongen.

— Det här rummet har du aldrig sett förr, sade han. Vad tycker du om det?

Det var möblerat med en dyrbar möbel i empirestil och en tjock, äkta matta täckte golvet och framför fönstren hängde utsökta sidengardiner.

— Så förtjusande, Len, utropade jag entusiastiskt. Vad ska det användas till?

— Det är ditt arbetsrum, din lilla vrå, dit du kan dra dig tillbaka, när du vill vara ostörd, älskade, sade han ömt.

Och jag, som aldrig arbetade och som aldrig ville vara ostörd! Jag såg mig omkring på all denna prakt och kände mig som en varelse, dömd till straffarbete, jag såg på det magnifika skrivbordet, där jag aldrig tänkte skriva och på det prydliga sybordet, där jag aldrig tänkte sy och kände mig som en nattsvart otacksam brottsling.

— *Måste* jag vara här ensam, och *måste* jag sy och skriva, Len? frågade jag i bedrövlig ton.

— Ack, du barn, sade han och skrattade som en uppsluppen pojke, du är verkligen härlig med din naiva oförmåga att förstålla dig. Älskling, du *måste* inte göra något annat än vad du själv vill.

— Då tycker jag, att det här rummet är det mest bedårande jag någonsin sett, sade jag. Och den förtjusande lilla soffan där — endast för två — den måste vi prova.

Vi provade den, tills det var tid för mig att säga godnatt till barnen.

— Mamma, mamma, jublade de från sina bäddar och sträckte sina armar emot mig.

Finns det något renare och oskyldigare på jorden än att se ett barn, då det knäpper ihop sina händer och i from barnatro innesluter sig och sina kära i Guds beskydd?

Med tårade ögon såg jag dessa båda, som nu tillhörde mig, och jag uppsände en varm bön, att det skulle tillstädjas mig att i någon mån ersätta dem förlusten av deras döda mor.

ANDRA KAPITLET

FÖLJANDE morgon väcktes jag av en öm kyss på min kind. Jag tittade upp med ett tiondels öga och såg Lennart, klädd i riddräkt.

— Godmorgon, älskade, sade han. Du skulle provrida Lolotte, och allt är klart.

— Rara, älskade Len, mumlade jag, bara en liten, liten halvtimme till.

Jag borrhade ned huvudet i kudden och befattade mig ej vidare med den vaknande världen.

Nästa gnista av medvetande, som jag fick, var, att en liten mjuk, smidig kropp gled ned bredvid mig i bädden och att lilla Mauds lena kind vilade mot

min. Nästa gnista var Alberts röst — viskande, vilket nu var på sin plats — som uppmanade mig att vakna.

— Vad är det nu, då? frågade jag tämligen onådigt.

— Förlåt, sade hon, men eftersom frök — fririnnan sade i går, att jag skulle vara med om den där velén, så måste den bli snart, ty sen måste jag laga i ordning frukosten, tills baron kommer hem.

— Baron? Är han borta?

— Han red ut för ett par timmar sen.

— Å, så ledsamt, utropade jag, jag skulle ju följt med honom.

— Ja, jag kan förstå det, sade Albert, men om jag vågar ge fririnnan ett råd — Albert kan, minnsann, uttrycka sig väl — så gör aldrig upp något för morgnarna, för det går inte, det vet jag bäst.

Jag klädde mig med rasande fart, allt under det jag pratade med Albert och Maud.

— Kom, Maud, sade jag, så ska vi gå och möta pappa. Men var är Kurt?

— Han å tant Bet äj på tennisplanen.

— Å, så trevligt, alldeles i min smak, sade jag. Raring — till Albert — väck mig i morgon klockan åtta, så att jag hinner spela några partier före frukosten.

Albert svarade blott med ett betecknande »hm»!

När jag såg Lennart återkomma så morgonfrisk och blomstrande, föraktade jag mig själv, men jag visste, att om mitt förakt var aldrig så djupt, skulle

jag inte bättra mig, varför jag undvek detta ömtåliga samtalsämne.

Lennart omtalade, att han, då han red förbi prostgården, träffat prosten, rökande sin lilla morgonpipa. Han hade frågat efter den »lilla förtrollande botgörerskan» och talat om mig i superlativa ordalag. Han hoppades att snart få återse mig.

— Den där visiten gruvar jag mig för, Len, sade jag, prostinnan och fröken tycka inte om mig. Jag begriper inte, vad jag gjort dem.

— Sådant där kan inte förklaras, sade Lennart i vis ton, ni tillhöra skilda åskådningar och ha skilda vanor, vilket inte alls kan hindra, att ni till slut kunna komma att förstå er på varandra. Du, min Evie, kommer nog inte att ge tappt.

Å nej, sade jag. Jag vet ingenting värre än när människor äro ovänligt stämde emot mig. Hör du, Len, vill du i dag köra mig till alla gummorna, som voro här i går? Jag lovade att komma och hälsa på dem.

— Naturligtvis, om du önskar det, sade han med den nygifte mannens beredvillighet, då ska vi också titta in i sockenstugan, där det pågår någon slags försäljning, som prostinnan står i spetsen för. Arbetena äro utförda av en syförening här inom socknen.

Som en blixst slog det mig, att här kom en räddningsplanka flytande emot mig. Jag sade ingenting till Lennart utan beslöt att handla på egen hand,

viss om att vad jag än gjorde, skulle han gilla det. Det är bra att vara nygift!

Vår bil lockade fram några nyfikna till sockenstugans små fönster och vår entré väckte sensation.

Prostinnan tronade vid ett bord och förde något slags protokoll över de varor, som försålles, men att döma av det nästan tomma papperet, tycktes det arbetet inte vara så mödosamt. Fröken stod vid bordet, där varorna, huvudsakligen intima, onämnbare plagg och bastanta strumpor, voro utbredda i frestande prakt.

Lennart sade några artiga ord till prostinnan och lämnade sedan plats för mig. Den ogillande blick hon gav mig skrämde mig ej. Jag hade föresatt mig att segra, det vare nog sagt.

— Jag får önska friherrinnan välkommen, sade hon stelt, som om hon sade något, som hon mot sin vilja måste säga.

— Å, sade jag glatt, kalla mig inte så, säg Evie, och jag får väl, liksom Lennart, säga tant, inte sant?

Atmosfären steg några grader och steg ytterligare, när jag gick fram till fröken Ingeborg och skakade hjärtligt hand med henne.

— Och vi får väl bli du? fortfor jag ogenerat, vill du vara så snäll och plocka ihop för ungefär hundra kronor åt mig, så tar jag det med mig med det samma. Vi ska just resa omkring till Lennarts underhavande, och en liten gåva är alltid välkommen, hoppas jag.

— Nå, Lennart, vad säger du nu? sade jag, då vi åter voro på väg.

— Jag säger, att du är en stor filur, blev svaret, men på samma gång en förtjusande filur, som lägger världen för dina fötter.

— Du skämtar, Len, sade jag, och härvidlag passar inte din bild. Tänk dig prostinnan liggande för mina fötter! Men jag är både stolt och glad, att jag har besegrat fienden.

Mitt besök i stugorna liknade ett triumftåg, och mitt hjärta värmdes av alla välgångsönskningar, som jag fick. Vänliga ord äro visst bra, men äro de åtföljda av en liten gåva, äro de ännu bättre, och jag var tacksam mot tant Hjorth — prostinnan — och hennes Ingeborg, som anordnat sin försäljning på en så lämplig dag.

— Det är ändå märkvärdigt, Evie, sade Lennart på hemvägen, att du, ett stockholmsbarn, förstår dig så bra på lantbor och finner dig så bra till rätta med allt på rama landet.

— Inte märkvärdigt alls, sade jag, de egenskaper, som jag fått genom arv, ha hoppat över ett släktled. Min farfar var en glad lantjunkare, som fördrev tiden med ritter, jakt och latmansliv, så det är bara fädernas missgärningar, som gå igen, kära Len.

Då vi kommo in till middagsbordet, var det dukat för endast två.

— Varför är det inte dukat för fröken Malm? frågade jag betjänten.

— Fröken har redan ätit med barnen, sade han. När han lämnat rummet, sade jag till Lennart:

— Det är så likt Bet. Hon har alltid varit så där plikttrogen och tillbakadragen, men jag vill inte, att hon ska vara som ett slags barnfröken hos oss utan intaga den ställning hon, som min förtrogna vän, bör ha. Vi ska skaffa en flicka, som kan ta hand om barnen vissa tider på dagen. Tycker du inte det, Len?

— Jag tycker alltid som du, älskling. Men jag tycker också, att du bör ha en kammarjungfru, såsom din ställning som min hustru fordrar, sade han med en viss ironisk efterhärming av mina föregående ord.

— Aldrig, Len, utropade jag. En sådan där som mammas Mina, som trampar en på hämlarna, lyssnar vid nyckelhålen och lägger allt i ordning efter en, så att man aldrig vet, var man har något. Nej, jag »avskyr» sådana.

På aftonen fördes Bogatir och Lolotte fram till trappan. Mitt hjärta klappade av hänförelse vid åsynen av de två vackra djuren, och på samma gång, som jag sände en pliktskyldig saknadens suck till Lolo, måste jag erkänna, att Lolotte, sedd i frihet, överträffade henne genom sin eleganta och smidiga växt.

— Hon är bedårande, utropade jag.

— Värdig sin ryttarinna, sade Lennart chevalereskt. Jonsson — det var ridknekten — har ridit henne två timmar i dag, men jag förbereder dig på,

att hon är mera nyckfull än Lolo — även i detta fall mera passande för sin härskarinna — du måste därför ha ögonen på henne.

Vad jag njöt av denna ritt i den friska våraf-
tonen. Mitt hjärta svällde av lycka, och jag erkände,
att jag vunnit denna lycka oförtjänt. Jag var ju
blott en liten slarvig flickunge, som just aldrig
hade tagit någonting på allvar, och så hade jag i en
hast blivit begåvad med en präktig man, två barn,
hade Bet och Albert hos mig och Margareta i min
närhet. Alla dessa för mig så kära betydde mera
för mig än de yttre förmåner, som mitt giftermål
medfört. Visserligen gjorde de mitt liv behagligare,
men de voro dock bisaker i mitt tycke.

Trots att prostinnan tinat upp, låg visiten i prost-
gården som en tyngd över mig, men min längtan
efter Margareta var så stor, att jag bad Lennart
att redan följande dag följa mig på dessa visiter.

— Måste vi göra några flera? frågade jag. Det
finns väl flera herrgårdar i närheten, eller hur?
Margareta umgicks blott här och i prostgården, och
hos dig sammanträffade jag inte med några andra
grannar. Är det så väl ställt, att det inte finns
några?

— Du har verkligen tur, sade Lennart småleende,
vi slippa undan några flera av olika skäl. Våra
närmaste grannar äro kammarherrens på Vånga,
men både han och frun äro gamla och skröpliga
och ha dragit sig från allt umgänge. En annan
egendom bebos inte av ägaren, men det sägs att

Torpa, som ligger litet från den allmänna stråkvägen, ska köpas av en svensk-amerikan. Ska vara en duktig karl, som börjat med två tomma händer. Jag antar, att det inte blir något umgänge med honom.

Jag drog en lättnadens suck. Jag ansåg, att min tid skulle bli så upptagen, att jag inte hann med en större bekantskapskrets, ja, jag kunde inte förstå, hur jag skulle hinna med alla mina plikter.

Prostinnan var idel älskvärdhet, trots att prosten slöt mig i sin famn, ja, d. v. s. jag kom inte så långt in i den, ty hans lilla trinda mage hindrade mig därifrån, men välmeningen var lika stor ändå. Ingeborg syntes inte till. Då prosten, numera farbror Hjorth, och Lennart gingo in i herrummet för att diskutera några kommunala frågor, anförtrodde tant Hjorth mig, i en viskning à l'Albert, en stor och glädjande nyhet — för henne glädjande, förstås —

— Lilla Ingeborg är ute i parken med sin fästman.

Om hon hade tänkt att bereda mig en överraskning, så lyckades hon över förväntan. Själva händelsen överraskade mig inte så mycket som detta bevis på, att det ännu finns hjältar i vårt gamla Sverige.

— Å, vem är han? frågade jag med pliktskyldig iver, känner jag honom?

— Nej, nej, min söta, sade tant i len ton, du har aldrig sett honom.

Hennes förra sötsura min och dito ord hade övergått till något obeskrivligt sött och sliskigt, som kom mig att tänka på sirapssmörgås. Jag föredrar en liten sylrig brytning i somliga anrättningar.

— Ser du, fortfor hon, Gud har varit så god och tagit länsmansfrun till sig — härvid tryckte hon min hand, som om jag även hade haft någon del i detta Försynens höga rådslag — och han — (antagligen länsmannen) — vände då sin håg till vår lilla Ingeborg. Han är visserligen sextio år, men han har kapital och stora inkomster. Han haltar, men bara litet, min söta vän. Ack ja, det är en stor lycka.

Om lyckan bestod uti, att han haltade eller haltade litet, eller uti att han tagit lilla Ingeborg, fick jag inte klart för mig.

Då man bör glädjas med dem, som glada äro, gjorde jag det, och då vi lämnade prostgården, trodde jag enfaldigt nog, att jag hade besegrat den avoghet, som det kvinnliga elementet, hade hyst för mig.

Jag har alltid känt samvetskval, då jag nödgats att förställa mig. Det är inte vackert, men det är ett nödvändigt ont i denna snöda värld.

Med sann lättnad såg jag Bredsjös allé framför mig, och då Margareta, liksom vid min första ankomst dit, kom emot oss på verandan, slog mitt hjärta av glädje. Allt var mig så välbekant här, allt ifrån bandhunden, vars varnande skall vid mitt tillrop förbyttes i ett glädjetjut, till Sofie, Alberts själafrände, som nigande stod vid köksfönstret.

Vi gingo in i det hemtrevliga vardagsrummet, sedan Allan kommit ut från sitt rum och hjärtligt hälsat oss välkomna.

Frågor och svar följde tätt på varandra. Vi hade så många gemensamma minnen, och vi hade alla, sedan vi sista gången voro tillsammans, inträtt i det äkta ståndet. Vid Lennarts och mitt bröllop hade vi inte haft tillfälle att tala förtroligt.

Bland förändringar på gården var, att Allans mor flyttat in i mitt och Alberts f. d. residens, och att hon numera hade en ung flicka till sällskap och hjälp.

— Jag måste titta in till henne, sade jag, och så måste jag gå ned i stallet och hälsa på Anders och Ko-Jan och de andra. Det här blir inte någon fransysk visit, kära Gretchen, jag måste ha minst två timmar på mig.

— Omöjligt, min älskling, sade Lennart, vi ha middag om en timme.

— Vill ni inte äta middag här? frågade Margareta.

— Tack, fru Berg, men inte i dag, sade Lennart, jag väntar en byggmästare med ritningar i eftermiddag. Men kanske Evie vill stanna?

— Du ville ju gärna visa mig ritningarna, sade jag, stridande mellan min önskan att stanna och att inte svika Lennart. Jag kommer igen med det allra första, Gretchen. Jag får i dag endast gå till tant Berg.

På det bord, kring vilket vi slagit oss ned, låg

ett handarbete, som Margareta tydligen lagt ifrån sig vid vår ankomst.

— Ett handarbete, sade jag och tog det försiktigt med två fingrar, som om det hade varit av något brännbart ämne. Du, Gretchen, och handarbete! Ett sådant såg jag inte under de veckor jag var här förra sommaren.

— Margareta sköter numera den inre och jag den yttre förvaltningen, sade Allan i skämtsam ton, och hon tar sina nya förpliktelser lika grundligt som de gamla. Jag kan knappast få henne med på en tur kring ägora.

En svag rodnad syntes på Margaretas kinder.

— Jag har gått där så mycket, att det är en vila att få slippa det, sade hon.

Var det inte en skiftning av bitterhet i hennes röst? Jag hade lärt känna henne så väl, och den varma beundran, jag alltid haft för henne, hade kommit mig att urskilja alla skiftningar i hennes röst och miner. Var min Gretchen inte fullt lycklig? frågade jag mig själv. Kunde jag inte genom snärjande frågor få henne att röja sig?

Tant Berg var mycket glad över mitt besök. Hon hade ett litet förtjusande hem i flygeln, som blivit fullständigt reparerad.

— Aldrig glömmmer jag den dag, du kom som en ängel in till mig, där jag satt i trädgården, sade hon,

— En ängel, som kom hasande över ett plank, inliikade jag.

Hon skrattade åt mitt avbrott.

— Det var alldeles som om allt hade vänt sig till det bättre från den stunden, forfor hon. Dagligen och stundligen tackar jag Gud för vad Han har gjort för oss. Min Allan är som en ny människa, och det må han också vara, som har fått en så stor lycka, och den största är hans präktiga och ståtliga hustru.

— Och Lillgården? frågade jag.

— Allan har inte bestämt, vad den ska användas till. Jorden har uppgått i Bredsjös, men boningshuset står tills vidare tomt.

— Hur är det, liten? frågade Lennart, då vi lämnat Bredsjö bakom oss, är du ledsen, för att du inte fick stanna?

— Nej, nej, Len, det får du inte tro. Jag bara tänker.

Lennart såg undrande på mig. Att jag tänkte, ansåg han vara ett så sällsynt och utomordentligt tilltag, att han inte ville avbryta min tankegång med ett ord.

— Nu är det gjort, utropade jag efter ett par minuter.

— Din hjärna arbetar snabbt, sade han. Vad kan det vara för stora, världsomstörtande planer inom det där lilla lockhuvudet?

— De äro inte utarbetade än, sade jag, när de blivit det, ska du få del av dem.

— Måtte de bli det snart, sade han och såg ut som en riktig tjuvpojke, jag förgås av nyfikenhet.

Jag vill nu omtala, att jag strax efter vår förloving upptäckte, att Lennart inte alls var så ur-

gammal, som jag hade föreställt mig. Det var inte han, som var för gammal för mig, utan jag, som var för ung för honom.

En nittonåring anser ju att en trettioåttåring är fasligt gammal och erfaren, och Lennart var jämnårig med min mamma, men litet var hade sedan inpräntat hos mig, att han var en helt ung man, och som det var något, jag gillade, disputerade jag aldrig i det fallet.

— Tänk, att du är dubbelt så gammal som jag, sade jag en gång till honom, och tänk, att du alltid kommer att bli det.

— Förlåt min näsvisa fråga, sade han, men vad hade du för betyg i matematik i studentexamen? Överbetyg eller hur?

— Jag minns inte så noga, men det var det väl, sade jag obekymrat.

Det var en missräkning för barnen, att jag inte gick med dem till tennisplanen efter middagen. Jag omtalade för dem, att en snäll farbror skulle komma till pappa. Han hade tavlor med små vackra hus, som pappa skulle låta bygga på Marieholm. Jag lovade dem, att när den där märkvärdiga farbrorn gått, skulle jag visa dem de små stugorna. Därmed läto de sig nöja och sutto sedan troget på vakt för att se »farbrors» avtåg.

Ritningarna gällde förslag till de egna hem, som Lennart ämnade bygga åt sina underhavande.

När byggmästaren visade oss ritningarna, kände jag en stor missräkning. Inga små villor, såsom jag

hade tänkt mig, utan en huslänga, som för mina ögon tedde sig fasligt enformig och trist. Jag undrade mycket, vad Lennart tyckte. Han hörde uppmärksamt på byggmästarens utläggning om, hur fördelaktigare och billigare denna sammanbyggnad skulle ställa sig än flera mindre byggningar.

Om Lennart vädjade till mitt omdöme, skulle jag våga säga min mening, och skulle den inte förefalla dessa två erfarna män barnslig?

— Vad tycker du, Evie? frågade slutligen Lennart i tveksam ton.

Byggmästaren såg på mig med en beskyddande min, lik den en newfoundlandshund består en dvärgpincher. Jag rodnade av förargelse över, att även av honom betraktas som ett oförståndigt barn.

— Får jag säga alldeles som jag tycker? frågade jag Lennart.

— Naturligtvis, sade han, det är för den skull jag bett dig vara med och bedöma ritningarna.

Innan jag sade något, såg jag åter på upphovet till den genialiska idén.

— Vänta ett ögonblick, sade jag och gick fram till ett bord bredvid fönstret.

Det hade funnits ett enda ämne, varuti jag hade överglänst mina skolkamrater, och det var i frihandsteckning. Med några raska penndrag gjorde jag ett utkast av en liten stuga med förstukvist.

Jag lämnade papperet till Lennart.

— Hur många familjer är den stora byggnaden beräknad för? frågade jag.

— För åtta i nedre våningen, och dessutom för fyra gamla gummor i vindsrummen, sade Lennart. De bo nu avlägset och ensligt och ha det svårt vintertiden.

— Bygg då i stället åtta mindre hus, ungefär i den här stilen, sade jag. Å, jag vet så väl, hur allt skulle ordnas. Du vet, Lennart, den där skogsslutningen, som sträcker sig mellan skogen åt Bredsjöhållet och parken, där skulle de ligga. De skulle vara omväxlande gula och röda med vita knutar. I en stad måste flera familjer bo i samma hus, men på landet — — jag tycker, att de skulle kvävas, om de skulle bo så där hopgyttrade.

Lennart såg på mig med stora, förvånade ögon. Han hade visst aldrig förr hört mig tala så sammanhängande och förståndigt. Jag hade väl inte heller gjort det, om jag inte hade föresatt mig att imponera på den överlägsne byggmästaren, vars min retade mig så.

— Det är en sak, som friherrinnan inte alls tar med i beräkningen, sade den senare med en medlidsam blick, och det är kostnaden.

— Det är möjligt, sade jag, kanske litet högdraget, men när det nu är frågan om att tänka på människors trevnad, ska man inte tränga ihop dem som i en kasern.

— Du har alldeles rätt, Evie, sade Lennart, och jag gillar ditt förslag. Jag får be byggmästaren att ge mig ett nytt kostnadsförslag, enligt friherrinnans plan.

— Som baron önskar, sade denne och rullade ihop sina ritningar med surmulen min. I hans avskedsblick på Lennart kunde man läsa, så tydligt som om det skrivits med stora bokstäver: Toffelhjälte!

— Bravo, min älskling, utropade Lennart, så fort byggmästaren stängt dörren. Folket kommer att dyrka dig. Ditt varma hjärta visar dig rätta vägen att bli en god och älskad matmor.

När jag visade Maud det utkast jag gjort, sade hon:

— I den lilla studan vill Maud bo.

— Än du, Kurt, sade jag, tycker du inte om den?

— Jo, sade han med sin vanliga överlägsenhet mot Maud, den är bra för töser, men jag vill hellre ha ett stall.

Sedan de, trötta efter lekar och »tennisspel» med Bet och mig, vilade i sina bäddar, hade Bet och jag en trevlig pratstund på terrassen.

Genom en flitig korrespondens hade vi alltid följt varandras görande och låtande. Vår vänskap var lika varm som under våra skolflicksdagar.

— Vad jag är glad att ha dig här, sade jag, vilket jag sagt henne många gånger förut.

— Käraste Evie, sade hon med en tacksam blick, jag har det alldeles för bra. Minns du, hur du alltid beklagade dig över, att din mor inte »hade tid» med dig? Så var det också på det förra stället, där jag var. De voro mycket snälla människor,

men ingen »hade tid» med mig, vilket gjorde, att jag ibland kände mig så ensam.

— Men frun, vad hade hon för sig?

— Hon var en mycket verksam dam, sade Bet. De första åren av sitt giftermål hade hon vantrivts på landet i högsta grad. Så fick hon i en hast smak för trädgårdsskötsel. Hon lät anlägga drivbänkar och drivhus, först endast för gårdens behov, sedan i allt större skala. Nu har det blivit en storartad anläggning, varav hon har en vacker inkomst. Hon deltar i arbetet med liv och lust och unnar sig knappast någon vila.

Min tanke for till Margareta. Skulle ej ett dylikt arbete lämpa sig för henne? Var ej detta vad hon just behövde? Ett stillasittande liv skulle förkväva hennes livsmod och handlingskraft. På ett sådant arbetsfält, som det ovannämnda, behövde hon ej tänka på, att hon utträngde Allan.

Redan följande dag ämnade jag mig till Bredsjö för att framkasta detta förslag för henne.

TREDJE KAPITLET

EFTER frukosten dagen därpå följde jag Lenart in i hans rum för att se vad den nyss anlända posten hade att bjuda på. Då inget brev fanns till mig, tog jag dagens tidning för att genomögn

den. Att läsa de olika rubrikerna tycktes mig till fullo tillfredsställande, då de utgjorde en sammanfattning, varav min fantasi formulerade händelsernas hela förlopp.

När jag vände en sida, kom jag att kasta en blick på Lennart. Med stirrande ögon betraktade han ett brev, som låg framför honom på skrivbordet, och av vars innehåll han synbarligen nyss tagit del. Jag blev lika förfärad som han tycktes vara.

— Vad är det, Len? frågade jag med darrande röst.

Att han fått meddelande om något fasansfullt, förstod jag av hans förkrossade min. Voro vi ruinerade, måste vi sälja Marieholm och gå ifrån alltsammans, for det genom min hjärna.

Han svarade mig inte, såg blott på mig med slö blick. Jag sprang fram och slog mina armar omkring honom.

— Len, säg mig, vad det är. Vi ska nu dela såväl sorg som glädje. Låt mig veta allt, bad jag enträget.

— Barnens mormor kommer hit, sade han med matt röst.

Meddelandet om en sak, som i mitt tycke inte alls kunde inge en sådan förtvivlan, som den Lennart visade, och övergången från den förskräckelse, som fattat mig, verkade så befriande, att jag brast i hejdlöst skratt.

— Vad du skrämde mig, sade jag mellan skrattanfallen, jag trodde, att du fått någon förskräcklig

underrättelse. Du ställde dig så där förskräckt för att skämta med mig, eller hur?

— Skratta du, Evie, sade han och såg ut som om han återvände från en värld, uppfylld av gastar och troll, du skrattar väl lagom, när du väl har dem här. Nåja, — han slog till brevet med dess stora, otympliga bokstäver — man får finna sig i allt. Men jag tycker, att man åtminstone borde få vara i fred den första månaden, man är gift. Vårt angenäma liv kommer att bli alldeles fördärvat. Tror du, att hon kommer ensam? Nej, tro inte det. Min svåger, professorn, kommer med, en mycket hygglig och ofantligt lärd ung man, men så tankspridd och bortkommen, att han knappast kan lämnas på egen hand, så är det gamla Johanna, som styr och regerar sin matmor och sonen med. Sist, men inte den minst betydande, kommer Dolly, svärmors tolvåriga mops och avgud. Nå, vad säger du nu då?

Jag kände någonting liknande den mara, som nyss behärskat Lennart, men faran hade alltid tjusat mig, och jag beslöt, att med mod se den i ögonen.

— Var inte ledsen, Len, allt kommer nog att bli bra, ska du få se, sade jag frimodigt. Värst blir det, om hon kollrar bort barnen för oss. Det vore rysligt, om de skulle bli så där olydiga som de vore, då de kommo från henne förra gången.

— I det fallet är jag lugn, sade han, nu kunna vi övervaka och leda dem, och så ha vi Bet. För

övrigt tycker hon bäst om dem på avstånd. Hon är obeskrivligt loj och bekväm av sig, och därför skickade hon alltid barnen ifrån sig, sedan hon proppat dem fulla med godsaker. Tjänarna voro tillsagda att låta barnen få sin vilja fram, och den förmånen begagnade de sig av, må du tro.

— När komma de? frågade jag, och varför komma de så här tidigt? Det är ju knappt sommar än.

— Svärmor skriver, att hon inte orkade resa till vårt bröllop, men att hennes längtan efter barnen är så stor, att hon nu önskar återse dem. Dessutom passar den här tiden så bra för min svåger, som är professor i botanik, och önskar göra excursioner här omkring.

— Nog är det rysligt, att vi inte få vara för oss själva, sade jag, men låt oss ta det med ro och göra det bästa möjliga av det.

— Min modiga flicka, sade Lennart i beundrande ton, som om jag beredde mig till ett hjältedåd.

— Tror du, att hon hyser agg mot mig, såsom hennes dotters efterträderska? frågade jag.

— Nej, inte alls, hon är alldeles för indolent för det och för övrigt är hon en godhjärtad själ. Dessutom, vem kan inte du besegra, om du vill?

För dessa ridderliga ord fick han sin belöning! Han tog upp ett annat brev.

— Äntligen ett brev från syster Alice, sade han, det var då inte för tidigt.

Han öppnade det men hade inte läst många rader, förrän han slängde det ifrån sig.

— Vad i all världen, utropade han i harmsen ton, nu är det då rent förb.!

Det var första gången, jag hörde Lennart använda ett så fullt ord, och jag kunde förstå, att något utomordentligt gav anledning därtill.

— Kommer det flera? frågade jag resignerat.

— Läs själv, sade han och räckte mig brevet.

Han steg upp och började gå fram och tillbaka på golvet med händerna djupt nedstuckna i kavajfickorna. Han sade emellanåt några ganska fula ord halvhögt för sig själv. Jag uppfattade orden »idioter» och »gästgivaregård». Han hörde tydligen inte till det gästfria slaget, åtminstone inte så länge som han var i nygift tillstånd.

Brevet var helt kort. Alice skrev, att hon var uttröttad på resor och hotelliv och önskade vila ut på Marieholm. Hon skulle på samma gång avhämta Lolo.

Jag gick fram till Lennart, stack min arm under hans och försökte rätta mina steg efter hans långa.

— Men *din* syster, Len, sade jag smeksamt, måste väl vara söt och rar?

— Har varit, svarade han lakoniskt.

— Berätta mig litet om henne och hennes man, bad jag. Du har visserligen sagt mig ett och annat men aldrig något utförligt.

— Det kan ju vara förhållanden, som man inte gärna talar om för sin fästmo, sade han.

Nu blev jag riktigt nyfiken. Sådana där »förhållanden» kände jag inte mycket till men nu som

gift, vore det inte för mycket, om jag finge invigas i livets mysterier.

— Är det något otäckt, Len? frågade jag med en rysning.

Han såg ned på mig och kunde inte låta bli att småle.

— Ljuva oskuld, sade han och såg mig djupt in i ögonen. Dina ögon äro lika rena och oskuldsfulla som lilla Mauds, käraste älsklingen min.

Nygifta män överdriva visst alltid!

— Jag vill inte alls inge dig någon förutfattad mening, vare sig om Alice eller om hennes man, fortfor han, men jag anser, att jag bör förbereda dig på, att deras sätt mot varandra, är något egendomligt. När Alice för några år sedan var i Stockholm en vinter, lärde hon känna Nils Martin, sin rike fars bortskämde son. Alice blev strax förälskad i honom. Då Nils' far dög helt plötsligt, visade det sig, att han endast lämnade skulder efter sig. Nils tog avsked ifrån det dyrbara kavalleriregemente, där han var officer, och ämnade resa ut till sin farbror i Argentina. Han hade uppvaktat Alice under vintern men hade inte friat. Hon blev förtvivlad över, att hon skulle förlora honom för alltid, och jag tror rent av, att hon friade själv. Nog av, deras förlovning eklaterades inom kort, och några månader efteråt gifte de sig. De voro, såsom min syster påstod, »himmelskt lyckliga». Efter sin bröllopsresa hyrde de en våning i Stockholm. Före min avresa till Afrika besökte jag dem.

Av den beprisade lyckan kunde jag ingenting se. Han behandlade henne kallt och överlägset, och hon var uppriven och nyckfull, en ny, ganska obehaglig varelse. Jag hade från första stunden tyckt illa om Nils och hade försökt att avråda Alice — naturligtvis förgäves. Då jag försiktigt försökte utfråga henne om orsaken till deras oenighet, blev hon hysterisk. Genom några korta brev fick jag sedan veta, att de åter rest utomlands. Mer vet jag inte och kan endast hoppas, att missförhållandet mellan dem klarats upp. Jag antar, att orsaken var en penningfråga. Hur är det, vännen min, gråter du?

— Ack, Len, sade jag med en liten snyftning, vad det är synd om dem. Måtte det nu vara bra igen, annars vet jag inte, hur jag skall uthärda att se dem. Len, det är rysligt att se olyckliga människor. Vad ska vi göra med dem?

— En sådan sak kan inte du en gång ställa till rätta, sade Lennart.

— Men om jag kunde, Len —

— Låt oss först se, om inte allt åter är gott och väl. Om ej, är det tids nog, att du tänker ut några diplomatiska finter. Men nu till andra saker. Jag skriver till Alice, att de inte få komma, förrän svärmor varit här en vecka, så att vi hinna bli litet varma i kläderna. Här blir mycket att tänka på, gästrummen ska ordnas och en del andra förberedelser måste göras. Vi ska skaffa en hushållsfröken, som står för de inre anordningarna.

Han ringde. Betjänten kom.

— Bed fröken Pettersson komma hit, sade han.

— Inte kan väl Albert — sade jag tvekande.

— Vi måste fråga henne i alla fall, sade Lennart, vill hon inte, så tar hon det ändå som en utmärkelse.

Albert kom, ivrig och varm av spisvärmen. Hon neg på ett verkligt elegant sätt för oss.

— Vi skulle vilja fråga Albertina om en viktig sak, började Lennart i högtidlig ton, men han hann inte längre, förrän jag backade Albert till en sådan där bekväm skinnstol, som går mycket lätt att komma ned i, men som är obeskrivligt svår att komma upp ur. Med en vänskaplig puff — en sådan, som jag vant henne vid — hjälpte jag henne att ta plats. Hon famlade omkring sig, som om hon hade hamnat i en öppen vak, men det var lönlöst för henne att försöka komma upp ur djupet.

— Albert, sade jag, vill du bli upphöjd?

— Ack ja, stönade hon och räckte båda händerna emot mig.

— Nej, inte på det sättet, sade jag, vill du bli hushållsfröken? Vi få huset fullt av främmande och måste ha en överhetsperson, som ordnar det hela. Vill du bli denna framstående personlighet?

— Friherrinnan menar — började Lennart förklarande.

— Asch, sade jag, Albert förstår mig bäst. Inte sant, raring, du förstår, vad jag menar?

— Skulle jag inte det, sade Albert med ett leende, jag, som förstod, vad hon sa', innan hon kunde tala.

— Skulle jag inte det, sade Albert med ett saligt

leende, jag, som förstod, vad hon sa', innan hon kunde tala.

— Hör du, sade jag med en triumferande blick på Lennart. Nå, vill du?

Albert lade sin panna i djupa veck och tog sig en funderare.

— Jag förstår, att det skulle vara en ära för mig, sade hon till sist. Den är stor, men jag står helst i spisen.

Med denna konstterm menade hon, som alla kunna förstå, att hon helst lagade mat.

— Men, fortsatte hon i samma andedrag, det var väl en Herrans nåd, att jag just i dag fick brev från Maria Piper.

Skulle verkligen högre makter på något oförklarligt sätt ha intresserat sig för våra oväntade svårigheter genom att låta Albert just i rätta ögonblicket få brev från denna högadliga dam? Antagligen såg jag oförstående ut, ty Albert förstod, att det behövdes en förklaring.

— Fririnnan vet, Maria hos grevens i våningen under oss. Hon skriver, att hennes herrskap rest utomlands på två månader. Det är gräsligt enformigt i stan, skriver hon, det stod, förstås, trist, men det är väl detsamma, då flickorna hos de andra grevliga herrskapen rest till sina lantegendomar. Hon skriver, att hon gärna toge sig en tillfällig plats i ett fint hus på landet, om så vore. Man kan väl säga, att hon kommer som från skyn, inte sant, fririnnan?

— Och tror du, att hon skulle vilja nedlåta sig att komma hit? frågade jag.

— Fririnnan behagar skämta, sade Albert på det nobla sätt hon lärt av de andra tjänarna. Hon vore tacksam att få den äran.

— Ring i dag och bed henne komma så fort hon kan, så är du snäll, raring.

— Tuppen! utropade Albert och flaxade med vingarna.

— Vilken tupp?

— Den står på elden. Bevars väl, den blir vidbränd, utropade Albert förtvivlad.

Med Lennarts mannakraft lyftes Albert upp ur sitt läge och var inom en sekund på väg till sin kära spis.

Barnen stormade in.

Vi meddelade dem genast den glada nyheten, att mormor skulle komma. Jag kan inte säga, att deras glädje blev lika stormande som deras intåg. Kurt såg ut, som om han delade sin pappas åsikt, att vi hade det bra som vi hade det och att allt intrång var överflödigt. Maud lade sin vita panna i grubblande veck, klättrade upp i mitt knä, såg forskande in i mina ögon med sina violblåa och frågade:

— Ä de våj mojmoj, som inte ä' jikti?

Jag såg på Lennart. Det ryckte i hans mungipor, och naturligtvis var det som att dra på en tråd, för att mina skulle följa deras exempel.

Kurt som hade tagit som en ridderlig vana att

tjänstgöra som tolk för Mauds mer eller mindre svårtydda anmärkningar, kom genom den förklaring, som följde, vår munterhet att brista ut i ett hejdlöst skratt.

— Hon undrar, om det är Stockholmsmormor eller Lundsmormor, sade han.

I skrift ser inte denna anmärkning alls märkvärdig ut, ty då kan var och en förstå, att barnens rätta mormor var bosatt i Lund. I tal fick den en annan betydelse, som var mycket skrattretande, i synnerhet som Lennart omtalat att fru Ulff var fet och tung.

Kurt blev röd och såg stött ut. Han var av naturen mycket häftig men hade lärt att behärska sig på ett sätt, som för en gosse vid hans ålder visade en enastående ambition.

Lennart lade sin arm om hans skuldror och drog honom intill sig.

— Min lilla gosse, sade han ömt, vi skratta inte alls åt vad du sade. Det är er mormor från Lund, som kommer hit. Hon längtar så mycket att få se dig och lilla Maud.

— Gör hon? sade Kurt i otacksam liknöjd ton.

— Så bja, utropade Maud. Tutt, då ka vi jeta Doll väldit.

Att »jeta» Dolly var tydligen det största nöjet hon väntade sig av besöket. Stackars mormor, hennes kärlek och längtan belönades med svart otack!

— Och morbror Roland kommer också med, fortsatte Lennart och lyfte Maud över på sitt knä.

— Så kojit, sade Maud.

— Hör du, min lilla flicka, sade Lennart, jag tycker, att du använder ord, som inte alls passa för en liten fin flicka. Var har du lärt dig sådana ord som »väldigt» och »skojigt»?

Maud hängde läpp och såg förskrämd ut.

— Nå, fram med det bara.

— Ja höjde Fjansson sa till Albejtina, att de kulle vaja kojit, om Albejtina ville läja sej dansa jatt, stammade hon.

— Hur kan Fransson prata sådana dumheter, när ni höra på? sade Lennart förargad. Det är inte alls meningen, att ni ska hänga i köket.

Nu grep Kurt in.

— Vi äro aldrig i köket, pappa, sade han. Vi gingo förbi köksfönstret till tennisplanen. Fransson stod utanför och pratade med Albertina, och då hörde vi, att han sade det där.

Fransson var en vacker gosse, som i sitt livré väl kunde krossa mottagliga kvinnohjärtan, men aldrig kunde jag väl tro, att han kunde förtrolla Albert. Hade han kanske fått en aning om, att hon hade några tusen kronor i besparingar och omvärvde dessa henne med en gyllene gloria?

— Visst är det roligt, lilla Maud, att morbror Roland kommer med, sade Lennart, han var säkert så snäll mot er, då ni voro i Lund.

— Han brydde sig aldrig om oss, förklarade Kurt. Det var, som om han inte hade sett oss, men ibland frågade han mormor, vems barn vi voro och vad

vi hette. Han är så underlig, vet mamma. Mormor sade, att han inte tänkte alls, och Johanna sade, att han tänkte för mycket.

Jag började förstå, varför Lennart mottagit brevet på ett så ovänligt sätt.

— Spring nu ut, småttingar, sade han till barnen, och kom ihåg, att ni ska vara riktigt artiga och snälla mot mormor och morbror, då de komma.

— Kommer dom i dag? frågade Kurt.

— Nej, ungefär om en vecka.

— Det var roligt, sade Kurt, om det nu var för att de skulle komma eller för att det dröjde en vecka till deras ankomst, var tämligen obegripligt för oss.

Sedan barnen gått, satt jag fördjupad i tankar. Jag märkte, att Lennart, där han gick fram och tillbaka på golvet, emellanåt såg på mig. Han antog väl, att min ovanliga tystnad kom sig av, att jag planerade våra gästers värdiga emottagande, men däri misstog han sig.

Huru många gånger hade jag inte varit frestad att fråga honom om hans första hustru, men en oförklarlig blyghet hade alltid avhållit mig därifrån. Han hade aldrig talat om henne, och jag hade ofta frågat mig själv, vad orsaken var därtill. Voro minnena från hans första äktenskap ej odelat angenäma, och hade det dumma skvaller, som Albert en gång burit fram till mig, någon grund?

Den tillämnade ankomsten av min föregångerskas anhöriga och den ej alltför översvallande förtjusning, Lennart och barnen visat, förde mina tankar

livligare än någonsin till denna varelse, vars på en gång skarpa och barnsliga drag alltid gav mig ett stygn av svartsjuka, då jag betraktade den bild, som hängde över barnens sängar.

Till min stora skam måste jag erkänna, att jag inte kände några storslagna, försonande känslor genom att hon alltför tidigt hade ryckts bort ifrån de sina. Egoism och avund voro de fula drag, som behärskade min själ, då jag tänkte på henne.

— Min lilla älskling, sade Lennart, i det han slog sig ned bredvid mig, du ser så bekymrad ut, att jag blir riktigt orolig.

— Å, nog må du tro, Len, sade jag med en skymt av otålighet, att jag ska gå i land med din svärmor, ja, till och med om din andra svärmor komme på samma gång. Nej, det är inte alls det, utan något helt annat, något som jag ville fråga dig om, men du blir kanske ledsen på mig.

— Det är otänkbart, min älskade, sade han och såg så god och öm ut, att all min tvekan försvann.

— Du har aldrig talat med mig om din första hustru, Len, sade jag dröjande, och jag ville så gärna — —

Jag sade ej mera, i hopp om, att han skulle förstå, vad jag menade.

— Jag har så många gånger tänkt göra det, min lilla Evie, sade han, i det han drog mig intill sig och lade mitt huvud mot sitt bröst, men när det kommit därtill, har jag alltid skjutit upp det. Jag ville inte kasta en skugga över vår lycka, ty ser du, min Evie,

jag har inga glada minnen från den tiden. Du känner till Kurts häftiga lynne? Han har ärvt det efter sin mor. Till hennes ursäkt vill jag säga, att hon som barn fick sin vilja fram i allt, varigenom hon blev egensinnig och obehärskad. När hon sedan fann min vilja starkare än hennes egen, blev hon utom sig. Men intet annat än gott om de döda, heter det. Du förstår ändå, hur det var, eller hur?

— Men, Len, hur kunde du någonsin — började jag tvekande, ty att han en gång älskat denna bortskämda varelse var den tagg, som gnagde på mitt hjärta.

— Hur jag kunde bli förälskad i henne, menar du?

Jag nickade jakande.

— Å, barn, jag var då helt ung och oerfaren. Min far ville, att jag skulle studera och skickade mig till Lund, där jag kunde få bo hos min faster. Mina studier skötte jag illa men roade mig så mycket mera. Vart jag kom, träffade jag Agnes Ulff, som var mycket firad bland studenterna. Hon var glad och livlig och var dessutom dum nog att förälska sig i mig, vilket hon även visade. Hon ställde alltid så till, att jag blev hennes självskrivne kavaljer. Termin efter termin gick, utan att jag tog någon examen. Hela min håg låg till lantlivet och att få övertaga Marieholm, men min far hade nu fått i sitt huvud raka motsatsen. Det var en förfärlig tid för mig, overksamheten plågade mig, men ändå var det mig omöjligt att vara flitig. Jag hatade böckerna, när jag såg på dem.

— Det förstår jag så väl, Len, mumlade jag.

— Det var tvånget, som tog bort all min arbetskraft. Som du vet, är jag nu mycket road av läsning.

— Det där bryr jag mig inte om, sade jag. Det är bara en sak, jag vill veta. Var du mycket, mycket kär i din hustru?

Lennart teg en stund.

— Att väga sina känslor på våg och att jämföra en mans känslor vid tjugofyra och vid trettioåtta år, är en vanskelig sak, sade han slutligen. Vare det nog sagt, att jag, genom ett förhastat ord vid en glad fest, kände mig bunden vid Agnes. Jag hade då ingenting att bjuda henne. Så dog min far. Jag lämnade Lund och fann mig som arvinge till mitt älskade Marieholm. Med liv och lust ägnade jag mig åt egendomens skötsel. När allt var ordnat och jag kände mig stå på säkra fötter, hade jag inte annat att göra än att be Agnes bli min hustru. De år, vi levde tillsammans, lämna vi åt glömskan, och det göra vi även med min föregående ungdomstid. Mitt liv började en vacker söndags-eftermiddag förra sommaren, när jag mötte en liten vilsegången älva i Marieholms skog.

— Vad du är förtjusande, Len, sade jag och slog i vild förtjusning armarna om hans hals.

Aldrig mer skulle jag hysa avund mot henne, som vilade där ute på kyrkogården.

Jag var hans första och verkliga kärlek, liksom han var min.

FJÄRDE KAPITLET

LENNART visade mig de gästrum, som alltid stodo för svärmor n:r etts räkning. Möblerna voro överhöljda och gardinerna neddragna. Det var en stor, rymlig sängkammare, där en säng av åtskilliga kvm:s yta dominerade, precis som hos Albert.

— Den oundvikliga Johanna ligger också härinne, sade Lennart. Hon måste alltid vara till hands.

Han öppnade dörren till rummet bredvid.

— Det här ska ordnas till salong och det på andra sidan ska Roland ha. Svärmor skulle inte ha en lugn stund, om hon inte kunde övervaka honom.

— Han smyger sig väl inte ut om nätterna? frågade jag viskande.

— Ätminstone inte på nattliga äventyr, sade Lennart skrattande, men möjligen för att ströva omkring i backar och ängar för att leta efter något litet grässtrå, som han ska pressa.

— Kära Len, så hemskt, sade jag.

— Han studerar Carex-arterna, sade han.

För mitt minne uppsteg något obeskrivligt mystiskt och oövervinnligt, något som endast tack vare min nonchalans för studierna undgått att beröva mig det lilla förstånd jag hade.

— O, stönade jag.

Mitt deltagande för den okände unge mannen, vars namn alltid förde mina tankar till »Orlando furioso», lindrades genom Alberts ankomst.

I en vördnadsfull viskning meddelade hon, att högvälborna fröken Maria Piper, alias Maria Tinnerholm, hade lovat, ehuru tveksamt, att undanröja en del svårigheter, som möjligen skulle yppa sig, och därefter anlända till oss om några dagar.

Jag drog en lättnadens suck. Alla mina »omsorger för morgondagen» tänkte jag vältra över på hennes skuldror, och det skulle endast återstå för mig att med tillhjälp av min hela tjuvningsförmåga vinna denna okända gamla dams hjärta, och var inte detta hjärta av sten, så var jag övertygad om, att jag skulle lyckas. Men tanken på Johanna, den drake, som bevakade skatten, kom åter mitt mod att vackla.

Efter morgonens vedermödor fick jag äntligen tänka på mitt planerade besök hos Margareta, och inom kort ilade min bil, förd av Adonis Franssons säkra hand, framåt på vägen till Bredsjö.

Jag ville överraska Margareta och hade därför tillsagt Fransson att stanna nere på stallgården. Jag skulle på samma gång få skaka hand med mina gamla vänner Anders och Ko-Jan.

Jag kan bedyra, att återseendet mellan dem och mig blev så varmt som de heliga band, vilka numera bundo mig, kunde tillåta.

Anders, såsom högst i rang, fick den första visten. Sedan han liknöjt besvarat mina frågor om

hustruns och barnens välbefinnande, fick jag en utförlig beskrivning på de krämpor, som hästarna haft under vintern. Då ämnet hotade att bli outömligt, måste jag låta honom förstå, att mitt besök egentligen gällde hans matmor.

— Ja, frun, ja, sade han, henne se vi inte mycket till. Det får jag säga, att både hästarna och jag sakna henne. Hon är för god, tycker jag, att sitta och peta med fruntimmersgöra och tocket där, som de säga, att hon gör dagen lång. Herrn är nog en rejäl karl, men se, frun — —

— Nej, adjö, Anders, avbröt jag, jag måste titta in till Jan också.

— Den stollen, sade Anders och spottade ringaktande. Stollig har han alltid varit, men nu är han etterbefängd. Fririnnan får väl se.

Jan satt på stegen till höskullen med en stor bok i knät.

Sedan vi skakat hand, frågade jag med en gest åt boken:

— Har Jan blivit litterär?

Det var ju en dum fråga till en kogubbe, men inte tänkte jag på det. Som väl var, uppfattade Jan den efter sitt begrepp, eller också hörde han fel.

— Inte lite, sade han med salvelsefull min och vindade uppåt höskullen, utan Herren har varit nådig och begåvat mig med den stora kärleken. Hans vägar äro onderbara, och därför har Han fört mig från syndens breda väg in på den smala stigen.

Jan hade tydligen blivit väckt, och då hans vägar

alltid hade varit särdeles breda, kunde jag inte annat än lyckönska honom till, att de smalnat av.

— Hur gick det till? frågade jag med varmt intresse.

— Som fririnnan vet, vadade jag, just som att säga, i syndens djupa dy, började han, i det han kastade ett vindande öga ut genom dörren för omväxlings skull, men just i det rätta ögonblicket drogs jag opp därur. Det var som så, att gumman min gick till en bättre värld, så att säga. Jag stod just som vid hennes grav, då hon begrovs, och just som jag kände mig som mest förkrossad av den tonga sorgen, såg jag mig omkring på dom, som följt henne dit. Mitt öga föll då på Fina från Bohultet, fririnnan vet änkan där, som karlarna ha sprungit efter som tosig, sen hon blitt ensam. Hon är ju välbärgad och så där skaplig nog — Jan slickade sig om munnen, lik en katt inför en fylld gräddskål — det låg ett saligt skimmer över hennes drag, och hon såg ut ackurat som en tröstens ängel. På hemvägen kommo vi i samspråk, och hon talade just som balsam in i mitt sörjande hjärta, och hon visade mig, var jag skulle söka den rätta trösten. Sedan ha vi ofta läst och talat tillsammans, och hon har med stadig hand fört mig in på den väg, där ingen återvändo finnes. Ja, så är det, medlen äro onderbara.

Jag var övertygad om, att den rätta vägen för Jan förde rakt på Bohultet, och att han inom kort skulle lämna sina kitter och sina sex barn att, liksom

liljorna på marken, sörja för sig själva, under det att han själv satt som välbeställd husbonde på Bohultet.

— Nej, adjö, Jan, skyndade jag att säga, innan han hann börja på nytt, jag måste upp till fru Berg.

— Ja, henne se vi inte just till numera, sade han liksom Anders, nog är herrn en rejäl karl, men se —

— Adjö, adjö, Jan. Lycka till, ropade jag och skyndade mig bort.

Jag smög mig försiktigt genom hallen och stannade på tröskeln till vardagsrummet, där jag antog, att Margareta var. Hon satt i den kära, lilla hörnsoffan, där vi båda haft så många trevliga pratstunder men hon var inte nu samma hurtiga, blomstrande Margareta som då. Hon stirrade med dyster blick rätt ned framför sig i golvet, och den stickning, som hon hållit på med, hade halkat ner ur hennes knä och låg bortglömd vid hennes fötter.

Det sved i mitt hjärta att se min älskade vän så olik sig, och jag hade väl blivit rent av förtvivlad, om jag inte trott, att jag i min hand hade bote-medlet mot hennes onda.

Jag smög mig ljudlöst tillbaka genom hallen, varefter jag återvände med raska steg och ett glatt rop på »Gretchen».

Nu var hennes uppsyn i en hast förändrad. Med ett överraskat utrop skyndade hon emot mig och omslöt mig med sina mjuka, starka armar.

— Ack, Evie, vad jag är glad att se dig. Vad du var snäll som kom, utropade hon. Kom och

sätt dig på den gamla vanliga platsen, där går det bäst att prata, eller hur? Förlåt ett ögonblick, jag ska bara säga till om kaffe.

Hon skyndade ut, och jag passade på att »kicka» hennes stickning så långt som möjligt under soffan.

Det är väl ingen, som vill förneka, att om två fruntimmer äro aldrig så goda vänner, har kaffet en »onderbar» makt att ännu mera lösa deras tungors band och att komma dem att känna sig förnöjda med sin värld.

Margareta och jag talade om likt och oliket mellan himmel och jord, och det gladde mig outsägligt att se henne stråla upp vid mitt glada prat.

— Det är som om du kastade omkring dig elektriska gnistor av lycka, sade hon. Du är dig mycket lik, men ändå är det en ny liten värdighet hos dig.

— Hu, så ledsamt, Gretchen.

— Nej, säg inte så, mitt barn, sade hon. Den klär dig, och förlåt mig, att jag säger det, den behövs mer än väl. Huvudsaken är i alla fall, att du ser så genomlycklig ut.

— Hur skulle jag kunna göra annat, bedyrade jag, omgiven som jag är av alla mina kära — Len, barnen, Albert, Bet — Bet nämnes sist, men du vet, vilken förmåga hon har att skapa lugn och trevnad omkring sig.

Med beräkning hade jag fört samtalet på Bet, och jag fortsatte att med låtsad likgiltighet spinna på min diplomatiska tråd, såsom det anstår en fintlig diplomat.

— Vi ha också små trevliga pratstunder, alldeles som du och jag, Gretchen. Det är riktigt rörande att se, hur nöjd hon är. Du vet, att hon aldrig haft något hem. På sin sista plats hade hon det mycket bra, men hemkänslan fattades. Frun var mycket snäll men fasligt upptagen. Bet har just berättat för mig, vilken energisk dam det var.

Nu kastade jag ned den första tändande gnistan i Margaretas själ, i det jag flyktigt beskrev den anläggning, som ovannämnda dam utvecklat till ett storartat företag, vilket tog hela hennes tid och krafter i anspråk.

Jag iakttog Margareta i smyg och såg till min out-sägliga glädje att gnistan hade tänt en eld, som gav ett återsken i hennes blick.

Som om jag inte alls hade haft någon beräkning med mitt prat, övergick jag till ett annat ämne.

— Det är något, jag vill be dig om, Gretchen, sade jag i bevekande ton.

— Å, barn, blev hennes svar, jag lovar på förhand att bevilja din bön. Vad kan det vara?

— Låt mig skicka hem bilen och följ mig hem genom skogen och ät middag hos oss. Fransson kan köra dig hem i kväll.

— Mer än gärna, vännen min, svarade hon. En härlig skogs promenad är vad jag bäst behöver. Som jag sagt dig förut är Allan sysselsatt hela dagen vid en utgård.

Allans förehavande roade mig inte alls. Jag var litet förargad på honom, emedan han inte förstod,

att det enformiga, stillasittande liv, Margareta förde, inte passade henne.

När vi passerade Lillgården, anmärkte jag att den tycktes stå obebodd.

— Allan drar sig för att låta arbetare bo i hans gamla hem, sade hon. Jorden är sammanslagen med Bredsjös, och i hela trädgården är satt potatis, något annat går inte, så försummad som den blivit.

— Man skulle kunna ha drivbänkar där, sade jag likgiltigt. Vet du, Gretchen, det som Bet berättade mig om den där stora drivhusanläggningen intresserade mig så mycket. Om jag har för litet att göra när jag blir äldre och förständigare, ska jag, minsann, anlägga en sådan.

Jag gjorde en stor gest åt Lillgården till.

— Bodde jag till exempel här, skulle jag låta personalen bo i boningshuset, i ekonomibyggningarna skulle inredas redskapsbodrar och garage, ty naturligtvis skulle jag ha det i stor skala, så att ett par lastbilar skulle behövas. I trädgården skulle drivbänkar ordnas i långa rader och här på slutningen mot skogen, skulle jag ha drivhusen.

— Man skulle inte kunna tro, att det fanns så mycket förstånd inom ett sådant litet brushuvud, sade Margareta och strök ett par ostyriga lockrar bakom mitt öra. Sannerligen är du inte en riktig organisatör.

Om hon trodde, att hon lyckades bedraga mig med sin likgiltighet för ämnet, så misstog hon sig. Jag visste, att mitt arbete inte varit förgäves.

Med raska steg vandrade vi igenom den kära skogen, full av både glada och bedrövliga minnen.

Där funnos många oförgätliga platser, som för mig varit av stor betydelse. Vi kommo förbi den buske, bakom vilken jag gömt mig för den hemskt kvädande skalden, vars dikt, utan rim och reson, hade kommit mig att åter se livet ljusare.

— Groth och Alm ska inte komma till Bredsjö i sommar? frågade jag. (Dessa unga studenter hade varit skördearbetare på Bredsjö.)

— Herr Groth skrev och frågade, om han fick komma, men Allan vill inte ha annat än vana arbetare. Nu tycks det i alla fall, som om han inte kunde undgå att få en sådan där »lyxartikel», såsom han kallade herr Groth, och jag fruktar, att den här blir en mycket besvärligare.

— Hur då? Vem är det?

— Du vet, att Allan ett par år före sin fars död var förvaltare på ett grevligt gods. Han har den tiden i tacksamt minne. Nu har gamle greven skrivit och bett, att hans son ska få vara hos oss i sommar. Han är en odåga, som gör fadern stora bekymmer. Egendomen är fideikommiss, och sonen måste mot sin vilja tvingas att få litet insikt i lantbruk. Grevnen tycks tro, att Bredsjö är lämpligt, emedan det ligger ganska isolerat och tillgångarna till nöjen äro små. Allan ville helst säga nej, men det var svårt för honom, då gamle greven alltid visat honom så stor godhet. Men vi tycka bägge två att det är ledsamt att få hit den unge mannen.

— Hur gammal är han?

— En tjugufem år, tror jag.

— *En* betyder väl ingenting, sade jag. Tänk på oss, som ska ta emot sex stycken.

Margareta gjorde stora ögon.

— Kära barn, sex stycken, och smekmånaden är knappt slut. Det är hjärtlöst. Vilka kunna vara så ogrannlaga?

Jag räknade på fingrarna.

— Nummer ett: Dolly —

— Dolly, vem är det? En f. d. skolkamrat till dig?

— Nej, svärmor Ulffs mops, familjens överhuvud.

Två: svärmor själv. Tre: Johanna, hennes gamla jungfru och allt i allo. Fyra: hennes son, professorn, obeskrivligt lärd och obeskrivligt tankspridd.

Fem: Alice Martin, Lennarts syster, sex: hennes man. Vad tycker du? Kunna inte en mops, en svärmor, en jungfru, en professor och ett par omaka makar vara för mer än en idiotisk greve?

Margareta skrattade åt mitt dumma prat.

— Kära du, det får utgången utvisa, men ett är jag säker på, och det är, att du reder dig bättre med dina sex än jag med min ende, som du ger ett så vackert epitet.

Nu voro vi framme vid den minnesrika stättan, ej längre någon stätta utan en liten pryddlig grind.

— Så bra, sade jag. Vem har varit så förståndig?

— Naturligtvis din man, sade Margareta. Han är väl rädd, att du ska göra flera kullerbyttor här.

— Kullerbyttan förskaffade mig dock lyckan, Gretchen.

— Ja, Evie, sade hon, både du och jag har dragit stora vinster i livets lotteri.

Med raska steg gingo vi genom den doftande skogen och insöpo i fulla drag den balsamiska luften. Margareta hade riktigt blomstrat upp. Med rosiga kinder och glänsande ögon gick hon, rak och spänstig, bredvid mig.

— En härlig promenad, Evie, sade hon med ett djupt andedrag. Så snällt av dig att locka mig med dig.

— Bara egoism, Gretchen, sade jag. Men säg mig, varför sitter du så mycket inne numera, du, som förr alltid var på rörlig fot?

Hon stannade och såg genomträngande på mig.

— Som om du, ditt lilla slughuvud, inte förstode orsaken därtill, sade hon. Du förstår så väl, att jag för Allans skull inte vill gå kring ägorna med honom. Det skulle nedsätta hans auktoritet. Folket har varit vant att fråga mig om allting och skulle säkert göra det nu med. Ser du, de ha sett Allan utföra det tyngsta arbetet på Liilgården, och märkvärdigt nog höjer det honom inte i deras ögon, utan tvärtom. Bildade människor, som utföra avlönat arbete, betrakta de med mindre aktning än de rika, som slösa bort sina pengar i sus och dus.

— Det kan jag inte förstå.

— Nej, inte jag heller, men så är det i alla fall. Se här ett exempel: I mitt barndomshem fingo vi

en jungfru, som tjänat i Stockholm. Hon hade haft plats i en ämbetsmannafamilj. För att få debet och kredit att gå ihop hade frun plats på ett advokatkontor. Flickan berättade, att hennes bekanta inte kunde förstå, att hon ville tjäna hos en fru, som var så tarvlig, att hon hade plats.

Därför tror jag, att om folket såg Allan vid min sida, skulle det betrakta honom såsom en underordnad, och därför drar jag mig hellre helt och hållet undan.

— Du kloka Gretchen, sade jag, du har säkerligen rätt, nu som alltid.

När vi kommo i närheten av stallgården på Marieholm, uppfångade min blick något ovanligt. Framför vagnboden stod en underlig tingest, mest liknande ett baktråg på hjul. Kusken höll på att spanna mjölkhästen för detta fornnordiska fordon.

Vi stannade stela av häpnad framför detta under. Kusken lyfte liksom ursäktande på mössan.

— Jag ska köra den till smeden, sade han, fru Ulff hämtas alltid i den här. Baron har särskilt beställt den för att forsla henne i.

— Jaså, sade jag och knep häftigt ihop läpparna för att inte brista ut i gapskratt. Många meter hade jag inte lagt mellan undret och mig, förrän det brast löst, om till skada för min »auktoritet» kan jag inte avgöra.

Hellre än jag åkte i den åkan, vet jag inte vad jag gjorde. Hur hade Lennart kunnat fundera ut något så infernaliskt rysligt? Bara jag tänkte på

svärmor Ullf, sittande i detta fortskaffningsmedel med Dolly i knät, kunde jag inte förstå, hur jag skulle få mod att vara med och möta henne vid stationen.

På trappan möttes vi av Betty, husjungfrun, som meddelade att baron var i salongen med fröken Hjorth, som var på visit med sin fästman, länsman Larsson. Margareta och jag växlade en hastig blick, som sade ofantligt mycket, men båda tänkte vi säkert, att ingen lycka är oblandad.

Stor presentation! Ingeborg, min nya dusyster, såg segerstolt ut. Hon hade ju också redligen kämpat, och då är man värd segerns lön. Och dock — då jag betraktade den lille låghalte och åldrige länsmannen, tyckte jag, att lönen inte alls var tilltagen efter hennes outtröttliga, mångåriga strävan, men huvudsaken var, att hon strålade av lycka och kärlek. Den senare var en sparad skatt, som hon nu lät utströmma över den lyckliges kala hjässa.

Den tanke, som behärskade mig i högre grad än de unga tus sällhet var: ber Lennart dem stanna till middagen, så är jag i stånd att kasta saftkarafinen i huvudet på honom. Genom någon slags tankeöverföring förstod Lennart vilken fara, som hotade honom, och då Ingeborg och hennes Larsson menade, att det var på tiden att bryta upp, opponerade vi oss inte.

När vi sågo deras avtåg, drogo vi en lättnadens suck och önskade dem all framgång på deras vingliga stråt.

Efter en god middag slogo vi oss ned på terrassen, och sedan kaffet var drucket, hade jag något mycket viktigt att rådgöra med Lennart om, varför Margareta och Bet blevo lämnade för sig själva.

Jag var övertygad om, att jag visste, vilket ämne de skulle avhandla.

Med några ord klargjorde jag för Lennart min plan att intressera Margareta för en ny livsuppgift. Den vann hans fulla gillande, och jag fick många berömmande ord av honom.

— Du är en konstig liten varelse, Evie, sade han, du förefaller att vara en riktig egoist och ändå tänker du i första rummet på andras lycka.

När vi efter drygt en timme återvände till terrassen, hade Margareta ett papper med åtskilliga anteckningar i handen. Utan ett ord vek hon ihop det, men jag såg på hennes min, att hon tänkte på helt andra saker än dem, hon sedan talade med oss om.

Strax innan hon bröt upp, tog hon min arm och förde mig bort mot andra sidan av terrassen.

— Tack för i dag, lille Evie, sade hon i öm ton. Det har varit en härlig dag, som gjort mig gott till själ och kropp. Kanske jag får dig att tacka för mycket, mycket mera. Jag ville blott säga dig, att jag förstått din goda mening, och att jag innerligt tackar dig. Jag välver nu stora planer i mitt huvud, och kan jag sätta dem i verket, ska jag väl-signa dig.

Vad jag kände mig lycklig över hennes ord!

FEMTE KAPITLET

EN vackrare sommardag än den, på vilken vi väntade våra första gäster, kan man ej tänka sig. Hela naturen tycktes tilljubla dem sitt välkommen, allt strålade utom deras blivande lilla värdinna, som vaknade med en beklämmande känsla.

Vilken härlig dag! Huru gudomligt hade det inte varit att i Lennarts sällskap uppsöka en skuggig plats i parken, att få lägga huvudet i hans knä under det att han läste dagens tidning, och att känna hans hand ömt stryka över mitt hår.

Nu var det i stället att fara den dammiga vägen till stationen och att sedan försöka göra mig älskvärd mot människor, som voro mig helt och hållet främmande.

Jag tänkte »försöka», ty såsom jag nu kände mig till mods, där jag motvilligt beredde mig på att lämna min sköna bädd, var jag säker på, att försöket skulle stranda.

En djärv solstråle smög sig genom lövverket utanför mitt fönster och stack mig i ögonen, ja, den smög sig ända ned i mitt hjärta.

— Fy, Evie, sade den, Lennart berömde dig för att tänka på andras lycka, men du är i alla fall en egoist. Man får inte tänka på sin egen trevnad. Här väntar du en gammal fru, visserligen litet egenomlig, efter vad det sägs, men en hederlig själ,

som längtar efter sina barnbarn. Din plikt — märk, Evie lilla, det finns något som heter plikt — är att göra hennes vistelse i ditt hem så trevlig som möjligt. Vill du inte det, du, som välsignats med så mycken lycka för egen del?

— Jo, lilla solstråle, det vill jag visst, var mitt svar.

Med ett raskt hopp var jag ur sängen och efter en kall avrivning kände jag mig till mods, som om jag kunde besegra en värld.

Det hade varit många överläggningar om, huru gästerna skulle emottagas. Först bestämdes det, att Lennart skulle fara ensam till stationen. Mormorsvagnen skulle ge sig i väg med ett par timmars försprång, ty mjölkhästen ägde alla goda egenskaper en sådan bör ha, och att få honom ur den vanliga mjölkklunken var omöjligt även för en så skicklig kusk som vår Jonsson.

— Jag skäms som en hund, när jag sitter på den där bocken, hade Jonsson en dag anförtrott mig, men jag vill inte, att någon annan ska köra för gamla frun. En femma i drickspengar, ser hon inte på, när hon litar på den som kör. Nog för att gamle Kasper ginge hem lika bra utan att någon höll i tömmarna, men det tror inte gamla frun, förstås.

Nu var det så, att inte alla betraktade mormorsvagnen med så ringaktande blickar som vi. Lilla Maud ansåg, att det skulle vara den största lycka hon kunde drömma om, i fall hon en gång kunde

få åka i den. Med en ihärdighet, som var värd en bättre sak, lät hon intet tillfälle gå sig ur händerna att påminna oss om denna sin önskan. Och som hennes tillfällen voro flerfaldiga, kan jag be-
dyra, att vi minst en trettio gånger om dagen hörde: Att, om Maud finne åta i lilla mojmojsvannen.

Till slut blev det så, att bara hon rörde på sina små rosenröda läppar och sade »att», ifylldé någon av oss: Om Maud finge åka i lilla mormorsvagnen.

Dessa ord förföljde oss slutligen som en verklig mara, tills Lennart en dag sade: Du ska få åka i den, om du bara vill låta bli att käxa om det.

Maud jublade och hädanefter lät det: Maud få åta i lilla mojmojsvannen!

Skulle Maud följa med, så måste Kurt följa med.

— Du måste också följa med, sade Lennart till mig i avgörande ton, jag blir fullt upptagen av att hjälpa svärmor, och det blir Johanna med. Roland får jag också ha ett öga på, så att han inte stiger på tåget igen. Således måste du vara med och hålla reda på barnen.

Det ville jag mer än gärna, ty jag vill visst inte förneka, att jag, ehuru jag emotsåg detta besök som en uppoffring från Lennarts och min sida, även emotsåg det med ovisshetens tjusning.

Vi voro således, inberäknat kusk och chaufför, sex personer, som begåvo oss i väg för att möta fyra, ty sedan jag fått höra, vilken betydande »person» Dolly var, togs hon alltid med i räkningen.

Stationsinspektorn var gammal på platsen och

hade sett Lennart som pojke. Med några ord meddelade Lennart honom, vilka gäster vi väntade.

— Jaså, gamla fru Ulff, sade inspektoren med ett välvilligt småleende, jag får väl lov att låta tåget bli litet försenat då, så att hon och Johanna hinna komma av.

Tåget ångade in, och jag kände en rysning av själsspänning genomila mig, där jag stod med Kurts och Mauds händer i mina. Lennart skyndade upp i en andraklassvagn och syntes strax därpå på plattformen, eskorterande en gammal dam.

Nästan alltid då jag gör en ny bekantskap kommer den tanken för mig: vem påminner han eller hon mig om?

När fru Ulff stod där uppe på plattformen, påminde hon mig livligt om någon, som jag förr sett, och i detsamma denna tanke slog mig, kom dess lösning.

Av min farmor har jag fått ärva en upplaga av Andersens sagor med illustrationer av Carl Larsson. Vem minns ej berättelsen »Hjärtesorg», så rörande, hjärtevärm och full av humor?

I denna upplaga finns bilden av garvaränkan, som kom för att sälja aktier i sin mans garveri. Hon har sin Moppe under armen, »trubbnos och fläskrygg voro hans yttre». Den gamla frun är trind och frodig och har en hatt, som jag vill tro, förskriver sig från 1850-talet. Om man undantager denna hatt, var fru Ulff en sannskyldig kopia av denna garvaränka. Några obligationer

hade hon inte i handen, såsom ovannämnda änka, men sin Moppe, d. v. s. Dolly, höll hon fast med ett stadigt grepp. I stället för en 1850-tals hatt tronade en sådan av betydande höjd på hennes huvud. Den sällsynta blomstergrupp, som prydde dess kulle, skulle säkerligen inspirera Margareta att försöka skaffa detta släkte till sin nya anläggning. Kände professorn det latinska namnet därpå, månn' tro?

— Mormor, mormor, Dolly, Dolly, jublade barnen.

— Mina små älsklingar, pustade hon, men några flera ömhetsbetygelser kunde hon inte giva dem, ty hon höll just på att »backa baklänges» utför trappstegen, stöttad av Lennart, som när han väl såg sin svärmor på terra firma åter störtade in i vagnen.

Barnen bestodo mormor en så stormande hälsning, att jag fruktade, att hon skulle förlora balansen. Jag måste ingripa. Med en skolflicksknix sade jag:

— Ä, får jag inte ta hand om den lilla, söta hunden?

Innan jag hann få något svar på min fråga, hade barnen ryckt till sig Dolly och uttänjande henne på längden som ett gummiband, buro de bort henne i triumf.

Mormor såg hjälplöst efter sin älskling, därefter såg hon sig sökande omkring.

— Johanna, Johanna, skrek hon med gäll röst.

— Hon kommer säkert genast, sade jag, vill ni inte ta min arm så länge?

Hon tog upp sin långskaftade lornjett och synade mig misstänksamt.

Nu är lornjetter min fasa. De reta mig lika mycket som ett rött skynke retar en tjur, men här var inte platsen att sätta hornen i marken, utan jag gjorde åter en ödmjuk nigning.

— Guvernanten, sade den gamla högt. Efter ännu en granskning tillade hon lika ogenerat:

— Verkligen riktigt söt.

Jag kom sedan underfund med, att bland tant Ulffs egenheter var, att alltid utsäga sina tankar högt.

Kan man tänka sig något förfärligare! Mätte jag bevaras från detta lyte, som säkerligen skulle förskaffa mig otaliga ärekränkingsmål på halsen.

Hennes tvekan att anförtro sig åt mitt stöd, som nog föreföll henne opålitligt, avlöstes av Johannas ankomst.

När Johanna kommer att inta en viss plats i min skildring av släktbesöket, måste hon få en kort beskrivning. Det behövs endast ett par ord.

Mörka stickande ögon, lika vassa som hennes näsa, en senig, lång gestalt, se där, hela härligheten. I munkkåpa skulle hon varit en värdig modell till en Loyolas lärjunge.

I händerna höll hon två väskor och två hattaskar, och hennes armar voro belamrade med flera filtär och schalar.

— Låt mig ta hand om det där, sade jag. Fru Ulff vill helst, att Johanna hjälper henne till vägen.

Utan ett ord började Johanna överflytta inventarierna på mig, men hon hann ej långt, förrän Lennart grep in. Av hans min såg jag, att hans tålmod redan var ganska prövat.

— Tag hand om Roland, så att han inte stiger på igen, sade han kort till mig. Inspektoren måste blåsa av fåget.

Utan vidare gav han Johanna tillbaka det hon avlevererat och bjöd sin svärmor armen.

Jag såg mig om efter min nya skyddsling. Några steg från mig stod en lång och ljus ung man. Han hade riktat sin blick på den lilla planteringen in till perrongen och tog redan ett steg i den riktningen. Jag var övertygad om, att om jag inte genast toge hand om honom, skulle han gå dit, falla på knä i gräset och glömsk av hela världen börja söka efter en Carex-art.

Jag skyndade mot honom och sträckte fram min hand.

— Välkommen, sade jag hjärtligt.

Han riktade en förvirrad, hjälplös blick på mig och fattade min hand.

— Detsamma, detsamma, sade han.

Aldrig har någon mänsklig varelse blivit begåvad med ett mindre lämpligt dopnamn än han. Namnet Roland för våra tankar till en mäktig krigaregestalt, men den Roland, som med ett par vackra, blå

ögon blygt kisade på mig genom ett par stora glasögon med hornbågar, tilltalade mig bra mycket mera än en djärv krigare skulle ha gjort, för att inte tala om, att en sådan där vildsint människa inte skulle passat in i våra förhållanden.

En varm våg av sympati ilade genom mig, och från den stunden inregistrerade jag Roland bland mina vänner. Hans tafatthet och hjälplöshet tilltalade mitt hjärta, och jag var viss om, att hans redbara blick avspeglade ett ädelt inre, där hans vetenskap upptog så stor plats, att allt annat blev utan betydelse för honom.

— Kom, sade jag vänligt, de andra vänta.

Han följde mig som ett lydigt barn.

I mormorsvagnen sutto redan fru Ulff och Johanna. Den förstnämnda i framsätet, ombonad med schalar och filtår och med Dolly i famnen, den senare på baksätet.

Lennart ropade på mig.

— Tant lilla, jag får presentera Evie för tant, sade han i stolt ton.

Efter mycket letande bland schalarna hivade fru Ulff med Johannas hjälp upp sin lornjett.

— Goddag, min söta, sade hon, sedan hon åter granskat mig. Bara en flickunge, käre Lennart. Alldeles för ung för dig, men verkligen bra söt. Och jag som trodde, att hon var guvernanten.

Johanna kastade en inkvisitorisk blick på mig, under det att Jonsson försökte få Kasper i gång. Denne ville troligen visa, att han uppskattade den

ära, som vederfors honom och tog ansats. Vi vinkade ett glatt återseende och gingo till vår bil. Lennart satte sig vid ratten, och Roland tog plats bredvid mig.

Vi susade förbi mormorsvagnen, som snart dolades av en molnstod. Innan den hann fram till Marieholm, skulle vi kunna ta oss den efterlängtrade sestan i parken, klä om oss och dessutom hinna lägga den sista handen vid arrangemangerna.

Barnen, som sutto på baksätet, pratade oavbrutet, och Dolly var det ämne, som stöttes och blöttes.

Jag såg från sidan på Roland. Han skruvade på sig och såg förfärligt olycklig ut. Visste han, vart det bar hän med honom i denna svindlande fart, visste han, vilka, som förde bort honom från huld och skydd? Jag antog, att han glömt bort, att mannen vid ratten var hans sväger och att barnen voro hans syskonbarn. Jag fick snart bekräftelse på detta.

Han vände sig mot mig och såg ännu mera hjälplös ut.

— Är det frökens barn? frågade han.

Till min evärdliga berömmelse skrattade jag ej utan lutade mig fram mot honom och sade i förklarande ton, lik den, man använder till ett litet barn för att få det att förstå.

— Jag är Lennarts hustru, och barnen äro Kurt och Maud, som förra året voro hos er i Lund.

— Jaså, sade han och nickade belåtet, som om han nu hade ställningen klar för sig.

En lång tystnad följde, varunder Roland lät sina blickar, trånande och längtande, fara över de blommande ängarna. Så började han åter skruva på sig. Den där skruvningen var tydligen tecken till, att hans tankar åter började arbeta sig till yttervärlden.

— Har fröken flera barn? frågade han.

— Nej, sade jag och gav honom ett bedårande leende.

Han var väl, liksom Albert, en raring!

Den ansvarskänsla, jag känt vid mitt första möte med Kurt och Maud var ju en barnlek emot den, jag nu kände. De båda hade då redan hunnit över det första stadiet av utveckling, men den lärde bredvid mig hade, vad det angår det dagliga livet, ej hunnit längre än till dibarnets ståndpunkt. Han måtte väl kunna äta själv? tänkte jag förfärad. Min förfäran gällde den bild, som uppställdes framför min själs öga: Roland matad av sin mamma eller Johanna.

Det fick vara med den saken hur som helst, så skulle jag troget stå vid hans sida och om möjligt låta förståndets — det praktiska förståndets — ljus lysa in i hans själ. En ny uppgift, som skulle sporra mig mer än någon annan. Han hade uppväckt mina moderliga instinkter, såsom alla hjälplösa varelser göra.

Roland överlämnades i Hans', betjäntens, händer. Efter en hastig toalett fördes han ned till oss i

parken, där han presenterades för Bet, som slutit sig till oss.

— Fröken Malm är mycket intresserad av botanik, sade Lennart, så att i henne får du en tacksam lärjunge.

En glimt av entusiasm lyste i Rolands blå ögon, och han gjorde en ansats att åter stiga upp från den stol, där han just tagit plats.

— Det skulle vara mycket roligt — stammade han.

— Nej, topp, min vän, först ett glas saft att skölja ned dammet med. Du och Evie lägga väl bort titlarna i den ädla drycken?

Sedan Roland mekaniskt druckit ur sitt glas, steg han upp och utan ett ord till oss började han gå framåt med blickarna riktade ned i gräset.

Bet reste sig tvekande.

— Ska jag gå med honom? frågade hon.

— Ja, gör det, snälla Bet, sade Lennart bevekande, och släpp honom inte ur sikte för all del. Vagnen är väl här inom en timme, och om svärmoder inte genast ser honom, så blir hon utom sig.

Jag såg efter Bet, där hon, lugn och värdig, följde efter det tredje barnet, som hon fått uppsikt över.

— Jag har fått en idé, Len, sade jag.

— Inte så sällsynt, min älskling.

— Roland och Bet, sade jag med en menande nick åt dessa båda.

Lennart såg i den angivna riktningen.

— Nå, vad är det med dem?

— Förstår du inte?

— Har ett ovanligt gott förstånd, älskling.

— Nej, det har du visst inte. Jag menar, att de två skulle passa utmärkt för varandra, sade jag.

— Min lilla Evie, sade han ömt och slog beskyddande sin arm omkring mig, solen har väl inte gasat för starkt på din stackars hjässa? Du har väl inte feber? När man får sådana där underliga fantasier, så — —

Han försökte få tag i min puls.

— Var inte dum, Len, sade jag. Tror du inte, att jag har blick för sådant. Du får väl se! Men låt oss nu njuta av vår lilla fristund.

När den ljuvliga timmen var slut, var det en imponerande samling, som avvaktade mormorsvagnens annalkande.

Lennart, jag och barnen, betjänt, husjungfru och, iast but not least, fröken Maria Tinnerholm, iklädd svart sidenklänning och med en väldig nyckelknippa vid sidan. Lika lätt som hon iklätt sig ovan nämnda insignier hade hon satt sig in i sina nya åligganden och var nu en fullkomlig kopia av en husföreståndarinna i ett förnämt engelskt hem. Om hon led av att vara anställd i något så tarvligt som ett friherrligt hus, så slöt hon förödmjukelsen inom sig själv.

Utan skämt sagt blev »fröken Maria» en ovärderlig hjälp för mig under sommaren, och hon var på sitt område, liksom Albert på sitt, till en ofantlig nytta. Naturligtvis ansåg hon mig som ett oför-

ständigt barn, men hur skulle hon med sin stora erfarenhet kunna göra annat?

De enda, som saknades vid mottagandet, voro Roland och Bet. Hans sändes ut för att spana efter dem, men de syntes inte till i parken. Det var ingenting att göra vid saken, och vi hoppades, att fru Ulff inte skulle märka Rolands frånvaro.

Under vår siesta hade jag känt ett starkt tvivel om min förmåga att vinna fru Ulffs bevägenhet. Jag tyckte, att blickarna genom den avskydda lornjetten alltid skulle komma att verka som kallduschar på mig. Jag hade yppat mina tvivel för Lennart.

— Var lugn, sade han och skrattade hjärtlöst åt mitt bekymmer. Jag har märkt, att gamla damer äro mycket svaga för kvinnlig skönhhet. Vet du, vad svärmor sade, då jag förde henne till vagnen? Du förstår, hon trodde, att du var guvernanten. »Om jag vore, som din fru, sade hon, skulle jag inte vilja ha en så vacker flicka i huset. Jag tvivlar inte alls på, att du, Lennart, är hederlig, men i alla fall, karlar ä' karlar». Var det inte lustigt? Inga rynkor i din vackra panna, min söstaste flicka. Du vet, vad jag har sagt dig en gång förut: Var dig själv. För övrigt gör allt, vad du kan för hennes bekvämlighet, ty för sådant är hon mycket svag.

När nu det underbara ekipaget anlände och vår gäst hade förhjälppts därur med all försiktighet för att inte klämma Dolly, slog jag mina armar vänligt

om den gamla damen och med en kyss på hennes kind sade jag:

— Välkommen till Marieholm, tant lilla.

Denna gång kom ej lornjetten fram. En överraskad blick ur de små vänliga ögonen sade mig, att hon tyckte om min hälsning.

Därpå skakade jag hand med Johanna och önskade henne välkommen. Ett motsträvt leende kunde ej förråda för mig, vad hon tyckte om min gemytliga vänlighet, men det behövs många droppar för att tära märke i en sten. Nästa droppe var min order till Hans att befria fröken Johanna från allt hennes besvär med faltar och schalar.

Med beslutsam hand förde jag barnen åt sidan, då de ville bemäcka sig Dolly.

— Nej, nu måste jag få bära den lilla raringen, sade jag.

»Den lilla raringen» var ganska tung, gödd och trind som hon var, men jag hade beslutat att inte låta några svårigheter avskräcka mig utan började knoga uppför trappan.

Dolly senterade inte den ära, som vederfors henne. Från hennes inre hördes ett dovt mullrande, påminnande om det, som förebådar en vulkans utbrott. Lavan sjöd och hotade var sekund att nå kraterns öppning. Trots denna varning hade intet kunnat hindra mig från att fortsätta, om inte ett förtvivlat rop ljudit i mina öron.

— Roland, var är Roland? Har ni släppt ut ho-

nom på egen hand? Då får jag aldrig se honom mera!

Naturligtvis stod Lennart handfallen, som karlar alltid göra, då det gäller finkänsliga situationer. De spara sin kraft för de stora ögonblicken.

Jag måste åter knoga nedför trappan och gripa in.

— Kära tant, var inte så orolig, sade jag skyndsamt för att avvärja ett andra nödrop, som tycktes vara redo att gå över den tröstlösa moderns läppar, fröken Malm, guvernanten, har tagit hand om honom. Hon är så van att se efter barn, så det är inte alls någon fara.

I detsamma veko Roland och Bet om byggningens hörn, Roland bar på ett fång växter, som helt och hållet upptog hans intresse. Han hade inte en aning om det bekymmer han åstadkommit. Bet såg orolig och upphettad ut och skyndade sig fram till oss. Hon gjorde en artig nigning för tant Ulff.

— Min goda vän, Bet Malm, lilla tant, sade jag.

Nu måste lornjetten fram.

— Ganska behagligt utseende, sade tant.

Bet låtsades inte höra denna anmärkning.

— Jag rår inte alls för att vi inte hunno fram i tid, sade hon, professorn var så upptagen av att söka växter, att han inte brydde sig om, vad jag sade.

— Han bryr sig aldrig om, vad man säger, den stygge gossen, sade tant.

»Den stygge gossen» släpptes inte vidare ur sikte.

Tant var mycket belåten med alla anordningar i sina rum och lät tydligt förstå, att salig Agnes inte tänkt på hennes bekvämlighet i så hög grad.

Således började allt i fröjd och frid, och den därpå följande middagen, med vilken Albert överträffat sig själv, höjde ännu mera stämningen.

Kaffet dracks i salongen, ty tant påstod sig inte kunna uthärda flera strapatser den dagen, och som en sådan ansåg hon det vara att förflytta sig ned på terrassen.

Bruka inte alla gamla ta sig en liten lur efter middagen? undrade jag i mitt stilla sinne, ty mina ansträngningar att vara till behag hade gjort mig formligen hysterisk, och för en gångs skull längtade jag till min privata lilla håla. Jag önskade att få vara ensam — ensam. Inte en gång Lennart skulle få komma in.

— Är tant inte trött? sade jag försiktigt, sedan jag serverat henne en tredje kopp kaffe. Mamma brukade alltid ta sig en liten vila efter kaffet. (Må de utpinades skyddspatron förlåta mig denna oblyga osanning!)

— Det brukar jag med — —

Jag drog en fördold suck av förnöjelse.

— men jag måste först berätta ett reseäventyr, som jag hade mellan Norrköping och Stockholm, sade tant.

Vi uttryckte vår oerhörda längtan att få höra detta säkerligen hemska drama, d. v. s. Lennart och jag, ty Roland och Bet sutto försjunkna i be-

traktande av ett illustrerat botaniskt verk. Deras allt uppslukande, gemensamma intresse gav min uppspirade förhoppning ny näring, naturligtvis under förutsättning, att Bet ville åtaga sig att för livet leda detta stora barn. Men nu till det märkliga äventyret.

— Vi hade just lämnat Norrköping, hörde jag i en själsfrånvarande dimma tant Ulff säga, och Johanna hade ordnat åt mig på soffan, så att jag skulle få en liten vila, då jag hörde högljudda röster i korridoren och dörren till vår kupé, som vi förut ensamma disponerat, rycktes upp. Någon slags jungfru, vars make jag endast sett på sällskapspektakel, kom in och slängde upp ett par väskor på hyllan, varpå hon gick ut för att lämna rum för ett underligt par. Först kom han, tung och välgödd. Med en högljudd gäspning vräkte han sig på soffan mitt emot vår. Därefter kom en dam, den rysligaste människa, jag någonsin varit mellan fyra väggar med. Målad och pudrad, förstår du, lilla Evie. Avskyvärt klädd för övrigt, och parfym ångade det om henne, så att vi alla fyra fingo den rysligaste hosta. Å, det var förfärligt! Att uthärda i det herrskapets sällskap ända till Stockholm var otänkbart. Jag såg genast, vad hon var för en, och jag tänkte inte krusa henne. Hon slog sig ned vid sin mans sida, och sedan såg hon på Johanna och mig och skrattade till.

— Tur, eller vad? sade hon i en halvhög viskning till karlen — ja, jag säger karlen, ty bara jag tänker

på de rysliga människorna kokar gallan på mig. Jag kunde ha ursäktat, att hon skrattade åt mig och Johanna, men nu fick hon syn på Dolly, som vi med otrolig möda dolt för konduktörens blickar.

Här måste tant Ulff hämta andan. Jag hade i början åhört hennes skildring med förlamande apati, men den strid, som antagligen skulle komma att utkämpas mellan Dolly och det mystiska paret, väckte mina sista krafter till liv. Det var ett sällsynt spännande ögonblick.

— O, söta tant, hur gick det? utropade jag ivrigt.

— Bered dig på det värsta, sade Lennart och lade armen om mitt liv.

— Hur det gick? fortsatte tant Ulff. Vet du, vad hon sade? Jag har aldrig förr burit hand på en människa, men i det ögonblicket kände jag lust att göra det. »Hundrackan ska ut», sade hon. Men jag blev henne inte svaret skyldig, må ni tro. »Det finns större rackor än hon, som ska ut», sade jag. Hon sade åt karlen att gå efter konduktören, men han brydde sig inte om, vad hon sade. Bråka inte, sade han slappt, Moppe kompletterar ju bara det övriga. Nåja, jag vill inte upprepa, vad jag sade och vad hon sade, och vad Dolly och Johanna sade, men det slutade med, att jag rusade ut och drog på nödbromsen. Det blev ett dyrt nöje, men jag fick ändå den tillfredsställelsen, att konduktören skaffade det rysliga paret en annan kupé. Å, det lättar att få tala om det för dem, som kunna förstå mig. Roland är ju en snäll gosse, men en karl att lita till

vid sådana tillfällen, är han inte. Nej, nu känner jag verkligen, att jag behöver en liten lur. Johanna, Johanna!

Aldrig har jag hjälpt någon beredvilligare än jag hjälpte Johanna att få hennes matmor till kojs.

SJÄTTE KAPITLET

JAG hade alltid föreställt mig, att det skulle vara lika omöjligt för varje levande varelse, som för en kamel, att gå igenom ett nålsöga, men allt efter som dagarna skredo fram, kände jag mig så utlakad och smal, att jag, figurligt talat, skulle kunna gå igenom ögat på en nål n:r 9.

Var morgon, då jag öppnade mina ögon, tänkte jag med vämjelse på den dag, som låg framför mig.

Tant Ulff skulle ha sin frukost klockan nio, och jag måste vara färdig till dess. Jag vacklade fram till spegeln för att kasta en blick på mina i för-tid härjade drag, men alltid möttes jag av samma rosiga kinder och klara, ehuru sömndruckna, ögon.

Min kropp tycktes hålla stånd, men min själ ska vi inte tala om!

Vad var då skälet till min nedslagenhet? Hade jag misslyckats i min uppgift att vinna vår åldriga gästs hjärta och att kunna vara henne till behag?

Nej, skälet var, att jag lyckats alltför väl! Det kan låta underligt, men det är dagsens sanning.

Tant Ulff hade fattat en verklig passion för mig och mitt sällskap, en passion, som ställde Dolly, Roland och Johanna i skuggan. Dagen i ända hette det: Lilla Evie, var är lilla Evie, ack, du rara, lilla Evie, tills jag tyckte, att jag hatade mitt eget namn. Att småle och vara älskvärd, då man helst skulle vilja ta till schappen, är svårare än någon kan tro. Jag var formligen fastnitad vid den gamla damen, och den enda omväxling, som bjöds, och vars resultat alltid upplivade mig för en stund, var att träna henne till allt större ansträngningar. Den bekväma stol, som hon med en förnöjd suck sjönk ned uti, flyttades allt längre bort på terrassen. I början misstänkte hon ingenting, men till slut blev min list för märkbar, då stolen flyttades ut i parken.

— Du tar död på mig, lilla Evie, sade hon, men det får gå, ty jag tror, att det är nyttigt för mig.

Den dag, då vi hade utsett tennisplanen som vårt mål, var rekorddag.

Lennart bara skrattade åt mina lidanden, och när tant Ulff prisade mig i alla tonarter, sade han alltid:

— Tant kan väl inte förundra sig över, att jag föll ett offer för hennes tjugusande behag och snärjande list?

Det enda, som höll mitt levnadsmod vid makt, var mina aftonritter på Lolotte.

En afton red jag över till Bredsjö. Jag längtade

att få höra om Margareta hade några planer i görningen.

Hon kom emot mig, glad och ivrig.

— Jag har just ringt till dig. Så bra, att du kom. Jag reser bort i morgon bittida.

— Vart, Gretchen?

— Fråga mig inte, sade hon leende. Jag blir borta en vecka. Du får kanske sedan höra stora nyheter, men nu säger jag inte ett ord. Jag tycker inte om att tala om det, som kanske aldrig blir av. Men hur går det för dig, Evie? Bra, förstås.

Jag berättade för henne, att jag hade allt annat än bra, men inte heller där fick jag medhåll. Liksom Lennart skrattade Margareta åt min klagan.

— Det är väl det löjligaste man kan höra, sade hon, du önskar att den gamla damen ska tycka om dig, hon gör det, och du blir förtvivlad. Vet du, lilla vän, var felet ligger?

— Nej, jag har ingen aning om det.

— Du kan vara mycket älskvärd, lilla Evie, men du är ganska nyckfull och bortskämd.

Det var inte med glada känslor, jag begav mig på hemvägen. Jag hade hoppats på förståelse hos Margareta men hade i stället fått en liten läxa.

Jag var nog lumpen att låta Lolotte få umgälla min förtret.

I alléen mötte jag Kurt och Maud, släpande den arma Dolly mellan sig.

Vis-a-vis mig visade alltid Dolly sträng reservation, och om jag någon gång nedlät mig att ställa

mig in hos henne, hördes alltid vulkaniska makter i hennes innandöme. Däremot tålde hon allt av barnen. De tänjde ut henne till en otrolig längd, utan att hon klagade. Barnen kunde skatta sig lyckliga, att ingen medlem av djurskyddsföreningen fanns i närheten.

— Kära barn, vart ska ni hän? frågade jag.

— Vi vänta på morbror Roland och tant Bet, men de komma aldrig, sade Kurt, vi ha väntat så länge, så länge.

— Dom ä tjäja i vajann, sade Maud.

— Maud, du är ryslig, sade jag, hur kan du säga något så dumt. Var har du fått det ifrån?

— Jo, de sa Fjansson te Betty, då hon la filten i bilen. Maud satt inne i den och väntade på pappa, berättade Maud mycket beställsamt. I detsamma tom mojbjoj och tant och gick åt pajken, och då sa Fjansson de däj.

Den Fransson, han tycktes frossa i kärlek, och jag fick visst lov att be Lennart ge honom en avsvalkande dusch.

Jag steg av, under det att barnen med Dolly i famnen fingo till sin omätliga förtjusning intaga min plats.

Kurt såg flera gånger ned på mig med en mycket betänksam min, där jag gick bredvid och höll ett stadigt grepp om Mauds lilla knubbiga ben.

— Det är något, du vill fråga mig om, det ser jag, Kurt, sade jag, vad är det?

— Jag ville bara fråga mamma, blev svaret, om

mamma tror, att om morbror bleve kär i tant Bet, han skulle komma ihåg, att han vore det?

Det var en djupsinnig fråga, som jag förut gjort mig själv.

— Käre Kurt, sade jag i förmanande, ohyggligt förmanande ton, små barn ska inte tänka på sådana saker. Det passar inte.

— Det är fasligt mycket, som inte passar små barn, sade Kurt med en suck. Och alltid är det sånt som är roligast.

— Så är det i alla fall, Kurt lilla, sade jag avgörande.

När vi gingo från stallet, passerade vi en berså, där husets personal brukade vara samlad en stund på aftonen. Därifrån hördes skratt och glatt prat. Jag stannade och såg in. Högsätet intogs av fröken Maria, såsom varande högsta hönset, å ömse sidor om henne sutto Albert och Johanna, i sanning tre gracer, vars like man sällan får skåda. Fröken Maria, liten och späd men ohyggligt myndig, Albert med de svällande former, som passa en storkokerska och Johanna, senig och mörk som en domedagsprofet.

Den övriga samlingen utgjordes av husjungfrun, betjänten och den oemotståndlige Fransson. Den senare förde ordet, och att hans konversation var genialisk kunde man förstå av de skallande skrattsalvor, som ackompanjerade den. Själva Johannas mungipor liknade dem, man ritar på »en glad gris».

Vid åsynen av Albert kände jag mig formligen

»mamm sjuk». Ända sedan jag hade varit klädd i sockor hade hon delat min sorg och glädje. Om jag hade varit aldrig så stygg och dum, hade hon tagit mig i försvar, naturligtvis allt annat än nyttigt för mig, men det kändes alltid så lugnt att söka skydd i denna rymliga nödhamn.

Efter fröken Marias ankomst hade Alberts närvaro vid min »velé» nödgats inställas. Mina order måste givas till den nya auktoriteten, d. v. s. fröken Maria gav order, och jag sade ja och amen till allt, som hon föreslog. Utom dagens matsedel fick jag då alltid i mig allt vad den grevliga familjen brukade äta.

Våra gästers ankomst hade också förskaffat Albert ett drygare arbete, ty tant Ulff tyckte mycket om en god och omväxlande matsedel. Därför fick jag sällan träffa Albert på tu man hand, och i den sinnesstämning, jag nu var, skulle jag velat segla in i min nödhamn undan bränningarna, som hotade på alla sidor.

Alla reste sig, då de fingo se mig vid ingången till bersån.

— Så trevligt ni ha, sade jag, låt mig inte störa er.

Jag skyndade att dra mig tillbaka, men Albert och jag hunno dock att utbyta en blick, full av förståelse och ömhet.

Sedan jag överlämnat barnen till deras nya sköterska, gick jag till Lennarts rum.

— Så bra att du kom, sade han. Det är så sällan jag får rå om dig för mig själv.

— Ser du det, Len, sade jag.

— Ja, kära barn, du har rätt uti, att vi för närvarande ha det litet trassligt, och det tycks snart bli ännu trassligare. Läs.

Han räckte mig ett brev. Det var från hans syster Alice och innehöll blott några rader i telegramstil:

Käre bror!

Stockholm odrägligt. Vi längta till landet. Komma om torsdag med middagståget.

Alice.

Jag lät brevet sjunka ned i mitt knä och stirrade i golvet som en vanvetting.

— Å, men Evie —

— Det är mycket på en gång, Len.

Cheer up, little girl, sade Lennart ömt, förstår du inte, att de åligganden du nu har, bli mycket lättare, när vi bli flera. Alice är obegripligt prat-sam, och vi, så att säga, lassa över svärmor på henne.

— Lassa över, Len, det går inte, sade jag dystert, i tanke på tants volym. Ack, om vi fingo fara ifrån alltihop.

— Säg inte så, barnet mitt, sade han, nu helt allvarlig. Var har jag min lilla duktiga flicka, som intalade mig mod? Där ser du, att det inte är värt att tro sig om för mycket. Vet du, var felet ligger, Evie? Du kan vara mycket älskvärd, men du är också ganska nyckfull och bortskämd.

Precis samma ord, som Margareta använt. Det var således sanning, att jag var en skamlös egoist, som satte min egen trevnad i första rummet.

Jag kastade mig handlöst på Lennarts divan och utbrast i en tåreflod, vars make jag ej presterat på årtal. Jag grät och grät, tills jag började tycka, att det var litet enformigt. Varför lät Lennart mig gråta så där utan att ge mig ett enda ord till tröst? Borde han inte ta mig i sin famn och överösa mig med ömhetsbetygelser och trösteord? Vad gjorde han? Hans likgiltighet var mig ofattlig, men min stolthet förbjöd mig att sluta att gråta så tvärt. Jag borrhade ned huvudet djupare i de svällande dynorna och frampressade några hjärtslitande snyftningar, men tårarnas källa var utsinad. Med bästa vilja i världen var det mig omöjligt att få fram något ur den. Genom en liten springa mellan mina fingrar, kikade jag på Lennart.

Han satt vid skrivbordet och såg på några ritningar. Han kunde ha varit ensam i rummet, så oberörd tycktes han vara av min sorg.

Minuterna gingo, och allt odrägligare fann jag det att ligga där overksam, under det att Lennart med stort intresse beskådade ritningarna, antagligen de nya förslag, som byggmästaren lämnat. Vad hade den där klåparn nu åstadkommit? Då Lennart tog fram penna och papper och började göra anteckningar, hade min spänning nått höjdpunkten, och jag måste riktigt bemästra mig för att inte skynda mig fram till honom.

Åter förflöto några ändlösa minuter. Jag tog inte mina ögon från Lennart. Han rynkade ögonbrynen och skakade på huvudet, som om det vore något i förslaget, som han ogillade.

Nej, jag uthärdade inte längre! Jag torkade mina ögon, som ha den oskattbara förmånen att bli lika fort torra som våta, steg upp och gick fram till spegeln, där jag ordnade mitt hår, under det att jag gnolade på en schlager. Sedan gick jag fram till Lennart och lutade mig över ritningarna.

— De nya ritningarna, Len? frågade jag i lugn ton.

— Så bra att du kom, sade han, som om jag just hade kommit in i rummet. Se på dem och säg vad du har att anmärka. Det skulle glädja mig, om du hade samma åsikter som jag. Vet du, Evie, jag är rädd, att karln är en klåpare.

Inte med ett enda ord vidrörde han eller jag det skyfall, som dragit förbi, men efteråt undrade jag många gånger på, att han inte alls brytt sig om mina tårar.

En kväll på höstsidan, då vi sutto vid en aftonbrasa, frågade jag honom, hur han kunnat vara så hårdhärtad.

— Hårdhärtad? upprepade han. Ack, om du visste, min älskling, hur det sved i mitt hjärta att höra dig, men jag förstod, att det vore bäst för dig att få gråta ut riktigt. Barn behöva det ibland, tänkte jag, och min lilla Evie är ju bara ett barn, som i en hast fått på sin lott större plikter än hon

tror sig kunna bära. Barn bli aldrig gladare än efter en sådan där gråtters. Det besannar sig alltid, att efter regn kommer solsken. Hade jag inte rätt, min Evie?

Jo, han hade haft rätt. Den tyngd, som vilat över mig var som bortblåst, och jag tyckte, att världen åter var härlig. Jag älskade alla, däri inberäknat tant Ulff och hennes Dolly.

— Det ska bli roligt att få hit Alice, utropade jag i förtjust ton.

Lennart, som odelat ägnade sitt intresse åt ritningarna, låtsades inte höra min förtjusning över systemens snara ankomst.

Byggmästaren hade, vad det beträffar exteriörerna, gjort en trogen kopia av mitt utkast, antagligen för att han hade tänkt, att Lennart i sin smekmånadsstämning inte skulle gilla något annat. Ehuru jag gärna ville slå den odräglige karlen på fingrarna, så kunde jag därvidlag inte göra det, då det skulle ha blivit ett bakslag för mig själv. Jag började därefter granska interiörerna, och till min tillfredsställelse såg jag genast, att här var åtskilligt att kritisera.

— Garderober, Len?

— Inga. Fattigt folk hänger visst kläderna inne i rummen eller på vinden.

— Så idiotiskt, sade jag, garderober ska det vara. Anteckna det, Len. Finns det skafferier?

— Nej, fattigt folk har sin mat, om de ha någon, i ett köksskåp, tror jag.

— Idiotiskt, sade jag åter. Anteckna, Len, rymliga skafferier åt norr, obs. åt norr. Arkitekter ha passion att lägga dem åt söder. En befattning, där en kvinna skulle göra sig gällande, vore den som konsulterande arkitekt. Om jag inte hade gift mig —

— Ha, ha, ha, skrattade Lennart.

— Hur vågar du —

Innan Lennart hann be om tillgift för sitt brott, kom jag att se ut genom fönstret, och vid den syn jag såg glömde jag allt annat.

Över gårdsplanen kommo Roland och Bet, varma, smutsiga, och, vad värre var, drypande av gyttja och vatten. Från Rolands pantalonger rann en strilande, gyttjig bäck ned i sanden, och Bet såg allt igenom bedräglig ut. Hennes ljusa klänning, som vid middagen varit pryddig och ren, hängde nu som en våt trasa omkring hennes lika våta och dyiga strumpor.

— Se på dem, Len, utropade jag, de ha drunknat!

Därefter rusade jag hals över huvud ut ur rummet. Det till sitt yttre bedrägliga paret hade rådvilt stannat nedanför trappan.

Min åsyn hade olika effekt på dem båda. Roland sträckte ett fång oansenliga växter mot mig.

— *Carex polygama*, utropade han jublande.

Bet stammade rodnande något om »professorn», »hjälpa honom» och »kärr», men jag lyssnade inte till någon av dem utan skyndade in i hallen och ringde. Hans skyndade till.

— Gå efter pantalonger, strumpor och skor åt professorn och bär dem till barons rum. Fru Ulff får inte alls oroas, sade jag.

Jag förde den drypande Roland in i Lennarts rum, och Bet skyndade in köksvägen.

— Tack, Bet, sade Roland, då jag försiktigt hade placerat honom på en stol nära dörren.

— Jag heter Evie, sade jag till honom för nittiononde gången. Hur har det här gått till?

— Vilket?

— Att ni båda se ut så här.

— Vad är det med oss?

— Ni äro bägge två dyvåta, vet jag.

— Jaså, det är väl ingenting att tala om. Det får hon — hon — förklara, sade han.

Hans kom, och sedan jag lämnat rummet, hjälpte han Roland att få torra skodon m. m. Då Hans avlägsnat sig, gick jag åter in i Lennarts rum. Roland höll på att förevisa den märkvärdiga växten för Lennart, som såg ganska likgiltig ut.

— Jag skulle bra gärna vilja tala litet förstånd med dig, Roland, började jag.

I stället för att ta intryck av mina ord, sträckte han mot mig den där usla Carexen.

— Tänk en polygama, sade han.

— Skräp, sade jag ringaktande. Vill du höra på mig ett ögonblick, Roland? Lägg då först bort den där.

Han såg på mig med en så ängslig blick i sina barnafromma ögon, att jag inte hade hjärta att ta

ifrån honom hans nyförvärvade skatt, vars erhållande tycktes ha varit så riskabelt.

Hur jag skulle kunna göra det minsta intryck på honom med mina ord, var mig en gåta, och jag hade uppgivit hela saken, om jag inte hade mött en försmädlig blick från Lennart. Den tycktes säga: Här kommer du allt till korta, Evie lilla.

— Jag håller av dig, Roland, började jag igen, från första stunden kände jag sympati för dig.

Det syntes en glimt i Rolands ögon.

— Precis så sade hon också, sade han.

— Vilken hon? Bet?

— Ja, Bet. Nästa sommar, när vi äro gifta, ska vi resa upp till Norrland. Där må du tro, att det finns sällsynta Carex-arter.

Jag vet inte, om jag blev mest förvånad över dessa ovanligt sammanhängande ord av honom eller över det tillkännagivande, som de innehöllo.

Mitt hjärta slog av fröjd. Detta stora barn, som jag höll av, skulle få en vårdarinna för livet, och denna var min älskade Bet, som därigenom skulle få ett eget hem, vilket hon alltid hade längtat efter, och dessutom en god samhällsställning.

När jag nu visste detta, uppgav jag all tanke på att vidtaga något förbättringsarbete med Roland. Bet finge bli hans sjätte sinne, och han finge fördjupa sig i sina studier med en god arbetskamrat vid sin sida. En bättre och trognare kunde han aldrig få.

Bet syntes nu på terrassen. Hon var åter den prydliga och korrekta Bet. Jag skyndade mig ut till henne.

— Kära, sade jag och drog henne med till balustraden, där vi bägge togo plats. Jag brinner av nyfikenhet att höra om ert äventyr. Hur kunde ni bli så gräsligt tillställda?

— Vi gingo rätt långt in i skogen, började Bet och såg ganska generad ut, vi hittade ingenting av värde, men så kommo vi helt oväntat till en tjärn, som vi inte hade en aning om. Professorn —

— Roland, menar du, inföll jag.

— Naturligtvis, sade Bet i fasligt oskyldig ton. Professorn —

— Roland, menar du, sade jag igen. Varför säger du professorn, då ni äro hemligt förlovade?

En blodvåg sköt upp i Bets ansikte.

— Har han sagt det? frågade hon ivrigt. Ack, Evie, vad jag är glad. Jag trodde, att han glömt bort alltihop.

— Nej, han har till och med berättat, att ni nästa sommar ska fara till Norrland.

Bet log ett ljuvt, betagande leende.

— Stackars min gosse, sade hon ömt, han har ju aldrig kunnat resa någonstans, då han inte har kunnat reda sig på egen hand. Ack, Evie, vad jag är lycklig!

Hon lutade sig intill mig och drog en hänförd suck. Nog tyckte jag, att hon skulle få en svår uppgift i livet, och jag tackade i mitt sinne alla milda mak-

ter för att Lennart inte var en sådan där ofantligt lärd man utan en praktisk och vaken lantjunkare.

— Älskade Bet, sade jag, jag är också så glad för din skull. Du vet, hur mycket jag håller av er bägge. Men tant — vad tror du?

— Det kan ju hända, att hon kommer att tycka att Roland gör ett alltför enkelt parti, men jag vill hoppas, att hon ser, hur bra vi passa för varandra, och vet du, Evie, i förtroende sagt, så tror jag, att hon har känt en stor lättnad att slippa tänka på honom jämt. Ju äldre hon blir, desto svårare blir det för henne, och hon bör inse, att han behöver en hustru, som tar hand om honom.

— Det kan ju hända, att hon kommer att tycka att gräsligt nyfiken att få höra, hur han kom sig för att fria.

— Inte vet jag, om han precis friade, sade Bet och såg pliktskyldigt blygsam ut. Han fick se den där växten i kanten av kärret. Hur närsynt han än är, har han falkögon, då det gäller växter,. Naturligtvis hade han ingen tanke på, om han skulle bli våt eller inte. Han halkade på en sten och klev ned rätt djupt. Jag blev så förskräckt, Evie lilla, att jag också klev i, och då jag räckte honom handen för att hjälpa honom, slog han armen om mitt liv och — kysste mig. Ack, Evie, jag är så lycklig!

— Ja, ja, det där känner man till, sade jag i erfaren ton. Det var i alla fall litet ovanligt att stå och kyssas i ett dygt kärr. Men nu måste han tala med sin mor så att ni få växla ringar.

— Du får säga åt honom, Evie, bad Bet.

Vilket jag gärna åtog mig.

Följande morgon stötte jag på Roland i hallen och bad honom då att tala om för tant, att han och Bet älskade varandra.

— Det har jag redan gjort, sade han.

Vi åto vår frukost under glatt samtal. Jag hade de bästa föresatser att förljuva allas tillvaro. Jag matade Dolly, jag matade, nej, jag bjöd tant gång på gång av allt, jag sände bedårande leenden till Roland, som inte alls förstod att uppskatta dem, och jag hade även tid för Lennart och Bet.

När vi stego upp från bordet, gick Roland fram till Bet och drog henne intill sig.

— Vad tar han sig till, utropade tant förfärad.

— De äro ju förlovade, sade jag lugnt.

Nu hände något, som inte förr timat. Tant släppte handlöst den, trots allt uttänjande, klotrunda Dolly i golvet, där hon rullade vidare under ett ömkligt kvidande.

— Roland, utropade tant och reste sig med möda. Vet du, vad du gör?

Roland såg oskuldsfullt på sin upprörda moder.

— Lilla mamma, sade han, jag berättade ju för dig, att Bet har lovat att bli min.

Bravo, Roland! tänkte jag, du tar dig.

— Det har du aldrig gjort, Roland, sade tant, och hennes läpp började darra som lilla Mauds, då Lennart hotar henne med en avbasning.

— Jag tyckte alldeles — stammade Roland.

Under det att de växlade dessa ord, såg stackars Bet så olycklig och förlägen ut, att jag måste ingripa.

— Kära lilla tant, sade jag i sockersöt ton, du vet ju hurudan Roland är. Han trodde, att han sagt dig allt, det kan du förstå. Du tycker ju om Bet, tant lilla? Hon är min vän, det vet du, och jag säger dig bestämt, att Roland aldrig, aldrig kan göra ett bättre val.

Jag vinkade åt Bet att komma närmare. Hon såg mycket kvinnlig och på samma gång värdig ut.

— Fru Ulff — började hon tvekande.

— Kära barn, sade tant och öppnade sin famn, så tag honom då — Evie har nog rätt — du passar honom utmärkt.

Roland, som antagligen tyckte, att han inte hade något att göra med denna familjescen, hade skyndat sig ut i hallen. Han syntes nu i dörren med en portör på ryggen och en i handen.

— Skynda dig, Bet, ropade han, och hans röst hade en ny, gossaktig klang.

Bet böjde sig ned och kysste tants hand.

— Jag vill göra mitt bästa att hjälpa och leda honom, sade hon enkelt.

— Men inte ned i flera kärr, ropade jag efter henne.

SJUNDE KAPITLET

EFTER en del överläggningar beslöto Lennart och jag, att vi, då våra nya gäster skulle afhämtas, skulle stanna hemma och endast sända chaufför och betjänt till deras möte.

Dagen var brännande het, och jag för min del ville helst mottaga dem i en toalett, värdig min svägerska, vilken jag föreställde mig ytterst mondän och elegant.

I följd av den stora händelsen var jag något nervös. Jag irrade fram och åter med ideliga blickar på mitt armbandsur. Jag tittade in i deras gästrum, vettande ut åt terrassen. Där var allt oklanderligt ordnat under fröken Marias uppsikt. Jag gick in i matsalen, där ett elegant lunchbord var dukat. Jag vågade även göra en hastig visit i Alberts rike, där hon, blossande av iver och spisvärme, förde spiran.

— Jag har allt klart, sade hon, fririnnan kan vara lugn, allt ska bli bra.

Hon öppnade ugnsluckan.

— Se, fririnnan, en så härlig omelett, sade hon stolt.

Jag böjde mig ned och låtsades beskåda härligheten, varvid jag viskade: »Raring» till henne, vilket jag hoppades, att hon förstod gällde henne och inte omeletten.

Jag förde tant Ulff ut på terrassen till en skuggig plats nedanför salongsfönstret. Hon hade även gjort en större toalett än vanligt. Hon bar en blommig sidenklänning och över axlarna en ännu blomigare schal. Hon hade även tagit på sig sin blomsterprydda hatt, vilken påminde mig om en utsirad spettekaka.

Därpå gick jag till Lennarts rum, där jag hade utkik över alléen. Lennart satt och läste tidningen, över vars kant han kastade en blick på mig.

— Vad du ser ut, sade han, är du bortbjuden?

— Du kan väl förstå, att jag vill se ut som folk för dem, som varit så mycket ute i världen, svarade jag.

— Äsch, sade han ringaktande, det är visst något att göra affär av.

Jag var nöjd med mig själv, och jag visste, att herrar aldrig förstå sig på, vad som passar oss damer.

Rätt som det var såg jag bilen svänga ned i alléen.

— Len, de komma, de komma, ropade jag.

— Jaså, sade han, som om det vore honom likgiltigt.

— Söta, rara Len, lägg ihop tidningen och kom med ut på trappan.

— Jag ska bara läsa ut det här om mul- och klövsjukan. Gå du före, sade han med det »kolugn», som passade för ovannämnda artikel. Nåja, smekmånaden var slut, och man får inte begära för mycket av det goda här i livet, tänkte jag resignerad,

varpå jag gick ensam ut på trappan. Där hade fröken Maria och Betty intagit sina obligatoriska platser, och just som bilen svängde in på gårdsplanen, kom Lennart, retsamt lagom.

Med förväntansfulla blickar stirrade jag på de två inuti bilen, men jag hann ej få något första intryck av dem, ty den hade knappt hunnit stanna, förrän något grått virvlade upp för trappan. Detta någots huvud var omvirat av ett tätt, grått flor, och det var för övrigt inhöljt i en tunn dammkappa, som av det häftiga luftdraget blåste upp som en ballong.

— Älskade Lennart, vad jag är glad att se dig, utbrast den mystiska varelsen och gav honom en flyktig omfamning, därefter sträckte den ut en grå hand, som strök min kind.

— Mignonne, sade den, vi träffas sedan.

Den virvlade vidare, lämnade efter sig en kväljande parfymånga. Efter den trippade en kammarjungfru, fransk imitation. Av en händelse uppfångade jag Franssons blick, då den beundrande följde hennes högklackade skor och fina smalben.

— Evie, sade Lennart, får jag presentera Nils för dig?

Jag vände min blick mot denna nya länk i släktkedjan och konstaterade ögonblickligen att den var en ganska obehaglig länk.

Nils Martin var typen för en goddagspilt, pussig och blek. En börjande embonpoint och hängande kinder skvallrade om, att ett gott bord med goda

drycker var hans mål här i livet, detta vare sagt utan dubbelmening. Även detta kan vara ett ansträngande arbete att döma av den slapphet och trötthet, som präglade den obehagliga människan.

Lennarts välkomsthälsning var inte översvallande hjärtlig, och då min hand fördes till ett par heta, fylliga läppar, kände jag ett rent av fysisk obehag.

— Du vill väl också justera din toalett, sade Lennart till svågern, i det han gick före in i hallen. Lunchen är färdig. Evie och jag vänta på er i salongen. Hans, visa direktör Martin till gästrummet.

— Direktör, Len, frågade jag, sedan han gått, vad är han direktör över?

— Över sin hustrus pengar, sade Lennart torrt. Han har verkligen blivit förändrad, sedan jag såg honom sist. Då var han en smärt ung man.

— Stackars Alice, suckade jag.

— Ja, det är synd om alla blinda. Jag antar, att hon såsom förr är blind både för hans yttre och inre fel.

Vi togo plats i salongen för att invänta våra gäster. Genom fönstret såg jag tant Ulf sitta orörlig som en staty, som om hon vore rädd att rubba en tråd av sin elegans. Den enda förändringen var, att hon delat med sig av den mjuka silkesschalen åt sin älskade trubbnos.

Hade den första uppenbarelsen av Alice varit enfärgad, så var den andra så mycket färgrikare. Hennes klänning var i ett otal mönster och färgskift-

ningar, vilka kunnat uppväcka avund hos en egyptisk mumie. Det värsta var, att hennes ansikte även var en provkarta på färger, ifrån de penslade ögonbrynen till de pudrade och sminkade kinderna. Hon hade för övrigt vackra drag och en elegant växt. Varför skulle hon i alla milda makters namn ställa till sig så? Här var verkligen något att reformera, tänkte jag, men att denna reformation skulle försiggå så hastigt och oväntat, som den kom att göra, kunde jag ej ana.

Hon omfamnade och kysste Lennart på båda kinderna, och han, den oartige brodern, tog upp sin näsduk och torkade sig ganska kraftigt.

— De färga väl ifrån sig, kan jag tro, sade han helt lugnt.

Nu kom min tur, och jag återgäldade hennes omfamning med värme, emedan jag hade fattat ett stort medlidande med henne. Hon var väl att beklaga, som hade en så avskyvärd man och var så förblindad, att hon kunde älska honom.

Över min axel såg Alice tant Ulff därute på terrassen. Hon ryggade tillbaka.

— Oh, ciel! utropade hon. Hur har hon kommit hit? Det är ju den ohyggliga, gamla papegojan från Norrköpings-tåget med sitt hundkräk. Vem är hon?

Jag kände mig färdig att svimma. Här skulle komma att bli förfärliga scener, kanske till och med handgripligheter och våldsdåd!

— Det är Lennarts före detta, första eller oriktiga svärmor, hur vi nu ska kalla henne, stammade jag. O, Len, hur ska vi bära oss åt?

— Det får ni fruntimmer fundera ut, sade Lennart oberörd och uttråkad, kom, Nils, så gå vi ut till svärmor så länge. Dig såg hon nog inte så mycket på, då jag antar, att Alice höll henne varm. Nämn inte ett ord om uppträdet i kupéen. Kom efter, så fort ni kunna.

Vi sågo, hur Lennart presenterade Nils, och hur denne tryckte en vördnadsfull men slapp kyss på den gamlas hand. Därpå började han smeka Dolly och hade därmed sauverat sig själv.

Alice och jag sågo rådvilla på varandra.

— Vi måste hitta på något, sade hon. Känner hon igen mig, så blir det ett förfärligt uppträde, och det får det inte bli för din och Lennarts skull. Ska jag lägga mig till sängs ett par dar och sedan resa min väg hemligt? Mignonne, råd mig.

— Låt mig tänka, sade jag.

Vi sutto tysta i två minuter, varunder min hjärna arbetade för högtryck.

— Jag har det, utropade jag. Får jag göra med dig, vad jag vill?

— Vad som helst, blott du räddar mitt liv!

— Kom med mig, sade jag och gick före till mitt toaletterum en trappa upp.

Den Alice, som efter en halvtimmes skärseld lämnade mitt rum, var en helt annan än den, som gått dit in. Visst hade det varit protester från hennes

sida, men det damoklessvärd, som i form av tant Ulf svävade över hennes huvud, hade åter tystat ned dem.

Den regnbågsskimrande elegansen hade fått lämna rum för en enkel, men stilfull sommarklänning, som jag strax förut hade fått från Stockholm och ej ännu använt. Ansiktet hade återfått sin naturliga färg och var oändligt mycket mera till sin fördel än förut. Hennes hår var uppsatt i en enkel knut, och hela uppenbarelsen var flickaktig och behaglig.

— Kära du, sade jag, varför målar du dig? Se, så söt du nu är!

— Ack, mignonne, sade hon i nedslagen ton, Nils föredrar målade damer, och jag trodde, att han skulle tycka mer om mig, om jag liknade dem. För resten är det så vanligt utomlands att måla sig.

— Kanske det blir värst för dig att undgå Johanna's skarpa blick, sade jag. Du minns kanske den gamla jungfrun, som var med fru Ulf.

— Jag såg mest på den gamla draken. Du må tro vi växlade ord.

— Kalla henne inte så, Alice, bad jag. Men se dig nu i spegeln. Vad tycker du?

— Är det verkligen jag? frågade hon belåten. Jag undrar, vad Nils ska tycka.

— Nils tas inte med i räkningen, sade jag. Huvudsaken är, att tant Ulf inte känner igen dig.

— Var lugn, lilla svägerska, sade hon, det är inte första gången, jag spelar komedi på Marieholm.

Aldrig har jag sett någon se så dum ut som Nils, då Alice och jag trädde ut på trappan till terrassen. Nåja, det vore synd att säga, att Lennart såg genialisk ut! Karlar tappa ju så lätt koncepterna.

De där två kunde ha förstört alltsammans för oss. Nils, som tagit den älskliga Dolly i sitt knä, gav till en vissling, som kom hans knäbarn att försöka ställa sig på bakbenen och vifta med svansen, och Lennart reste sig så häftigt, att trädgårdsstolen for över ända.

Oskyldiga som små lamm flögo Alice och jag ut för trappan.

— Tant lilla, här är Alice, Lennarts syster, sade jag och lutade mig smeksamt ned mot henne, i det jag drog fram hennes schal, som vid överflyttningen av Dolly glidit bak på hennes rygg. Med en yrkeskicklig ficktjuvs behändighet flyttade jag hennes lornjett, så att den kom att hänga mellan klänningen och schalen.

Tant letade och letade efter den i avsikt att fixera Alice och att få avgiva sitt vanliga utlåtande vid ett första möte.

— Snart glömmer hon väl sin långa näsa, sade hon, ett yttrande, som för mig var begripligt, men som nog var mystiskt för Alice, vilken dock ej föll ur sin roll för en sådan obetydlighets skull. Hon gjorde en flickaktig nigning och kysste tant på handen.

— Det är en stor ära för mig, sade hon i blyg ton, att få göra fru Ulffs bekantskap.

Tant såg överlycklig ut.

— Och för mig är det ett stort nöje att få råka fru Martin, sade hon. Jag tycker mycket om att vara med vacker och belevad ungdom. Lilla Evie är förtrollande, och nu tycks hon ha fått en pendant, som är henne värdig.

Denna vackra och uppriktiga välkomstceremoni blev lyckligtvis avbruten av Hans, som anmälde att lunchen var serverad.

Lennart bjöd tant armen, och naturligtvis skulle jag ha lyckliggjorts med Nils, men jag ryckte ifrån honom Dolly och sade:

— Här på landet är allt sans *cérémonie*. Jag för alltid Dolly till bordet, och jag tror bestämt att Alice har något att säga dig.

Jag drog mig bakom dem.

Tant gick så långsamt uppför trappan, att vi inte tordes utbyta några ord angående den metamorfos, som Alice undergått, men Nils viskade ett par ord i hennes öra, som kommo henne att stråla av lycka.

Jag kände mig nästan som en brottsling, emedan jag ofrivilligt var orsak till hennes dåraktighet. Naturligtvis var det min avskyvärda plikt att av alla krafter blåsa på Nils' nästan förkollnade känslor för sin hustru, men huru mycket hellre skulle jag inte arbetat på att öppna hennes ögon för hans fel. Det skulle varit en ögonoperation, som skulle ha tilltalat mig, ty aldrig förr hade jag fått ett så obehagligt intryck av någon, som jag fått av Nils Martin. Den »avsky», som jag hade känt för

mammas älskade Karl, (obs. att jag inte skriver Buddha; skälet härtill skall jag omtala vid ett annat tillfälle), var blott barnsligheter mot denna känsla. Jag tyckte, att om jag som artig värdinna skulle ha aldrig så stora förpliktelser mot honom, skulle jag dock inte kunna vara i stånd att visa honom någon vänlighet, om så hela Marieholm skulle störta över mitt huvud.

Efter en högst angenäm lunch, där jag hade den mullrande och lömska Dolly som dam, skingrades sällskapet. Packvagnen hade anlant, och våra gäster gingo till sina rum för att packa upp.

Innan Alice gick, förde hon mig avsidet.

— Hur ska jag kunna tacka dig, mignonne, viskade hon. Och vet du, vad Nils sade? »Du är lika söt, som då vi voro förlovade», sade han. Ack, Evie, vad jag blev glad. Jag måste genast skriva efter passande klänningar, och bort med alla toalettkep och all parfym. Jag känner mig alldeles, som om jag fått skollov.

— Vilken förtjusande varelse, sade tant, då vi blevo ensamma.

— Ja, det tycker jag med, tant lilla, så sann och så okonstlad, instämde jag.

— En verkligt fin människa, Evie lilla.

— Ja, mycket, tant lilla.

Jag trampade ogenerat fram vid fördärvets brant utan att känna den allra minsta självförebråelse.

De av våra gäster, som inte gjorde mig något besvär, voro Bet och Roland. De släpptes ut på grön-

bete var morgon och kommo ej åter förrän till middagen. Kurt hade sommarlov, och Bet fick disponera sin tid bäst hon ville. Hon hade, genom att överflytta sin omvårdnad på Roland, gjort oss alla en tjänst, som var ovärderlig. Hon betraktades numera såsom vår gäst, tills hon skulle följa med till Lund för att hyra våning, ty redan till hösten skulle de bägge lyckliga sätta bo. Vi hade redan talat vid skolläraren, herr Bergsjö, att på hösten börja läsa med Kurt. Nu vill jag först som sist säga, att jag, fastän jag så livligt åtog mig att renovera Alice, aldrig kom att som vän ställa henne i jämbredd med Margareta och Bet. Dessa senare stodo på ett så ojämförligt högre plan.

Alice hade i för många år fått dväljas i den kvalmiga och osunda atmosfär, som omgav Nils. Hon var godhjärtad och lättledd, och hennes första och sista tanke var att vara honom till behag. Det föreföll mig många gånger oförklarligt, hur två syskon kunde vara så olika som hon och Lennart.

Sedan det i Johannas ögon även drupits några droppar av smickrets gift, kunde Alice känna sig lugn. Vi veta alla, vilken förunderlig kraft sådana droppar ha.

Hur skulle jag, såsom en förekommande värdinna, kunna roa mina gäster? Det var ett problem, varöver jag grubblade de följnade dagarna, utan att jag dock vidtog några åtgärder, men vädrets makter förbarmade sig över mig.

Dagarna blevo brännande heta, och litet var tryck-

tes av en förlamande dåsig het. I detta »litet var» ingick jag inte själv. Jag själv har alltid funnit mig väl i hur stark hetta som helst, vilket kom mig väl till pass under dessa dagar.

Mina gäster släpade sig mellan matsalen och parken och tvärtom. På det senare stället tillbragte de så gott som hela sin dag. Tant i sin bekväma stol, Nils i en hängmatta, uppvaktad av Alice, som fläktade honom svalka lik en exotisk slavinna. Mellan tant och dem var uppställt ett bord med svalkande drycker. Hans hade till sitt åliggande att övervaka att deras, dryckernas förstås, temperatur aldrig höjdes.

Då jag alltid avskytt att sitta länge stilla på samma fläck, hade jag tusen förevändningar för att komma loss, och min frånvaro var inte av så stor betydelse i det avmattningstillstånd, varuti mina gäster befunno sig.

Vår konversation var också i ett avmattningstillstånd, och de fraser, som växlades, voro föga omväxlande.

— O, så hett, o, vad jag är trött, att du orkar, Evie, litet kol'syrat, Frans, o. s. v. men några djupsinnigare samtal besvarade vi oss inte med. Vad värre var, jag tror, att vi inte gjort det, vare sig i köld eller hetta.

Mina uppfriskande aftonritter avstod jag inte ifrån. Alice förklarade, att hon skulle få värmeslag, om hon skulle följa med, fastän jag aldrig red ut förrän klockan åtta. Lennart, som förstod, hur väl

jag behövde dessa frister, uppoffrade sig och stannade hemma hos de andra.

Hur glatt galopperade jag inte iväg på min raska Lolotte den dag, då jag fått bud om, att Margareta var hemkommen och gärna ville tala vid mig, om jag på en stund kunde slita mig ifrån mina gäster.

Jag kastade tyglarna till den vänligt grinande Anders och skyndade mig över gårdsplanen. På trappan kom Margareta, en av levnadsmod strålande Margareta, emot mig.

— Nu, Evie, kan jag riktigt få tacka dig, utropade hon och slöt mig i sin famn.

Därpå sköt hon mig ifrån sig och sade med en stor gest:

— Betrakta mig med respekt, min vän. Här ser du direktrisen för Bredsjö handelsträdgård, som ska startas med det snaraste. De första förberedelserna äro redan gjorda under min resa. Om du visste, hur mycket jag har att tänka på, och hur härligt det är att åter få vara i farten och att ha ett nytt intressant arbetsfält. Ack, du, min käraste vän, tror du inte, jag såg, hur bekymrad du var för mig? När du kom den där dagen och hälsade på, förstod jag genast, att du planerat något för mig. Jag kan inte säga, hur tacksam jag är mot dig.

Jag kände mig både rörd och glad över hennes alltför stora tacksamhet, ty jag visste, att vart ord hon sade, var uppriktigt menat.

— Kom, fortfor hon, låt oss gå över till Lillgården.

Här beskrev hon för mig, hur allt skulle ordnas. Jag hade givit henne den första idén därtill, och den skulle hon huvudsakligen följa.

— Enda möjligheten för att det ska bära sig är att anlägga i stor stil. Jag offerar därför en avsevärd summa, men jag är alldeles säker på, att den ska förränta sig. Och vet du, Allan är så glad åt mina planer, men nog allra mest för att han inser, att jag måste ha någon lämplig verksamhet för att inte förtvina.

— Och vad Lennart ska bli intresserad för det här, sade jag, jag är säker på, att han åker hit i morgon dag.

— Ser du, där kommer vår greve, sade Margareta plötsligt med en nick bort mot trädgården. Kära du, vill du göra mig ännu en tjänst, så bjud honom över till er ibland.

— Gärna, sade jag, han passar visst utmärkt som sällskap till Nils Martin.

Den unge mannen kom hälsande emot oss. Se här hans yttre i få ord:

Liten och smärt figur, ett intetsägande, ljust ansikte, där en monokel intog en dominerande plats, (går det bra att »lantbruka» med monokel?). Klädsel: Ljus, modern sportdräkt. Det var mitt första intryck, som aldrig förändrades, utan att sportkostymen ibland utbyttes mot en sällskapsdräkt.

Den grevliga telningen presenterades, varvid den uttryckte den stora »äva» det var att bli presen-

terad för mig. Jag säger aldrig emot, när jag tycker folk har rätt.

— Mycket vavmt om dagavna, sade greven, ja, fäv västen om nättevena med.

— Hjälper greven till med utdikningen på myren? frågade jag för att vara retsam.

Han såg på mig, som om han trodde, att jag inte vore riktigt frisk.

— Ni skämtav, min nådiga, skorrade han, det skulle bli min död i den häv hettan. Jag kommer nog att mest studeva teovetiskt.

— Er död eller hettan? frågade jag, sänkande mig ned till hans fattningsförmåga.

— Vevkligen mycket voligt sagt, sade han skratande och vilt grimaserande för att hålla fast monokeln. Det klädde honom inte men var väl nödvändigt.

Margareta ville bli av med honom, och aldrig hade jag sympatiserat livligare med henne.

— Det var ledsamt, Evie, sade hon med den kvinnolist, som aldrig förnekar sig även hos den bästa av revbenets döttrar, att du har så bråttom hem. Vi få då skynda oss, om jag ska hinna visa dig det där vi talade om.

Vi togo avsked av den blivande fideikommissarien, varvid jag försäkrade honom, att Lennart och jag skulle tycka mycket om att få se honom på Marieholm.

Han strålade upp.

— Jag kommev i mövgon, om jag fåv lov, sade han.

Jag kunde ju inte säga honom, att det inte var så brådskande med hans besök.

— Det är ett sant barmhärtighetsverk, som Allan åtagit sig, sade Margareta. Jag vill tro, att det inte blir så långvarigt, ty den unge mannen vantrivs i högsta grad, och det skulle inte förundra mig, om han snart bryter sin fars föreskrifter och ger sig i väg härifrån. Nu ligger han halva dagen i sin säng och andra hälften i en hängmatta, så nog blir han skicklig i lantbruk alltid.

— Vad säger Allan? frågade jag. Kan inte han sätta skräck i honom?

— Han har försökt, må du tro, men utan framgång, blev svaret. Jag tror, att greve Stellan hört så många moralpredikningar, att han nu blivit stendöv för dem. Allan har från början sagt gamle greven, att han inte åtog sig att bibringa sonen någon insikt i lantbruk. Det var bra snällt av dig att be honom komma till er.

Jag försäkrade henne, att min vänskap för henne var i stånd till de största offer!

— Vet du, vad Allan och jag ha tänkt? fortfor hon. Vi vilja så gärna se er på en välkomstmiddag. Vi tänkte ha den på midsommaraftonen, så kunde det efteråt bli litet festligt, om vi sedan deltog i dansen kring majstången. Var du här så tidigt förra året? Nej, du kom i juli. Här brukar samlas mycket folk från hela trakten, och du må tro, att det är riktigt roligt att se på. Det kommer säkert att roa dig.

— Ja, säkert, Gretchen, utropade jag förtjust. Jag har aldrig förr dansat omkring en majstång, det måtte vara härligt.

— Och tror du, att era gäster vilja göra oss den äran?

Nog skulle det vara dyrbart att se tant Ulff dansa t. ex. med Ko-Jan, men jag fick mina betänkligheter, dock inte i följd av hans omvändelse.

— Å, tack, Gretchen, sade jag, ska vi komma alla, så blir det en välsignad rad. Men för tant Ulff vågar jag inte svara, hon är så rädd för att åka och för alla ansträngningar.

— Vet du vad, Evie, jag följer med greven i morgon för att själv framföra min inbjudan. Jag ska göra mitt bästa för att övertala henne.

— Du måste även bjuda Dolly, sade jag, annars kommer tant inte alls.

Nu var det Margaretas tur att försäkra mig, att hennes vänskap för mig även vore i stånd till stora offer, och med dessa försäkringar om ömsesidig offervillighet skildes vi åt för den gången.

ÄTTONDE KAPITLET

UNDER min ritt hem kände jag, att det rådde det förlamande tryck i atmosfären, som förebådar oväder, och en svartblå molnmassa vid horisonten

kom mig att mana på Lolotte, som inte var lika villig som på bortvägen.

Margareta och jag hade pratat alltför länge. Jag kom ej hem förrän klockan elva, varför våra gäster hade gått till vila, och endast Lennart tog emot mig.

— Hade du dröjt tio minuter till, hade jag ridit för att möta dig, sade han. Du måtte ha ridit långsamt, min älskling. Jag ringde till Bredsjö och fick veta, att du givit dig i väg för längesedan.

— Både jag och Lolotte voro slappa för en gångs skull, Len, sade jag. Det blir snart oväder.

— Ja, och ett svårt, sade han. Troligen ett häftigt åskväder. När det bryter löst, blir här oro i lägret, det kan jag förbereda dig på. Jag glömmer aldrig, när svärmor var här vid Kurts födelse och det blev ett svårt åskväder. Om du vill som jag, så kläda vi inte av oss. Det är här inom en timme, antar jag. Kom in i mitt rum. Vi sätter oss i soffan, och du får sova med huvudet i mitt knä.

Sedan jag i en hast bytt ut min riddräkt mot en peignoir, intog jag ovannämnda ljuvliga ställning, där jag snart insomnade.

Jag väcktes av en häftig åskskräll och vanvettiga rop på hjälp från korridoren, där tant Ulffs rum låg.

Det skulle fordras en Dickens' penna för att skildra de tragikomiska scenerna från denna natt, men som jag av förklarliga skäl inte har den att tillgå, får jag nöja mig med min egen, som inte förmår att ge dem deras rätta färg.

Min första tanke var barnen.

— Jag måste se till barnen, ropade jag yrvaken. Gå du och se, vem det är som ropar på hjälp. Jag kommer strax ned igen.

Jag rusade upp för trappan och vidare längs korridoren till barnens rum. Bredvid lilla Mauds säng satt redan den pålitliga Bet på post. Barnen sovo fridfullt som två små änglar.

— Var inte orolig för dem, Evie, sade Bet på sitt rogivande sätt. Om de vakna och bli skrämde, komma vi ned. Du behövs säkert bättre på annat håll. Roland sade, att tant är vanvettigt rädd för åska.

Jag styrde därför mina steg till tants rum. Den syn, jag såg, när jag öppnade dörren, var mig oförklarlig. Lennart gick fram och tillbaka i rummet med stora steg, en vana han hade, då han var rådvill eller missnöjd. På stolar och bord lågo klänningar och andra klädespersedlar vårdslöst kastade.

Min första blick gick till sängarna, där jag väntade mig att få se tant och Johanna nedkrupna, men bäddarna voro tomma. Var voro de? Jag hörde stönande och ett sakta mummel, jämte ängsliga, långt utdragna tjut. Var i all världen voro de? Under sängarna? Jag kröp ihop för att titta under dem, men en gest från Lennart hejdade mig.

— Där, sade han med gravlik stämma. Omöjligt att få dem att ta reson.

Han pekade på garderoben. Jag öppnade dörren

och aldrig glömmer jag det fasans skri, som mötte mig, ty det ville sig ej bättre än att en bländande blyxt ljungade i detsamma.

Med en enda blick uppfattade jag situationen. Då garderoben var ganska trång, hade alla kläder i en hast plockats ned och kastats litet varstades i rummet. En stol hade blivit inflyttad, på vilken tant tagit plats. Kring huvudet hade hon svept en schal i flera varv för att utestänga blyxt och dunder. Trots denna svepning, som jävade mina föregående åsikter om kvävning, hördes kvalfulla stönanden från tant, ackompanjerade av ett entonigt mummel från Johanna. Denna kvinnliga jesuit hade fallit på knä och med huvudet dolt i sina händer bad hon Tor och hans jättar om förbarmande. Jag var nog usel att glädja mig åt att se denna varelse i stoftet.

Nedanför sin matmors fötter satt Dolly med huvudet »bakåt böj». Från hennes strupe utgick de utdragna, klagande tjut, som hade genomträngt hela Marieholm.

Jag försökte att tala lugnande till de skräckslagna, men lika gärna hade jag kunnat försöka att överrösta en avgrundskör. Den enda, som lystrade till mig, var Dolly. Hon hade mest förstånd av de tre. Hon smög sig närmare mig, som om hon förstode, att lilla Evie för en gångs skull var förständigare än hennes matmor, ja, till och med klokare än själva Johanna. Jag tog upp henne på min arm, och denna gång morrade hon inte utan sträckte en flämtande

tunga emot min kind, en smekning, som jag dock avböjde.

Åter en blix!

— Stäng dörren, stäng dörren, om ni ha en gnista förbarmande, hördes från schalens innandöme, och Johanna började läsa psalmen för resande i sjönöd.

Jag tvekade. Skulle jag tränga mig in i detta kvava Gehenna och fortfarande försöka intala dem mod, eller skulle jag lyda deras bön och stänga dörren?

Lennart avgjorde saken. Han drog mig tillbaka och stängde dörren.

— Låt dem vara, sade han, det lönar sig inte att tala med dem. Den ena skrämmer upp den andra, så det är rent av ynkligt. Kom, så gå vi ut på terrassen, det värsta har redan dragit förbi.

— Var är Roland? frågade jag med en blick på hans dörr.

— Sover det goda samvetets sömn, sade Lennart.

— Det gör de andra barnen också, sade jag.

— Gud ske lov, att du, käraste, har sunt förstånd i ditt lilla burrhuvud, sade han.

Det bortdragande ovädret erbjöd en härlig syn. En häftig regnskur hade skänkt en efterlängtd svalka åt naturen, och vi inandades begärligt den rena luften. En och annan svag blix, följd av ett dovt dunder, upplyste emellanåt nejden, som från terrassen utbredde sig framför våra blickar.

Jag lutade mig intill Lennart och Dolly lutade sig intill mig. Denna natt vann jag Dollys hjärta. Från

den stunden blev hennes beundran för mig lika besvärlig som tants. Hon kunde visserligen inte säga: å, lilla Evie, var är lilla Evie? men hon följde mig hack i häl så fort hon fick syn på mig. Hon bjöd även till att följa mig, då jag red ut, men efter ett par minuter stannade hon och insåg, att det översteg hennes krafter att följa Lolottes snabba lopp.

Det kan låta överdrivet, men jag kan bedyra, att jag kände mig smickrad av hennes kärlek. Ett trofast hjärta ska man aldrig försmå.

Men jag måste återgå till hur denna natt slutade.

Då det inte längre hördes det allra minsta lilla mullrande, sade jag till Lennart, att vi måste få tant att gå till vila. Själva önskade vi också att äntligen få komma till ro.

— Du får gå, sade han, du är den enda, hon bryr sig om.

— Jo, jag tyckte just det, sade jag.

— Inte då. Ser du, de, som äro rädda för åskan, äro inte sig själva. Agnes var likadan som tant, och det underligaste var, att hon alltid ansåg, att det var mitt fel att det åskade. Men gå nu och gör ditt bästa.

Efter mina upprepade knackningar och heliga bedyranden, att åskan dragit utom hörhåll, öppnades garderöbsdörren en halv centimeter, och Johanna stack ut sin långa näsa.

— Är det Evie? hördes en utmattad röst ur schalens inre.

— Kära, lilla tant, sade jag och bytte plats med Johanna, tag av schalen. Nu är det det härligaste väder igen, och tant måste lägga sig.

Sedan jag vecklat bort schalen och givit henne vatten, fick jag en lång beskrivning över, huru hon flera gånger varit död och begravnen av ångest.

Den tillmorsknande Johanna och jag hjälptes åt att få tant i säng, och sedan hon fått Dolly bredvid sig och en vänlig kyss på kinden av mig, såg hon ut, som om hon hade glömt sina utståndna lidanden, och det dröjde inte lång stund, förrän jag själv hämtade krafter till de vedermödor, som nästa dag skulle bära med sig.

Vid frukostbordet följande morgon hade vi alla en glupsk aptit, antagligen i följd av den vaka och de olika själsspänningar, som vi hade gått igenom. Samtalet var iivligt, ty var och en skulle skildra sina intryck från natten. Hade jag inte med egna ögon sett tant i hennes förnedringstillstånd, skulle jag fått den föreställningen av hennes skildring, att hon var en sann hjältinna.

Jag höll just på med en härlig kotlett, då Hans kom fram till mig.

— Telefon från Stockholm till friherrinnan, sade han.

Delar inte var och en min erfarenhet, att folk har en märkvärdig förmåga att telefonera till en, just när man sitter och äter?

Livets gåtor äro legio, och denna är en av dem.

Med en saknadens blick på Alberts kulinariska mästerverk gick jag ut i hallen, där telefonen var placerad.

Mammas röst! Den hade jag inte hört, sedan vi togo avsked av varandra, då Lennart och jag lämnade vår bröllopsfest.

— Mitt söta barn, goddag. Hur mår ni? Utmärkt, förstås, lät det brådskande. Kan du tänka dig, att Karl blivit utnämnd till justitieråd. Han tänker ta sig några veckors vila, innan han tillträder sin nya befattning.

— Gratulerar, mamma lilla, inflikade jag.

— Vi längta så att få se ditt nya hem, Evie lilla, fortfor hon. Det är synd att komma och störa er, då smekmånaden knappt är över, men om det passar er, tänkte vi komma till midsommar. Blir det svårt för er?

— Inte alls, mamma lilla, sade jag, det går utmärkt. Vi ha förut sju gäster (hund och tjänstefolk inberäknade), så ni äro välkomna.

— Tack, Evie lilla. Vad det ska bli roligt att få se det vackra Marieholm. Passar dagen före midsommaraftonen?

— Utmärkt, sade jag för andra gången. Det blir middag på Bredsjö på midsommaraftonen och sedan dans kring majstången.

— O, Evie, så härligt, sade mamma entusiastiskt. Och jag som inte har dansat kring en majstång på tjugo år.

— Kära mamma, då kunde du ju knappast gå, sade jag överdrivet, ty mamma tyckte mycket om att höra, hur ung hon var.

— Smickrerska, sade mamma med ett belåtet skratt. Då kommer vi, då.

— Utmärkt, sade jag för tredje gången. Hjärtligt välkomna. Middagståget bäst. Adjö, adjö!

Det finns ju något, som kallas för galghumor?

Det måste varit den, som slog ned på mig, då jag återvände till matsalen. Jag brast ut i ett mycket malplacerat skratt, som kom alla de andra att se på mig med förvåning. Jag fortfor att skratta, tills jag kände mig hysterisk. Varför? Jag vet inte, men jag hade en känsla, som om okända anförvanter ur ett dunkelt fjärran sträckte längtande armar mot mig, under det att de planerade att få tillbringa sin sommar på Marieholm. Säkerligen hade Lennart ett otal fastrar, mostrar och kusiner, som i den närmaste framtiden skulle anmäla sin ankomst.

Lennart såg oroligt på mig.

— Käraste, vad var det? frågade han.

— Ingenting, Len, sade jag i lätt ton. Det var bara mamma, som talade om, att hon och min styvfar komma till midsommar.

Nu skall jag omtala, varför jag inte längre kallade min styvfar för Buddha, vilket namn jag förr fann så betecknande för honom.

Då jag vintern före mitt giftermål var hemma, tvungo omständigheterna min styvfar och mig att ganska ofta vara på tu man hand. De första gån-

gera var vår konversation skäligen matt, men efterhand tyckte jag, att det var fasligt ledsamt att sitta så där tyst. Jag fann snart, att det under min styvfars stelhet och fåordighet dolde sig en åder av humor, som blott behövde uppmuntran för att porla ganska friskt. Efterhand hade vi riktigt trevligt tillsammans. Så kom Lennart till oss under julen. Han och min styvfar riktigt funno varandra. Bägge voro mycket roade av politik och min styvfar, som genom sin tjänst levde mitt ibland dagens frågor, blev intresserad och värtalig, helt olik den korrekte och stele Buddha, som jag »avskytt».

Sålunda kom det sig, att jag numera såg honom med helt andra ögon än förr, då jag var en omogen skolflicka. En omogen skolflicka! Huru länge sedan var då detta? Ett och ett halft år sedan. Och jag, som tyckte, att jag blivit minst tio år klokare sedan dess, men ack, det var nog bara jag själv, som tyckte det.

Jag började åter med min kallnade kotlett, som jag åt, allt under det att jag tyckte, att hela världen var underlig och snedvriden, och först och främst att jag själv var det.

Jag såg, att Lennart betraktade mig med oro. Fruktade han, att min hjärna inte var nog stark att bära de sig hopande svårigheterna?

Tant och Alice voro mycket ivriga att få en beskrivning på de nya gästerna, och om de förutsättningar dessa hade att bidra till den allmänna trevnaden, och min livfulla skildring kom dem att

med stora förväntningar emotse den kommande tillökningen.

Sedan Bet och Roland gett sig i väg på sin Carex-expedition och de övriga gått till sina siesta-platser i parken, följde jag Lennart till hans rum.

— Len, sade jag i matt ton och kröp upp i hans knä, har du några fastrar?

— Nej.

— Har du några mostrar?

— Nej.

— Några kusiner?

— En hel rad, käraste, sade han, men vad ska detta korsförhör tjäna till?

— De komma nog hit till midsommar, sade jag med en undergiven suck.

— Omöjligt, sade han, vi ha inte meddelat oss med varandra på årtal. Nå, har du inte själv några flera släktingar, som kunna uppenbara sig?

— Mamma har två bryllingar, som äro tvillingar, i Filipstad. Tror du, att de komma hit i sommar?

— Nej, det tror jag inte, sade han, och i hans röst var en svag ton av förebråelse. Det är i alla fall underligt, Evie, att du inte tycker om att få visa din mor ditt hem. Och jag som alltid har inbillat mig, att du tyckte om Marieholm och var stolt över det.

Som en våg slog det över mig allt det härliga, som blivit mitt. Min Lennart, hans bedårande Marieholm och allt annat. Återigen kröp den missmodiga och misströstande Evie in i sitt skal, där hon kände

sig förfärligt tillplattad, men den glada och modiga Evie slog armarna omkring sin mans hals och utbrast:

— Ack jo, älskade, det ska bli härligt!

Frans kom in med dagens post.

— Bed fröken Pettersson komma upp på mitt rum med detsamma, sade jag, varefter jag gav Lenart en glad nick och skyndade ut, gnolande på en munter trall.

— Jag måste tala om för dig, raring, sade jag, sedan Albert satt sig, att mamma och min styvfar komma hit, och att han har blivit justitieråd.

— Å, säj det, sade Albert och slog sig på knäna, det är väl fasligt högt. Vad var det jag allti' sa? Det är väl näxt till kungen, eller hur?

— Ja, nästan på andra sidan, sade jag, likgiltig för om Albert förstode sig på denna nya rangskala. Stackars raring, du får nu ännu mera att styra med.

— Å, sade hon förtjust, jag minns så väl vad han . . . ja, titeln kan jag då aldrig lära mig . . . tycker om. Han ska få alltihop. Och han tyckte alltid om det, som inte hennes nåd tyckte om.

— Inte endast i matväg, Albert lilla, sade jag. Således blir du inte ledsen för att du får ett så stort hushåll?

— Laga mat är mitt liv, sade Albert, till det har jag fått educkschon.

— Vad sa du, raring? sade jag och lutade mig fram. Talar du franska?

— Å, det är den där galna Lisette, som allti går på med sin educkschon, sade Albert, sånt där smittar, ser fririnnan.

Jag skrattade så att tårarna trillade. Jag kunde inte motstå nöjet att få en liten skvallerstund med Albert för att få en inblick i de nedre regionernas liv och leverne.

— Du låter väl inte Fransson kollra bort dig? frågade jag.

— Den tokstollen, sade Albert och höll försynt handen för munnen för att dölja ett (antagligen brett) leende.

— Kanske han slår sig ut för Lisette?

— Å nej, fastän nog har hon gjort sig till för honom allti, sade hon, men hon hade ingenting för det, och det förargade henne, så att hon blev spetsig och näsvis mot honom. Då blev han också förargad och sa henne, att hennes fernissa var så tunn, att det lyste igenom, att hon bara var en uppklädd bondpiga från Östergötland. Så där käblade dom, men nu ä dom vänner igen. Men vad ville fririnnan mig egentligen?

— Ingenting, raring, sade jag. Jag bara längtade att få se dig. Vet du, jag längtar också efter, att vi ska bli ensamma igen. Jag tycker bäst om, som du vet, att få roa mig själv efter mitt eget huvud och att slippa tänka på att roa andra.

Nu hördes små steg utanför dörren och en liten hand bultade på .

— Mamma, mamma, tom nu, ropade lilla Maud, mamma lovade så säket att då me å pela tennis.

Jag öppnade dörren och slöt den lilla i min famn.

Det var dock härligt att offra sig för en sådan där liten förtjusande varelse. Lilla Maud i ren, vit klänning och en stor blå rosett i de blonda lockarna var en bedårande syn.

När vi efter lunchen slagit oss ned till vår siesta n:r två, kommo Margareta och greve Stellan, den förstnämnda en värdig representant för det kvinnliga släktet i dess bästa bemärkelse, den sistnämnde en urvattnad, degenererad, för det manliga. Men så underbart är det mänskliga släktet, att denna senare typ väckte det största intresset hos våra gäster. Han gjorde succès. Tant Ulf och Alice sade sedan, att de funno honom »förtjusande» och »bedårande», och Nils tyckte, att han var »en vådligt trevlig pojke och ingen tungus».

Jag antar, att han i den sistnämnda benämningen innefattade Lennart och Roland. Att han skulle finna nöje i den urblektes sällskap hade jag från början känt på mig, ty lika barn leka bäst, som vi veta.

Margareta framförde sin bjudning till midsommaraftonen till oss samtliga, och den mottogs med stor belåtenhet. Tant Ulf hade visserligen sina betänkligheter, men de nedtystades. Vi lovade var i sin stad att hjälpa henne, i synnerhet jag, som fruktade att annars få stanna hemma. Hon stred

mellan den fasa hon kände för ansträngningen och det ovanliga nöje hon väntade sig.

Jag måste bekänna för Margareta, att vi väntade ytterligare två gäster, men hon sade sig vara mycket glad att få se mina närmaste i sitt hem. Hennes tid tillät henne ej att göra en längre visit, men grevens ledighet var obegränsad, och han tycktes överlycklig, då Lennart, som fått en vink av mig, bad honom stanna till middagen.

Var och en har någon kallelse här i livet, och greve Stellans var tydligen nöjesarrangörens. Jag måste erkänna, att han därvidlag hade stor och outtröttlig förmåga, och att han mången gång blev mig en god hjälp att roa mina gäster.

Det sägs — jag kan inte åberopa egen erfarenhet — att en ogift manlig individ har en elektriserande inverkan på ett sällskap av damer. Det är bestämt förtal. Jag vill inte tro något så nedsättande om mina medsystrar, varför jag antar, att det var den svalka, naturen fått genom nattens oväder, som återverkade på Alice, ja, till och med på tant Ulff, så att de beredvilligt gingo in på grevens förslag, att vi skulle gå ned till tennisplanen.

Trots att solen gassade var ett parti snart i gång. Början gjordes av Alice, greven och mig, men det stod inte länge på, förrän Lennart ville vara med, tant Ulff och Nils — de feta — voro intresserade åskådare.

Vår plan var förstklassig och dess läge utsökt

vackert med samma vidsträckta utsikt över den kringliggande nejden som från terrassen. Hittills hade barnen haft den till lekplats, och de kommo nu ivrigt springande för att se på oss. Vi gjorde just en paus och voro lägrade i gräset runt omkring tants bekväma stol.

Jag skyndade emot dem, ty jag kände på mig, att grevens monokel skulle uppväcka lilla Mauds vetgirighet.

— Säg ingenting om det, han har i ögat, viskade jag till henne.

Först efteråt förstod jag, att det var det dumaste jag kunde ha sagt.

Maud neg mycket artigt för den nya farbrodern och stirrade sedan intensivt på monokeln.

— Gøj de mytte ont? frågade hon medlidsamt och lade sitt lilla vackra huvud på sned.

— Vilket, lilla vän? frågade greven.

— Fajbjoj haj ju fått nåde i ödat, sade Maud. Man ka ta pott på finjet å sen dja nej ödonlottet så häj — Maud visade mycket utförligt, hur en sådan procedur gick till — en dlasbit tan inte dja ut de så bja som pott.

Lilla Maud var ett enfant terrible, men hon var ett förtjusande sådant. Greve Stellan tog upp henne i sitt knä och lät henne försöka att hålla fast monokeln i hennes eget öga, vilket hon fann utomordentligt intressant, och det samtal, som utspann sig mellan dem, där den ena uttalade r som v och den andra som j, var ännu intressantare.

Greven fann sig utmärkt väl hos oss och stannade till sena kvällen.

— Annars, sade han — jag avstår ifrån att återge hans oförmåga att tala rent — brukar jag rida ut om aftnarna. Jag har min egen ridhäst med mig.

Alice blev eld och lågor. Lolo hade stått aldeles för mycket under den sista tiden, och hon, Alice, längtade verkligen att få rida. Nu blev greven eld och lågor, d. v. s. så mycket som det stod i hans förmåga. Kunde de inte mötas på halva vägen och rida tillsammans?

— O, så förtjusande, utbrast Alice, och Evie rider ju också var kväll. Nu fattas det bara, att Nils hade ridhäst. Tänk, så bedårande. Först tennis, sedan ritturer. Det vore väl idealiskt!

Jag kände det, som om ett helt isberg hade halkat nedför min ryggrad. Således skulle även mina härliga ritturer, ensamma eller med Lennart, berövas mig. Finns det då ingen gräns för vad en människa nödgas genomgå av pur artighet?

— Nils, sade jag — jag är rädd i litet ringaktande ton — han kan väl inte rida?

— Jo, min söta svägerska, sade Nils med en försmädlig blick, man har inte varit kavallerist för intet heller. Det ska bli mig ett stort nöje att få eskortera dig, om Lennart ibland vill låna mig Bogatir.

— Naturligtvis, sade Lennart artigt, han står till din disposition.

O, Lennart, varför gjorde du mig denna första sorg, och varför tvang du mig att känna denna första häftiga vrede mot dig?

Till hans ursäkt gäller för det första hans riderliga natur och hans åsikt, att man bör göra allt för en gästs trevnad, även om denna gäst är en motbjudande, och för det andra, att han inte hade en aning om en sak, som jag knappt vill nedskryva. Jag måste dock omtala den, emedan den blev den indirekta orsaken till något annat, som jag måste omtala längre fram.

Den hastiga fläkt av nyvaknat intresse, som Nils hade visat för sin hustru, då hon i förnyad gestalt uppväckt minnen från lyckligare dagar, hade hastigt förflyktigats. Han var åter retlig och kall-sinnig mot henne. Intet kunde rubba hennes outtröttliga ansträngningar att vara honom till behag. Deras förhållande sinsemellan var mig likgiltigt, men det var mycket obehagligt, att Nils till min fasa började visa mig en uppmärksamhet, som han visste att dölja för de andra med större skicklighet än man kunde ha tilltrött honom.

Så ofta jag deltog i sällskapet, kände jag, hur hans blickar under de halvslutna ögonlocken följde mig, och inte nog med det utan hans avskyvärda blickar förföljde mig i mina tankar både dag och natt. Allt oftare skaffade han sig tillfälle att komma i min närhet utan att det föreföll planlagt. Därvid tillviskade han mig överdrivet smicker, som bättre

skulle ha passat för Adonis Fransson, då denne hylade sina flammor.

Det kokade inom mig av avsky och förargelse, men jag stod maktlös.

Att beklaga mig, vare sig för Lennart eller Alice, var ju alldeles omöjligt.

NIONDE KAPITLET

DAGEN före den, då mamma och min styvfar väntades, ringde den förstnämnda åter på.

— Kan du tänka dig, kära barn, att Karl har fått telegram från en brorsdotter i Värmland, att hon kommer till oss över midsommar. Nu blir det ingen annan råd, än att vi måste avstå från vårt förtjusande besök hos er.

— Visst inte, mamma lilla, svarade jag. Hon kan följa med hit.

— O, vad du är rar, lilla Evie, sade mamma, ja, det har du ju alltid varit! Hon ska vara en så duktig och präktig flicka, säger Karl. Fadern har ett stort bruk, och du må tro, att hon har anlagt skola, sjukstuga och allt möjligt där. Nu ska hon visst bort och vila sig ett slag, och det kan hon ju göra utmärkt på Marieholm. Jag orkar visst inte gå omkring och visa henne sta'n i den här hettan. Så-

ledes är du inte ledsn att behöva ta emot henne också?

— Visst inte, mamma lilla, sade jag, tvärtom. Det blir roligt att få en ung flicka i huset. Bet ägnar hela dagarna åt Roland. Välkomna allesammans.

För dem ordnades mycket trevliga gästrum i den s. k. kavaljersflygeln, där även den oundvikliga Mina fick ett krypin. Som väl var, hade Marieholm obegränsade möjligheter, och vad mig själv angår, var jag så tränad att mottaga nya gäster, att det nästan förlorat all spänning för mig.

Det blev ett mycket hjärtligt återseende mellan de mina och mig. Jag kände något inom mig, som för mig konstaterade, att blod är tjockare än vatten, vilket jag förut betvivlat.

Jag riktade med en viss nyfikenhet mina blickar på min nya, okända halvkusin, eller vad vi nu stodo i för släktskap till varandra. Hon var en storväxt, kraftig flicka med något självsäkert och myndigt över sig. Jag fick sedan veta, att hemma på Sävsta var det hon, som bestämde allt. Ehuru väl kraftiga, voro hennes drag vackra. Blicken var fors-kande och skarp, munnen något bred, men med jämna, bländvita tänder.

Hon bar en skräddarsydd promenaddräkt med stjärkrage och slips, och detta, jämte det kortklippta håret, förlänade henne något manligt, som passade henne.

Totalintrycket av henne var viljekraft och beslutsamhet. Man blev inte alls överraskad, då hon

med en kraftig skakning tog oss alla i hand, ungefär som när en glad garçon hälsar på sina kamerater.

— Våldigt roligt det här, sade hon, då hon hälsade på Lennart och mig. Så snällt av er att bjuda mig med hit.

Stor presentation! Jag hade övat mig med — inte om morgnarna — att flera gånger å rad säga »justitierådinnan», vilket ord är nästan lika lätt att staka sig på som på »sumprunkareålderman».

När vi voro församlade kring lunchbordet, lät jag mina gäster passera revy för mig, och jag måste medge, att det fanns av alla sorter bland dem.

Detta påminner mig om en rolig historia från en liten residensstad. Landshövdingens hade en obligatorisk fest för stadens stöttepinnar med damer. Då en av de kvinnliga gästerna på ett kafferep följande dag skulle redogöra för sina intryck från festen för några, som inte haft den äran, började hon med: »det var alldeles som i Noaks ark — en av var sort».

Så var det även hos oss. Vilka olika representer av det manliga släktet utgjorde ej min styvfar, Roland, Nils och Lennart. Naturligtvis tog Lennart första priset och Roland det andra. Och huru olika voro inte vi, som representerade det kvinnliga. Jag tilldelade obetingat första priset åt Ruth Stråhle, av det enkla skälet, att det föreföll mig som om hon toge det, om hon inte finge det, och att ingen skulle våga göra invändningar däremot.

Såsom jag väntat, kände mamma och Alice från första stunden sig mycket tilltalade av varandra. De hade lika smak och tycken i allting, och var det i något, de inte hade det, så låtsades de, som om de hade det. En invecklad fras, men alla fruntimmær kunna lätt förstå mig.

Bägge hade varit på Rivieran. Mamma visserligen, då säsongen var slut, men det teg hon med. Bägge hade varit i Paris och efter sitt förmenande kände de till det så väl till det yttre som till det inre, dock mest »det inre», och när detta senare ämne kom på tal, vaknade Nils till, ty han kände till det »allra innersta».

Jag hade haft en känsla av ängslan, då tant Ulff skulle avsyna mamma genom den förhatliga lornjetten — en skärseld, som jag hade att genomgå vid varje ny gästs ankomst, för att inte tala om lilla Mauds kritik — men tant var den dagen vid ett briljant humör. Hon hade rent av föryngrats genom det dagliga umgänget med oss, och det var underbart, vilka strapatser hon numera var i stånd till. Man kunde vänta sig vad som helst av henne.

Hon fixerade mamma ganska ihärdigt.

— Det måtte vara något missförstånd av mig, sade hon förbindligt, jag tyckte, att Evie sade, att hennes mor skulle komma, men ni måtte vara hennes syster.

Tack, tant lilla, tänkte jag, det där ska du inte ha gjort för intet.

Då barnen kommo in för att hälsa, kom skärselden n:r två.

Maud hälsade mycket artig på mamma och min styvfar. Ruth återstod. Jag var övertygad om, att Maud skulle låta oss veta sitt omdöme om henne.

— Va ä de föj en fajbjoj? frågade hon.

Jag rodnade och såg förskräckt på Lennart, vars ögonbryn rynkades hotfullt. Skulle den ohjälpliga lilla Maud ge anledning till en scen.

Till min omätliga lättnad, tog Ruth det som en komplimang.

— Bravo, utropade hon, det var rasande bra sagt av dig, pyssling. Dig tycker jag om.

Maud tog sig en funderare. Därpå böjde hon sig ned och tog ett tag i Ruths klänningskjol.

— Fajbjödej ha inte jolar, sade hon.

När vi sågo, att Ruth tog det från den skämtsamma sidan, skrattade vi alla hjärtligt åt Mauds naiva ord.

Vi damer avhandlade midsommaraftonens fest och vad vi lämpligast skulle ha på oss. Vi enades om vita klänningar, såsom lämpligast både för midagen och dansen efteråt. I »vi damer» utgöra tant Ulff och Ruth undantag. Tant skulle ha »den vanliga», och Ruth deltog inte alls i vår överläggning. Hon hade lagt beslag på Lennart och talade med honom om alla de förträffliga företag hon åstadkommit hemma på Sävsta.

Hon hade kastat ena benet över det andra och

blossade friska tag på en cigarr-cigarrett, allt fortfarande ett studium för Maud och mig.

Lennart åhörde henne både artigt och intresserat, men i den blick han allt emellanåt sände mig, bönföll han mig om att komma till undsättning. Jag hade dock intet förbarmande. Han hade sagt mig, att jag var nyckfull och bortskämd. Nu kunde han gärna få känna på, hur trevligt det var att anpassa sig efter än den ena, än den andra.

När han var vid bristningsgränsen, styrde han sina steg mot mig, följd av Ruth.

— Vet du, Evie, sade han i trött ton, fröken Ruth har givit mig ett utmärkt uppslag. Som du vet, ska vi snart lägga grunden till arbetarebostäderna. Fröken Ruth omtalar, att hon alltid, då grunden till något nytt företag lägges, anordnar en liten fest, varvid hon håller ett invigningstal. Vad säger du om en fest för våra grannar — — — vi måste ändå bjuda hit dem — — — t. ex. garden party för dem och för folket traktering uppe vid de blivande bostäderna.

Garden party, tänkte jag, det har vi ju varenda dag.

— Å, Len, en middag är bättre, sade jag. Tänk på prosten, han nöjer sig inte med förfriskningar utomhus.

— Nej, inföll Ruth, Evie har rätt. Det är ingenting för herrar att fara långa vägar och inte få ett ordentligt mål mat. Men det är inte heller trevligt att sitta instängd i en matsal en vacker sommardag. På Säv-

sta anordnar vi alltid middagarna sommartiden i ett stort tält.

— Käre Len, sade jag skadeglatt, telefonera genast efter ett tält med plats för middagsbord och för — — — — låt mig se — — — — vi själva tio, fyra från prostgården, Allan, Margareta och greve Stellan, summa sjutton personer.

— Greve Stellan? frågade Ruth och spetsade öronen och detsamma gjorde mamma.

Alice besparade mig att svara. I superlativa ordalag skildrade hon, hur bedårande greven var, vilken förmåga han hade att roa ett helt sällskap, och huru gräsligt tomt det hade varit, att han inte kommit den dagen, men han var så upptagen med arrangemangerna för morgondagens fest på Bredsjö, att han omöjligt hunnit komma till Marieholm.

Det förvånade mig med vilket intresse Ruth lyssnade till denna harang. Hon sände ut den ena rökringen efter den andra i rymden och var så fördjupad i sina tankar, att Lennart försökte att dra sig undan, eller såsom vi sade i skolan »smita». Men det skulle han inte ha försökt.

— Å, baron Hjälms, utropade hon med sin kraftfulla stämma, inför vilken det ej gavs någon pardon, vill ni visa mig de där ritningarna, ni talade om. Det skulle vara roligt att se, om ni följt samma plan som jag för mina villor på Sävsta.

Hon drog bort med Lennart, som om hon hade förvärvat ett krigsbyte. Och tänk, jag var så feg och ömsint, att jag redan kände medlidande med bytet.

Det var en fullkomlig karavan, som midsommaraftonen drog hän mot Bredsjö.

Middagen var klockan fyra, och redan klockan tre startade mormorsvagnen. En halvtimme därefter avgick en char-à-banes med varjehanda innehåll och efter ytterligare en kvart bilen. Senare på eftermiddagen foro två lövklädda skrindor från gården, länsande den på alla invånare med undantag av Albert, fröken Maria och Johanna, som stannat hemma för att ta hand om barnen och Dolly.

De höllos skadelösa med riklig traktering. Säkerligen skulle de vid flerfaldiga kaffetårar skildra för varandra sina upplevelser från den tid, då även de varit med i svängen. Här måste Johanna vara på »undantag», ty även den vildaste fantasi kan inte utmåla för sig, att hon någonsin skulle låtit förleda sig till några dårskaper.

Att middagen på Bredsjö med ett så angenämt värdfolk som Margareta och Allan skulle bli lyckad, hade jag alltid tänkt mig. Vad maten angår var den en värdig produkt av Sofies konstförfarna händer. Allt var av gårdens egna alster från de delikata kycklingarna till den härliga sparrisen. Men bättre än mat och dryck var den otvunget glada stämningen. Alla tycktes ha fått något av midsommarestämning över sig.

Tant Ulf och prosten voro nöjda med, att de hade varandra vid bordet. De störde inte varandra med onödigt prat utan fingo odelat ägna sig åt bordets nöjen. De förlovade paren beredde varandra

nöje. Prostinnan delade sitt intresse mellan rätterna och sitt eget förlovade par. Hennes kavaljer, Nils, behandlade henne med den största likgiltighet. Han hade mamma på sin andra sida, och hon, som var i allra högsta midsommarhumör, kunde, lika såväl som Alice, sätta liv i en avgudabild. Detta senare sagt, utan att jag vill alludera på en viss sådan, vars namn börjar med B och slutar med a.

Ännu ett par återstår att nämna, men jag har gömt det intressantaste till sist. Allt under det att jag bjöd till att vara angenäm mot min värd, kunde jag knappast slita mina ögon från det par, som utgjordes av Ruth Strähle och greve Stellan.

Det föreföll mig, som om någon mystisk kraft droge den lille bleke och spinkige greven inom den manhaftiga och kraftfulla Ruths trollkrets. Hon föreföll mycket intresserad av honom, men vi veta ju, att storväxta fruntimmer tycka om små karlar, antagligen för att de finna större behag uti att beskydda än att beskyddas.

Den grevliga släkten hade under generationer varit så förnäm, att den alltid gift sig inom sig själv. Ett av resultaten såg jag inför mina ögon. Vilket fynd vore ej Ruth för denna familj, som alltför väl behövde få sitt blod — det kunde omöjligt längre vara blått — uppblandat med friskt, sunt blod. Då kontrahenterna endast varit bekanta en timme, kunde det anses vara för tidigt att förutsätta ett giftermål mellan dem, men saken föreföll oundviklig, helt enkelt av det skälet, att jag hade en för-

lamande känsla av att allt, vad Ruth ville, drev hon igenom. Hennes inneboende kraft tycktes mig så överväldigande, att jag endast innerligt hoppades, att hon inte skulle falla på den tanken att urladda den på mig, de mina eller våra timliga ägodelar.

Jag kunde inte, trots alla försök, uppsnappa deras samtalsämne, men jag var alldeles viss på, att greven, utom den lekamliga spisen, fick svälja alla de underbara inrättningar, Ruth satt i gång på Sävsta, och att hon lät honom förstå, att hon skulle vara en mycket lämplig hustru för en fideikommissarie, som inte själv hade förmåga att sköta, vare sig sig själv eller sitt gods.

Jag kan ej säga, vilket fynd jag ansåg detta par vara för mig. Det hade ibland kommit för mig att jag, under de kommande långa vinterkvällarna, då Lennart ämnade nedskriva sina jaktminnen från Afrika, skulle kunna bli hågad att skildra vårt släktmöte. Huru fattigt vore det då ej att inte ha ett älskande par att skriva om! Visserligen hade jag Bet och Roland att tillgå, men om deras kärlekssaga var så litet att säga. De voro skapade för varandra. Ingen kunde opponera sig däremot. Det var en annan sak med Ruth och greven.

Min fantasi utmålade för mig hinder, som föreföllo oöverstigligen, såsom gamla traditioner, bördstolthet m. m. sådant, men som brötos ned av Ruth, som om de hade varit av fnöske.

För att så mycket som möjligt få bevittna denna

kärlekens komedi, sade jag efter middagen till greven:

— Det var så tomt efter greven i går. Vi saknade er allesammans. Ni är väl så snäll och kommer var dag och hjälper mig att roa mina gäster?

— Naturligtvis, inföll Ruth, innan han hann svara.

Efter kaffet gjorde jag en hastig visit hos tant Berg. Hon satt så prydlig och förnöjd vid sitt öppna fönster.

— Det är alldeles, som om jag såge alltsammans, sade hon. Då jag hörde vagnarna och bilen rulla över gårdsplanen, inbillade jag mig se de glada, festklädda människorna, som stego ur dem, och nu hör jag sorlet från ungdomen, som drar ned till majstången. Ack ja, jag minns många glada midsommardanser. Jag har också varit ung och glad, lilla Evie, men det kan du väl knappast tro.

— Det kan jag visst, tant lilla, sade jag, tant är glad nu med.

Detta blev en anledning för henne att tala om det, som låg henne närmast om hjärtat.

— Ja, ja, jag är så tacksam för allt, sade hon med ett förnöjt leende. Att tänka sig, att min gosse fått det så bra, och Margareta —

Nu var det min tur!

— Ack ja, hennes like finns det inte, utropade jag entusiastiskt.

Sedan jag talat om våra gäster och vi tillsammans

diskuterat Margaretas planer, bad tant mig uppsöka de andra, ty dansen skulle säkerligen snart börja.

Majstången var rest på den gräsplan, som låg intill Lillgårdens trädgård. En så rikligt prydd majstång hade aldrig förr rests på Bredsjö, som den som nu åstadkommits, tack vare alla de villiga händer, som greve Stellan förfogat över. Ingen kunde förneka, att han inte gjort sitt bästa. Han hade varit outtröttlig att sätta andra till arbete, men att arbeta själv föll honom säkert inte in.

Runt festplatsen hade rests stänger, mellan vilka hängde blomstergirlander, och i toppen av var stång svajade den svenska flaggan. En verkligen tilltalande syn!

Då jag skyndade genom trädgården, hörde jag huru spelmännen redan stämde sina fioler. Överallt såg jag bekanta ansikten och kände det riktigt varmt om hjärtat, då jag märkte hur hjärtligt mina hälsningar besvarades. Folket på Bredsjö var mina vänner från förra sommaren, och många nyförvärvade hade jag fått bland vårt eget folk, som i talrika skaror dragit till Bredsjö, som sedan flera år tillbaka på midsommaraftonen var samlingsplatsen för både gammal och ung.

Bland andra jag skakade hand med var Ko-Jan, som stod omgiven av sin stab, mjölkflickorna.

— Å, Jan, sade jag, inte trodde jag, att jag skulle träffa er här.

Flickorna fnissade, och Anders, som alltid var litet förarglig mot Jan, inföll småskrattande:

— Varför inte, fririnnan? Hit för en bred väg och en så'n passas bäst för Jan.

Det var ju litet hånfullt sagt om en botfärdig syndare, varför jag lät ämnet falla. Jag fick sedan höra, att den rika änkan blivit bortsnappad av den predikant, som bidragit till att föra Jan från syndens stig. Jan hade då avkastat skrymteriets mantel, jag antar för alltid.

Först var det ringdans med småttingarna. Då några av de äldre måste ta ledningen, skyndade jag mig med in i ringen. Huru gärna hade jag inte velat ha mina egna små med, men pappa Lennart hade ställt upp ett absolut nej mot mitt framkastade förslag.

När sedan dansen för de äldre började, öppnade jag »balen» med Allan. Jag var ju dagens hedersgäst. Och hur roligt hade jag ej sedan. Jag glömde alldeles bort, att jag skulle föreställa en betydande person, och jag svängde om med än den ene och än den andre och var nästan lika observerad som Lisette och Mina. Som väl var, fanns det andra, som vakade över mig.

Först kom mamma och sade något om, att det inte var »passande». Det var, som om hon hade talat för döva öron. Det passade mig, och det var huvudsaken.

Så kom Alice, tydligen befullmäktigat sändebud. Hon sade något om, att i utlandet kunde det gå för sig att dansa med vem som helst, men här — att jag bara ville —

— Jag dansar hellre med hyggliga lantgossar, sade jag, än med internationella bedragare.

Den ena efter den andra av vårt sällskap hade dragit bort från festplatsen för att slå sig ned framme vid stora byggnaden, där förfriskningar voro framdukade.

Jag ensam stannade ända tills Margareta kom, men då tordes jag inte göra några invändningar längre. Jag trodde nästan, att jag, liksom förra sommaren, då jag hade gjort något dumt, skulle få banor, men hon endast strök min glödande kind och sade vänligt:

— Vad det är roligt att se dig så glad, liten. Jag undrar inte på, att alla tycka om dig. Men nu måste du vara med oss. Efter supén blir dans på logen, och då ska vi gå dit.

Jag kände mig inte riktigt lugn, förrän jag mött Lennarts blick. I den läste jag endast ömhet och förståelse, och då var jag nöjd. Vad frågade jag då efter den försmädliga och överlägsna min, som en sådan som Nils bestod mig eller de lika försmädliga ord, han viskade till mig:

— Har lilla friherrinnan verkligen en så tarvlig smak, att hon dansar med drängar och chaufförer?

Han hade tagit sig för att allt emellanåt viska till mig, alldeles som om det funnes något hemligt frimureri mellan oss. Vanligen vände jag honom ryggen med förakt och låtsades ej höra hans ord, men mången gång måste jag för de andras skull hålla god min. Mitt stående svar var då alltid, vare sig

att det pasade för det han hade sagt eller ej, ett hörbart: tycker du det?

Jag var alltid rädd för att bli på tu man hand med honom, ty jag kände på mig, att jag då skulle förlora min självbehärskning, och dock skulle jag, om det gått för sig, med sann tillfredsställelse ha gett honom en välbehövlig uppsträckning.

Trött och varm, sjönk jag ned i en bekväm trädgårdsstol bredvid tant Ulff och prostinnan. Den senare såg ut, som om hon luktade på en ättiksflaska. Jag frågade mig själv, om jag vore orsaken till denna ättiksmin. Hon tycktes fortsätta ett avbrutet samtal med tant Ulff.

— Något finare och noblare än salig Agnes, kan man inte tänka sig, sade hon i salvelsefull ton. *Hon* visste alltid sin plats. En person i en sådan samhällsställning har ju vissa förpliktelser och bör vara ett exempel för andra.

Aj aj aj, där fick jag! Undras om prostinnan hade funnit salig Agnes vara ett exempel för andra, om hon själv blivit trakterad med någon av de örfilar, som ovannämnda dam ibland brukade ge sin kammarjungfru.

Hur glad blev jag ej, då prostinnan, så att säga, inte alls fick vatten på sin kvarn.

Tant Ulff tog min hand och strök den smekamt, som om hon ville överskylda de för mig sårande orden. Liksom Dolly under åsknatten skänkt mig sitt hjärta, gav jag i detta ögonblick mitt till tant

Ufff. Hon var många gånger både tröttsam och löjlig, men från den stunden såg jag henne med andra ögon. Hon ägde det bästa en människa kan ha, ett varmt hjärta, något som prostinnan var i saknad av.

Jag såg mig omkring efter mina egna gäster. Längs blomsterrabatterna vandrade Bet och Roland hand i hand, likt ett älskande herdepar. De bröto ofta en blomma, som de noga granskade. De stackars små blommorna tillhöra också olika klasser, och det råder väl även bland dem s. k. klass-skillnad. Kanske även hos dem en liljekonvalje eller någon förnämligare blomma får snubbor av en gammal kardborre, om den bryter mot konvensansens fordringar och visar vänlighet mot en stackars maskros.

Vid ett bord med dryckesvaror satt Ruth bland herrarna. Just då jag såg dit, tog hon den oundvikliga cigarr-cigarettan ur munnen, fattade sitt glas och skålade med prosten. Ett par platser från henne sutto greve Stellan och Nils. Om det nu var de lovord greven hade fått för sina arrangemanger eller om det var den gryende kärleken, som eldade hans mod, var svårt att avgöra, men hans kinder blosade och hans ögon glänste, isynnerhet det, som ej bar monokel. Inte kunde väl det flitiga pokulerandet med Nils och dennes framvisade historier vara rätta orsaken? Nils måtte ha varit ofantligt spirituellt, ty greven belönade honom med den ena skrattsalvan efter den andra. Jag observerade, att han, då han vid ett tillfälle kastade huvudet tillbaka med ett ljudligt skratt, kom

att möta Ruths blick. Först stirrade han på henne, sedan skakade han på sig som en våt pudel och försökte resa sig upp men drogs åter ned av Nils.

Dessa båda var en så obehaglig syn, att jag inte vidare bevärdigade dem med en blick.

Margareta var strängt upptagen av sina värdinneplikter, och mamma och Alice voro livligt upptagna av varandra. Deras samtalsämnen visste jag förut, var det inte Rivieran, så var det Paris eller de underverk i toalettväg, de där försett sig med, men vilka inte alls passade för en lantlig miljö.

Jag ville gärna byta plats, i synnerhet som en syrlig doft fortfarande utgick från prostinnan. Jag längtade efter Lennart och såg på honom. Jag måtte inte haft en så hypnotisk blick som Ruth hade. Lennart tycktes inte alls vara medveten, vare sig om min blick eller om min närvaro. Han och min styvfar voro inbegripna i ett allvarligt samtal. Jag kände mig förskräckligt överflödig. Jag steg upp och gick bort till Bet och Roland, som voro så upptagna av att beskåda en blomma, att de inte hörde mina steg. Jag stack min hand in i Bets.

— Lilla Evie, utbrast hon glatt, har du tid med oss?

— Ja, se lilla Evie, upprepade Roland som ett eko, har du tid med oss?

Jag föreslog dem en promenad bort till Lillgårdens område, där jag sedan beskrev, huru Margareta tänkte ordna sin anläggning, vilket mycket intresserade dem.

Bet hade genom ett ihärdigt arbete så småningom lyckats skingra Rolands tankspriddhet i någon grad, åtminstone så pass, att han kände oss alla vid namn. Hon hade därvid gått metodiskt till väga, alldeles som när hon lärde små barn att komma ihåg något. Naturligtvis var det en vinst för dem båda, men jag för min del tyckte, att den tankspridde och hjälplöse Roland hade varit »rarare».

Efter supéen gick flertalet av oss ned för att se på dansen på logen, men den tilltalade mig inte på samma sätt som den kring majstången. Dammet, liksom glädjen, stod i högan sky, och jag längtade snart ut i friska luften igen.

Då vi skulle bryta upp, fick jag en idé, framlockad av den härliga natten med sin svalkande, rena luft och sin klara dager.

— Vem är hågad för en promenad hem genom skogen? utropade jag.

Några hälsade mitt förslag med jubel, några med tvekan. Efter många om och men beslöts, att mamma, Alice, Ruth, Bet och jag med Roland som riddare skulle gå hem. Lennart uppoffrade sig och körde hem bilen för att aftonens mest gouterade kavaljer, Fransson, fortfarande skulle få skörda lagrar. Nils och greven voro försvunna. Alice tog saken mycket lugnt.

— Antagligen ett litet nachspiel på grevens rum, sade hon. Var och en har sin smak.

TIONDE KAPITLET

JAG, såsom vägviserska, tog ledningen, och Ruth ryckte snart upp vid min sida. Så kommo Bet och Roland, sig själva nog, sist mamma och Alice, som efter hand sackade av allt mer och mer. Allt emellanåt hörde vi dem ropa till oss: »är det långt kvar» eller »vi orka inte längre», men det var ingenting att göra åt saken, utan de fingo lov att göra en ansträngning för en gångs skull.

Jag kände på mig, att Ruth skulle bringa på tal det ämne, som låg henne mest om hjärtat, och jag misstog mig inte.

Vi hade inte gått långt förrän hon började.

— Tycker du om greve Stellan? frågade hon. En dylik fråga från en, som man antar vara förälskad, är mycket svår att besvara. Jag trodde, att om jag svarade »ja» så blev det opposition, och sade jag »nej», så var det inte heller bra. Varför »ja» inte är bra, kan jag inte förstå, men förälskade äro så underliga. Som jag var förberedd, gav jag en motfråga.

— Tycker *du* att han är trevlig?

I hopp om att få ett annat samtalsämne, inväntade jag inte svaret utan sade:

— Går jag för fort? Du skulle ju komma bort för att vila dig, och då är det inte lämpligt att gå

så lång väg mitt i natten, i stället för att åka hem och komma i säng, något så när i tid.

Hon stannade.

— Se på mig, sade hon och sträckte på sig. Ser jag ut, som om jag behövde komma bort för min hälsas skull?

Nej, det gjorde hon sannerligen inte. En kraftigare och friskare ung flicka kunde man inte få se.

— Det är bara historier av pappa, sade hon, i det vi återtogo vår marschtakt. Sanningen är, att jag rest bort för att skaffa mig en man. Jag tror, att du häpnar över min rättframhet, lilla Evie. Ser du, jag har ordnat allt där hemma på bruket, och nu vill jag ha mitt eget att styra och ställa med. Jag vill gärna ha en titel, ty det ger anseende. Därför passar greve Stellan mig. Själv är han utan betydelse, men det är också lämpligt. Jag vill helt och hållet råda ensam.

Hon stannade åter och tände en cigarr-cigarrett, under det att jag såg på henne, förvånad över att en ung flicka kunde planera så där lugnt och beräknande för sin framtid. Hon tycktes inte alls ta med i beräkningen, att någon annan än hon själv kunde vilja ha ett ord med i laget.

— Ja, se på mig, Evie lilla, sade hon. Du tycker väl, att det är underligt resonnerat av det bräckliga röet, som kallas kvinna, men aldrig gjorde naturen ett större misstag än när den skapade mig till flicka. En kvinna med manligt utseende och manliga egenskaper är ingen angenäm uppen-

barelse, det vet jag nog. Men que faire, som din svägerska säger. Således säger jag igen, att greve Stellan passar mig.

— Ja, men du älskar honom inte, du hyser inte en gång aktning för honom, vågade jag invända.

Ack, tänkte jag, min kärlekssaga tycks bli mycket ynkelig!

— Evie, den man finns inte, som jag skulle kunna älska, sade hon, och nu hördes en ton av saknad i hennes röst.

— Det vet du inte, skyndade jag mig att säga, han kan komma en vacker dag — du vet ju, att den rätte kommer som en blixst från klar himmel — och då är du kanske bunden vid en annan.

— Nonsens, sade hon otåligt. Jag avskyr känslöshet. Se på de där två bakom oss och tänk på prostmamsellen och hennes linkande fästman. Kärleken skall vi alldeles lämna å sido. I alla fall, Evie lilla, tycker jag om dig, dina ögon äro sanna och ärliga, och du är inte någon fåfång gås. Vill du veta, hur jag ämnar gå till väga?

— Mer än gärna, Ruth, sade jag. Jag önskar, att jag hade en fjärdedel av din beslutsamhet.

— Å, kära barn, sade hon skrattande, den skulle inte alls passa dig. Så hör då. Jag telefonerade redan i går — jag bestämde mig genast, då ni talade om greven — till vår jurist och gav honom i uppdrag att ta reda på familjens affärsställning. Den är antagligen dålig. Jag är rik, mycket rik, och mer får jag efter min far. Gamle greven är, efter

vad jag hört, bekymrad för sin son. Tror du, att han har något emot att få en rik sonhustru, som sätter egendomen i stånd, gör förbättringar och håller hans son i tygeln? Ånej, sådan är inte världen. Pengar kunna förgylla upp en knapadelsfröken, eller hur? Får jag sådana upplysningar, som jag väntar, skriver jag till gamle greven och framlägger saken klart och tydligt för honom.

— Men, greve Stellan, invände jag, har han ingenting att betyda?

— Den! utropade hon i gäckande ton. Du kan väl se, att han är en karaktärslös människa. Jag kan få honom till vad som helst. Du, Evie, är ännu ett barn, men jag är tjuguåtta år och känner till människornas svagheter bättre än du. Därför säger jag dig, att den så beprisade kärleken är utan all betydelse, ty efter ett par år är den slut.

Jag kände mig förfärad över hennes kalla cynism, och jag ville inte höra mera av hennes livserfarenhet. Jag vände mig om och såg efter de övriga. Mamma och Alice syntes i fjärran som två vacklande prickar.

— Vad mamma och Alice kommit långt efter, utropade jag. Sätt dig där på stenen och vänta. Jag måste gå till dem.

De två prickarna hade slagit läger bredvid vägen och förklarade bestämt, att de inte ämnade ta ett steg längre, om de också skulle frysa ihjäl.

Det senare ansåg jag som en mindre hotande fara, då det var den härligaste och ljummaste natt.

— Nåja, sade jag oberörd, jag måste i alla händelser gå hem, annars skulle de bli gränslöst oroliga för oss. Gå bara inte vilse — det har hänt mig en gång i den här skogen — mamma minns den där gången, som jag slog mig så illa. Ni äro väl inte rädda för kor? De gå på bete här i skogen. Tjuren är ondsint, men jag hoppas, att han är fredligt stämd en vacker midsommarnatt.

Om bägge två helt oförmodat slagit sig ned i en myrstack skulle de inte kunnat fara upp med större hast. Naturligtvis åtföljdes detta av genomträngande skrik. Det var märkvärdigt, huru villigt de sedan följde mig,* och om de någon gång stannade, hade mitt spanande mellan furorna efter tjuren en förunderlig verkan.

Äntligen voro vi hemma, och var och en gick till sitt.

Jag längtade att få tala med Lennart och smög mig på få in i hans sängkammare. Sängen orörd! Ruths ord om alltför snart slocknande kärlek flögo genom mitt huvud. Lennart borde varit hemma långt före oss, var kunde han vara? Möjligen hos barnen. Kanske någon av dem sjuknat, och han hade blivit underrättad därom. Jag skyndade mig till deras sovrum. Ingen Lennart där heller. De små älsklingarna sovo djupt och lugnt. Ehuru jag visste, att jag var ohjälpligt barnslig och dum, kände jag mitt hjärta sammanpressas

av ångest. Hade möjligen bilen gått sönder, och de blivit uppehållna på vägen? Denna tanke verkade befriande, och jag skyndade mig utför trappan. I hallen mötte jag mamma. Hon föll snyftande i mina armar.

— Karl har inte kommit hem, stammade hon. Sängen är tom.

— Lennart är inte heller hemma, stammade jag i min tur.

Mamma brast ut i en ström av ord.

— Evie, det är något förfärligt med midsommarnatten, sade hon. Det är inte endast naturen, som då är förrädisk och lockande. Min mormor sade alltid, att man skulle taga sig i akt för den natten, ty onda trollmakter äro i farten. Själv hade hon en midsommarnatt sett sin salig man, och du kan förstå, att hon blev ängslig, att han hade kommit till liv igen. En midsommarnatt spelade din far bort en stor summa pengar, och en sådan natt bedrog Minas fästman henne. O, Evie, vad jag är olycklig. Karl bedrar mig! Och du, mitt stackars olyckliga barn, jag sade dig ju alltid, att Lennart snart skulle tröttna på dig.

Hon sjönk ned på en stol. Fullkomligt okänslig för annat än min egen oro, lämnade jag henne, i det jag mumlade något om, att jag skulle se efter, om bilen var i garaget.

Då jag ilade över gårdsplanen, kom jag att kasta en blick nedåt alléen. Vad var det för ett underligt föremål, som syntes i dess början? Jag stod

orörlig och såg det närma sig allt mer och mer. På det avstånd jag såg det, föreföll det mig i det solmättade morgondiset att vara av en enorm storlek. Till hälften av nyfikenhet, till hälften tjugad av detta mysterium, stod jag orörlig kvar på min plats. Nu kunde jag urskilja två spökhästar, som tycktes uppbäras av morgondimman, därpå en körsven i skjortärmarna, som manade på dem med piskan. Allt föreföll mig så överkligt, att jag med mammas upprörande skildring om midsommarnattens trolldomsväsen i minnet kände stor benägenhet att lägga benen på ryggen. Det hade jag väl också gjort, om inte den spöklika körsvennen börjat ropa mitt namn. Detta borde ytterligare manat mig till flykt, om inte hans stämma varit en för mig mycket kär. Jag ilade därför mot det fruktade föremålet.

När det kom så nära, att jag tydligt kunde urskilja så väl det, som de fasansfulla spökgestalter, vilka åtföljde det, kastade jag mig ned vid vägkanten och brast ut i ett hysteriskt skratt. Fordonet var bilen, som fått någon skavank, körsvennen var Lennart, som hade nödgats gå hem efter vagnshästarna, vilka nu bogserade bilen. Bakom alltsammans upptäckte jag min styvfar, som svet-tig och smutsig, sköt på bakifrån av alla krafter. Svårligen skulle man i honom ha igenkänt den korrekta och prydliga ämbetsmannen från huvudstaden.

Lennart drog upp mig ur gräset, och jag kän-

de mig så lycklig och uppspelt, att jag först kramade honom och sedan för första gången gav min styvfar en omfamning. Den värme varmed han besvarade den var säkert den enda otrohet, han begått under den trolska midsommarnatten. Vår vänskap befästes ytterligare genom att jag hjälpte honom att skjuta på.

Mamma hade tröttnat på att vara förkrossad och hade beslutat sig för att uppsöka sin ensliga bädd. Just då hon trädde ut på trappan, svängde vårt egendomliga ekipage in på gården. Först stirrade hon på det och på oss, som om hon såge en uppenbarelse, alldeles såsom jag hade gjort, därefter uppgav hon ett rop, som kom vagnshästarna, eller rättare sagt bilhästarna, att kasta sig åt sidan. Sedan ilade hon fram mot oss.

— Var är Karl, var är Karl? utbrast hon. O, jag visste, att det skulle ske något rysligt. Är han skadad, är han dödad?

Då min styvfar reste sig från sin påskjutande ställning och visade sig för henne i denna nya gestalt, trodde hon först, att hennes ögon bedrogo henne.

Aldrig hade jag sett mamma så till sin fördel, som då hon med värme slöt den dammige och smutsige påköraren i sin famn.

Det var en mycket glad och förnöjd kvartett, som på terrassen i ett glas skummande champis hälsade den gryende midsommardagen.

Den dagen blev för oss alla en sannskyldig vilo-

dag, utom för våra tjänare, som fingo gå fram och tillbaka med frukostbrickorna. Ehuru de själva inte hade sovit en blund, fingo de inte som vi »känna efter», om de voro trötta.

Till middagen samlades vi åter, och samtalet var mycket livligt. Vi, som avslutat natten med bilens hemforslande, hade den stora trumfen på hand.

Efter middagen kommo Nils och greven. Ruth tog genast den sistnämnde om hand, och litet skamsen som han tycktes vara över föregående aftons lilla frigörelse, verkade han ett villigt offer.

Lennart och jag hade talat om den makt, som Ruth utövade på denne vekling, och Lennart hade sagt som sin mening, att både den grevlige fadern och den grevlige sonen kunde tacka alla milda makter, om Ruth ville ha en sådan ynkygg, som den senare.

Våra planerade ridturer kommo på tal. Jag för min del hade bestämt mig för att inte deltaga i dem, annat än de dagar, då Lennart följde med. På inga villkor ville jag ge Nils tillfälle att bli min uppvaktande kavaljer.

Vi hade bestämt, att vi skulle ha vår middag och grundläggningfest den första juli, och det var således på tiden att ordna därmed. Lennart ämnade på eftermiddagen åka över till prostgården för att inbjuda familjen, och på samma gång fråga prosten, om han inte ville säga några lämpliga ord vid byggnadsplatsen, då grundstenen skulle läggas. Jag ville

så gärna följa med Lennart och bad mamma vara vicevärdinna på ett par timmar. Glad i hågen åkte jag i väg, lämnande de andra att lösa problemet, hur fem personer skulle kunna rida på tre hästar.

Det var en lättnad för mig, att prostinnan följt sin dotter till länsmansgården, och att vi fingo ha den snälla farbror prosten för oss själva. Då den halvan, som representerades av prostinnan, var borta, var alltid den andra halvan mera sig själv, vilket ligger i sakens natur.

Lennart framförde först bjudningen, som motogs med stor belåtenhet, ty så mycket jag än tycker om farbror Hjorth, måste jag säga, att han föder hellre sig själv än sin fårahjord, vilken verkligen lever på kristidskost.

Därefter bad Lennart i mycket värtaliga ordalag, att hans vördade farbror skulle säga några ord vid grundstenens nedläggande. Några ord av församlingens själasörjare skulle verka högtidligt på de närvarande.

— En bön? frågade farbror.

— Inte precis en bön, tyckte Lennart. Några ord om att företaget måtte lända till välsignelse för alla, eller något sådant.

Farbror såg djupt begrundande ut.

— Något om grundstenen, sa' du. Vad ska man nu säga om en sten? Nå, jag ska väl tänka ut något, som passar, men en sten är ett hårdarbetat ämne.

— Kan inte farbror säga något om en hörnsten? föreslog jag.

Med gamla farbröders privilegium — vilket de alltför ofta veta att begagna sig av — tog farbror mig under hakan och skrattade så att den lilla trinda magen hoppade.

— Du fann det förlösande ordet, lilla ljushuvud, sade han. Hörnsten, var det. På en sådan kan man koka soppa som på en korvsticka. Men nu till trevligare saker. Den nye ägaren till Torpa, mr Paterson, var här på visit i middags. Föreföll att vara en rapp och duktig karl, som inte ser på slantarna. Tycks ha samlat bra med money. Frispråkig är han också, talar oförbehållsamt om allt angående sig själv och sina förhållanden. Det är bra, du Hjälme, att få hit en tät karl. I morgon skulle han göra visit hos er och hos Bergs.

Således hade jag en ny sensation för mina gäster vid hemkomsten. På landet är man tacksam för den minsta lilla smula, som kan bidra till omväxling, och besöket av en svensk-amerikan var inte att förakta.

Vi voro i ganska stor spänning vid visittiden följande dag.

En Rolls Royce körde upp till trappan. Dess ägare mottogs av Lennart och fördes ut till oss, som voro församlade på terrassen.

Jag tror inte, att det är roligt för en nykomling att komma på visit, och att i stället för husets herre och fru finna sig omgiven av flera främman-

de människor, för vilka han ska presenteras. Vanligen får han vid presentationen ett mycket dunkelt begrepp om deras namn och har för den skull mycket svårt att tilltala dem.

Denna situation påminner mig om en liten historia, som jag nyligen hört.

En herre, som kom till ett sommarpensionat för att endast stanna över söndagen, var nödsakad att presentera sig själv för dess tjugotre självförsörjande damer. Han hyste den åsikten, att namn vid en så kort sammanvaro betyda minus, varför han för var och en han tog i hand med en artig bugning mumlade: rabarber, rabarber.

Men nu till vår nya granne, mr Paterson.

Han var ingen världsman, men han var van att röra sig bland folk av alla samhällsklasser. Om han fann det mindre angenämt att helt oförmodat kastas in bland en samling okända människor, visade han det inte med en min. Hans sätt var lika okonstlat som hans tal. Vad hans yttre angår, var han lång och kraftig, hade ett ganska vackert ansikte och en öppen och ärlig blick. Jag för min del kände mig mycket tilltalad av honom, emedan han var så naturlig och rättfram. Han hade en oklanderlig visitdräkt, som dock tycktes besvära honom. Säkerligen skulle han ta sig bättre ut i en mera otvungen dräkt. Det enda, som skvallrade om, att han hade genomgått en hård skola, var hans händer.

Det låg ju nära till hands att tala om hans år

i Amerika, och Lennart upptog snart detta samtalsämne. Han hade ej haft en tanke på att däri-genom få reda på mr Patersons härkomst och öden, men denne tycktes antaga, att en svensk godsägarefamilj borde ha reda på, vad det var för en person, den mottog i sitt hus.

— Jag kom dit ut med två tomma händer, började han med en lätt brytning, var blott femton år. Jag kom enfaldig och oerfaren från det mörkaste Småland, var ett stackars hittebarn, som ingen frågade efter. Redan som liten hade jag vilda planer i huvudet, att när jag en gång bleve stor, skulle jag ge mig ut i världen. Ont hade jag alltid slitit, och varför kunde jag inte då lika gärna slita ont i ett land, där det dock gavs möjligheter?

Han gjorde allt emellanåt tveksamma uppehåll i sitt tal, som om han letade efter de svenska orden, detta, jämte den lätta brytningen, tyckte jag om, därför att det var något nytt och ovant mot den släpiga och indolenta ton, som några av våra gäster begagnade.

Först hade endast Lennart och jag, som sutto på ömse sidor om honom, lyssnat till hans berättelse, men efter hand tystnade de andras samtal, och de, naturligtvis med undantag av sällskapets olycksfåglar, greven och Nils, följde även skildringen med intresse, ehuru det snart slappades hos somliga.

Han märkte den tystnad, som uppstod och såg sig omkring med förlägen min.

— Förlåt mig, sade han, jag glömde, att vad jag gått igenom, inte kan intressera någon här.

— Tvärtom, mr Paterson, sade Lennart förbindligt, det intresserar oss alla mycket. Eller hur, Evie?

— Ack jo, utbrast jag, berätta, mr Paterson och berätta utförligt. Vi behöva så väl bli litet upprekta. Vi sitta här och slöa till i sommarvärmen, så att vi domna av som flugor.

Han skrattade, och det lyste upp hans annars allvarliga drag.

— Jag har vant mig vid att prata mycket där ute, sade han, har rört mig mycket bland människor, och där gäller det mången gång att slå sig fram genom prat. På Torpa har jag just ingen att tala med och har nu, så att säga, ett magasinerat förråd. Således, när jag var femton år, sade jag till mig själv: Calle Pettersson — nu förändrat till Charlie Paterson — ge dig i väg. Jag traskade till fots till Göteborg, blev strykpojke på ett fartyg, destinerat till New York, rymde när vi kommo dit, tiggde, svält, var nära att gå under, men smålandsgryet satt i mig, och jag gav ej tappt. En vacker dag steg jag så högt, att jag blev underagent till en tidningsförsäljare och slapp sedan tigga och svälta. På det sättet drog jag mig fram tills en bagatell gav mig det rätta handtaget. Där ute gäller det att gripa tillfället i flykten, och en gång på tusen lyckas man. En dag, då jag gick

med min tidningspacke, for en präktig bil förbi mig och stannade framför ett stort hus.

— O, så spännande, kunde jag inte låta bli att utropa, det är alldeles som i en äventyrsbok.

Jag såg mig omkring på de övriga för att se efter, om inte de delade min mening.

Tant Ulff spärrade upp ögonen men med en min, som sade mig, att orsaken därtill inte var mr Patersons berättelse, utan en strid mot sömnens övervalde, mamma och Alice granskade varandras toaletter med kritiska blickar, greven och Nils pratade halvhögt, endast Lennart, min styvfar och Ruth hörde på mr Paterson med odelat intresse, för att inte tala om Kurt och Maud, som andlösa och med ännu mera uppspärrade ögon än tant Ulff slukade vart ord. Jag undrade småleende, huru mycket lilla Maud förstod och beredde mig på att sedan få genomgå ett korsförhör.

— Förlåt mitt avbrott, mr Paterson. Ni slutade med, att bilen stannade — —

— Ja, återtog han, den stannade, och jag skyndade mig fram för att bjuda ut mina tidningar. Herrn inuti bilen steg ur men trampade miste på trottoarkanten. Han tycktes ha gjort illa sin fot, ty då han skulle gå vidare, jämrade han sig sakta. Innan han hann ropa på chauffören, som ingenting märkt, kastade jag ifrån mig tidningspacken och sade, i iver tillgripande det ärliga småländska tungomålet: »Stö sej på mej, herrn lelle, så ska de gå bra.» I stället för att följa min uppmaning, tog han mig i

kragen och gav mig en vänlig omruskning. Pojke, du är smålänning, sade han på svenska. Kom med mig in. Han linkade över trottoaren. En guldsmidd portvakt släppte in oss, och en lika grann lakej tog emot oss i hallen. Allt omkring mig var så grant, att jag aldrig en gång drömt om något sådant. Sedan jag fått omtala min sorgliga barndom och min håg att slå mig fram, slutade det med att min nya vän, mr Wanton, en av Amerikas boskapskungar, sade till mig: — Jag tycker om dig, pojke, du har det sanna gryet, liksom jag hade själv, då jag kom hit från gamla Sverige.

Han gav mig adressen till sitt kontor, och följande dag började jag där, visserligen på en mycket anspråkslös plats, men mr Wanton gav akt på mig och visade mig allt större förtroende. Efter några år började jag göra affärsresor i hans ställe, och var inom kort hans allt i allo, så att säga. Då jag var trettio år, dog min välgörare och lämnade i arv åt mig en stor summa pengar. Han hade varit min ende vän, andra hade jag inte haft tid att skaffa mig, ty affärsvännen räknar jag inte. Jag började längta hem och att få odla den svenska torvan. Oni jag blott hade några anhöriga, om aldrig så fattiga och anspråkslösa, om jag blott hade någon att slösa min rikedom på!

De sista orden läto som ett nödrop från ett hungerande hjärta, och jag kände, hur tårarna stego upp i mina ögon. Var det endast jag, som kände medlidande med den ensamme mannen, som strävat

och arbetat i årtal och vunnit framgång och rikedom men som hade ingen, vilken kunde glädja sig med honom?

Jag såg mig åter omkring på de andra. Lennart tar jag ur räkningen, ty hans känslor visste jag. Tant Ulff hade fått liksom en hinna över sina stirrande ögon, mamma och Alice hade övergått till att granska varandras skor oich silkesstrumpor, allt under det att de gåspade fördolt, greven och Nils hade smugit sig bort, men Ruth — —

Kunde jag tro mina ögon?

Hon blickade ned på sina händer, som lågo i knäet och utför hennes kinder rullade kristallklara tårar. Hon satt alldeles orörlig, som om hon vore rädd, att genom en rörelse förråda sig. Mitt hjärta for upp i halsgropen av glad överraskning. Således ägde hon ett varmt hjärta, och den kallsinnighet och beräkning, hon lagt i dagen, hade blott varit förställning. Att hon mot sin vilja förrått sina känslor var så uppenbart, att jag skyndade att vända bort min blick. Hon skulle dock aldrig mer kunna få mig att tro, att hon var en kall och beräknande människa.

— Men mr Paterson, sade Lennart, nu ska ni väl skapa er ett hem, gifta er och få familj?

— Ja, baron, svarade han öppenhjärtligt, det ämnar jag, och ju förr desto hellre. Jag har redan selt mig om, men det är inte så lätt. Jag har blivit liksom litet misstrogen av mig. Om jag väljer en fattig flicka, skulle jag plågas av tanken, att hon har

tagit mig för mina pengar, och en rik flicka vill inte ha en sådan här ohyvlad uppkomling. Råd mig, friherrinnan, sade han skämtsamt, vänd till mig.

— Gärna, sade jag med värme. Då råder jag er att aldrig gifta er utan kärlek. Dröj därför tills den kommer. Då kommer er misstro att försvinna. Dessutom vill jag säga er som min uppriktiga mening, att ni kan bli älskad helt och hållet för er egen skull.

Han rodnade likt en skolpojke, som fått beröm. Han skyndade sig att stiga upp för att taga avsked.

— Jag har dröjt alltför länge, sade han urskuldande, men det är det vänliga mottagandet, som lockat mig att stanna.

Jag inbjöd honom till vår tillämnade middag, varefter han lämnade oss, följd av Lennart.

Naturligtvis hade han inte förr vänt oss ryggen, förrän han skulle avhandlas av oss kvarvarande, vilket skedde med några korta, betecknande ord.

— Jag blev så sömnig, sade tant Ulff. Han talade som en bok, och jag blir alltid sömnig, när någon läser för mig.

— En pratmakare, sade Alice med en axelryckning.

— Ja, men rätt rolig att höra på i alla fall, sade mamma. Var har du köpt de där skorna, Alice?

— En kärnkarl, sade min styvfar.

— En bussig farbror, sade Kurt.

— Va mente han med hitteban, mamma? frågade lilla Maud, som väl hade grubblat på detta ord så

ihärdigt, att resten av mr Patersons berättelse hade gått förlorad för henne. Mamma, ä ja ett hitteban?

— Jag för min del tycker ofantligt mycket om honom, sade jag. Och du, Ruth, vad tycker du? Du är den enda av oss, som inte sagt din mening.

Ruth såg på mig med sin säkra, litet gäckande blick, men mig bedrog hon inte längre.

— Han är en *man*, sade hon endast.

Hennes röst tycktes mig ha en ovanlig klang.

ELFTE KAPITLET

DE närmaste dagarna efteråt var jag fullt upptagen av den kommande festen. Vad som mest gjorde mig huvudbry var bordsplaceringen, som Lennart lämnat åt mig. Det var den första middag där jag skulle presidera som värdinna, och jag ville göra mitt bästa. När jag frågade Lennart till råds, skrattade han åt mitt bryderi. En dag mötte jag honom i hallen, under det att jag gick och grubblade på mitt problem.

— Len, stopp ett ögonblick, ropade jag, tycker du inte, att mr Paterson och Ruth skulle passa för varandra?

Han stirrade på mig med ett föga genialiskt uttryck.

— Du har ju sagt förut att hon ska ha greven, sade han.

— Nej, han ska ha Alice.

— Alice? Kära barn, hon kan väl inte låta skilja sig från Nils. Vet du, Evie, jag är lugn för din framtid. Skulle du oförmodat bli fattig, kan du alltid öppna en giftermålsbyrå.

— Du rare dumming, sade jag, jag menar vid middagsbordet, förstås.

— Kära Evie, sade han litet otåligt, ty han hade festen för folket och mycket annat att tänka på, gör så här. Skriv de sex herrnamnen på lappar, gör likadant med fruntimmersnamnen, drag en lapp av vardera slaget, och så är den saken klar.

— Om jag får dig då, sade jag, eller Margareta får Allan. Nej, Len, du kan mycket, men bordsplacering förstår du dig inte alls på.

Den stora dagen var inne. Festligheterna började redan klockan fyra vid grundläggningsplatsen. Kring den märkvärdiga stenen stodo fyra karlar med spett för att, såsom ett intermezzo under ceremonien, maka den på dess plats. Å ömse sidor om stenen stodo talrika åskådare, på den ena sidan getterna, d. v. s. vi och våra middagsgäster, på den andra fåren, representerade av godsets folk och dessutom av en massa nyfikna från trakten. Ryktet att prosten skulle hålla tal hade lockat dit hans trogna åhörarskara av gamla gummor, vilka trängt sig fram i första ledet.

Bakom stenen hade prosten intagit sin plats. Bakom honom herr Bergsjö med sina små sångerskor, och längst bort Nykterhetsföreningens mässingskvartett, alla dessa utgörande en imponerande fonddekoration.

Den djupa tystnaden, som rådde, skvallrade om att alla väntade sig en för orten ovanlig händelse.

Allt var redo, och mässingskvartetten uppstämde en festmarsch, mera välment än festlig. Därefter en mycket vacker sång av kören. De klara flickrösterna tycktes genom sin skära, klara klang göra narr av kvartettens prestation, men jag hoppades, att det endast var jag, som hade en så vanvördig tanke.

Lennart gav ett tecken, och de fyra karlarna med sina järnspett, lade stenen till rätta på den plats den troligen skulle ha för evärdliga tider.

Jag såg på farbror prostens. Nu var hans stora ögonblick kommet, ty och emedan det var mången god dag, sedan han hade haft en så stor åhörarskara. Med högtidlig min tog han några steg framåt.

— Ärade församling och långväga gäster, började han i den långsläpiga ton, han brukade använda på predikstolen, vår ärade godsherre har bett mig säga några ord vid detta enastående tillfälle. Mina vänner, vi se alla denna sten vid våra fötter, den sten, som fyra av godsets starkaste karlar nyss lagt på dess rätta plats. Vad är det då för märkvärdigt just med denna sten, ärade församling och lång-

våga gäster? Denna fråga månne jag väl göra eder. Vi se stenar runt omkring oss, men vi finna ingenting märkvärdigt med dem. Varigenom skiljer sig då denna sten, nyss lagd på sin rätta plats av dessa starka män, från de övriga vi se? Jo, mina älskade vänner, denna sten är en grundsten. Vad är då en grundsten, frågar jag? Detta ord säger så mycket, mycket mera än jag har tid och tillfälle att tolka. Vi veta alla, att vår så högt värderade — hm — värderade — värd och — hm — hm — husbonde ämnar grunda ett stort och ädelt företag, och till detta är denna, just denna grundsten, det första av den blivande grunden. Kunna vi kanske finna ett ännu mera betecknande ord för denna sten än grundsten — härvid sände prosten mig en blick mera värtalig än hans anförande — ja, älskade församlingsbor och långväga gäster, vi kunna kalla den en hörnsten.

Prosten gjorde en paus, för att ge de församlade tillfälle att smälta denna nya sten. Han passade på att torka sin svettiga panna, innan han fortsatte.

— Ja, mina älskade vänner, en — hörnsten! Vad detta ord betyder ha vi alla så klart för oss, att jag finner det överflödigt att utlägga dess djupa betydelse. Tiden hastar, såsom den alltid gör, jag vill därför sluta med att nedkalla välsignelse över denna hörnsten, grundstenen för ett ädelt företag, och över den ädle husbonden på Marieholm och över hela hans hus och alla dess anförvanter, Amen.

En djup, högtidlig tystnad inträdde, endast av-

bruten av de gamla gummornas snyftningar och ett halvkvävt fnitter från de längst bort stående getterna, greve Stellan och Nils.

Ibland är det ganska svårt att vara en så högt uppsatt person, att man skulle ohjälpligt blamera sig, om man följde sin böjelse. Min enda räddning var att under nervösa ryckningar ha min blick riktad på hörnstenen, som var nära att för mig bli en stötesten.

Jag hälsade en fosterlänsk sång, som en befrielse, och jag vågade viska till den bredvid mig stående Lennart: Hjälp, Len, jag dör! vilket av honom besvarades med ett glatt, hjärtlost leende.

Efter en »utgångsmarsch» av kvartetten var den glansfulla invigningsfesten ett minne blott, d. v. s. den ideella delen därav, den materiella återstod, och tyvärr voro vi alla sådana, att den senare uppskattades mest.

Sedan gingo Lennart och jag omkring och hälsade på alla våra utegäster. De representerade olika typer och tider. Den moderna nutiden, som trängde sig in i dessa okonstlade bygder, framställdes av den eleganta Fransson, den högklackade Lisette och den med henne tävlande Mina, den gamla hederliga tiden av prostens lilla trogna hjord och många andra.

Långa bord, dignande av mat och dryck, sågo mycket inbjudande ut och påminde oss om, vad som väntade oss själva.

Att skildra vår egen middag vore ju så gott som ett upprepande av middagen på Bredsjö, varför jag avstår därifrån.

Det enda nya inslaget däri utgjordes av mr Paterson, vilken jag givit Ruth till dam, i hopp om, att de två skulle ha rikligt med samtalsämnen. Mr Paterson hade inte förut hört omtalas alla de utomordentliga företagen på Sävsta bruk, och han, som skulle modernisera sin nya egendom kunde få många goda råd av Ruth. Den blick, som jag emellanåt sände dessa bägge, sade mig, att jag missräknat mig. De utbytte blott ett och annat ord. Ruth mådde antagligen inte väl, ty hon var rätt blek och tyst. För övrigt såg hon riktigt söt och kvinnlig ut denna dag, då hennes praktiska vardagsdräkt med dess stjärkkrage och slips hade utbytts mot en vit, urringad klänning.

Mr Paterson talade desto mera med Bet, som satt på hans andra sida.

Den, som slog mig med häpnad var Lennarts dam, tant Ulff. Hon hade på dessa veckor undergått en riktig föryngringskur. Man skulle knappast kunnat tänka sig att den loja och tröga gamla dam, som först kom till oss, vore den samma, som den livliga och språksamma, som nu satt vid Lennarts sida. Vi unga hade haft ett hälsosamt inflytande på henne, vilket till och med gått så långt, att hon vågade motsäga Johanna, något som gjorde denna värda dam särdeles gott och som kom henne, så att säga, att dra öronen åt sig.

En liten episod måste jag omtala. Prostinnan hade Allan Berg till kavaljer och på sin andra sida greve Stellan, vilkens sludrande och skorrande tal hon hade mycket svårt att förstå. Greven tilltalade henne ibland pliktskyldigast, men hon förstod honom ej utan skakade endast på huvudet. Han upprepade sina ord. Samma oförstående från hennes sida. Hon vädjade till Margareta, som satt mitt emot.

— Vad säger greven? frågade Margareta småleende.

— Jag sägev, sade denne och höjde rösten mer än som kunde behövas, att min fav snapt ska komma.

— Minfav, minfav, upprepade prostinnan, vad i all världen är det för något? Något bilmärke, eller vad kan det vara?

Vad jag åter önskade, att jag fått skratta ut riktigt ordentligt, men jag var alltför rädd, att prostinnan skulle sätta på sig »ättiksminen», och det hade varit ett förfärligt nederlag för mig som värdinna.

— Greven omtalar, sade Margareta på sitt lugna, älskvärda sätt, som ingenting kan rubba, att han ska få nöjet att mottaga ett besök av sin far.

Jag såg på Ruth, att hon hört dessa ord. En svag rodnad steg upp på hennes kinder och hon liksom drog efter andan. Då våra blickar i det samma möttes, nickade jag åt henne, som om jag ville säga: Du har tur, du. Hon smålog svagt mo!

mig, men jag spanade förgäves efter någon triumferande min hos henne.

Efter middagen bildade vi små kotterier på terrassen. Min tanke for ofrivilligt till den middag, som jag för ungefär ett år sedan, varit med om på Marieholm. Mitt hjärta hade då — fastän jag knappast förstod det själv — varit sönderslitet av svartsjuka och ovisshet. Huru hastigt hade inte alla mörka moln dragit förbi, och nu hade jag redan suttit som värdinna vid samma middagsbord. Jag erkände villigt, att jag inte kunde fylla den platsen på ett värdigt sätt, men min ungdom och oerfarenhet fingo överskylla mina brister. *En* visste jag, som var fullkomligt nöjd med mig, trots mina fel, och hans erkännande var dock det förnämsta för mig.

Som mina värdinneplikter fordrade, hade jag slagit mig ned bland de damer, som med det allra snaraste blivit övergivna av sina kavaljerer, nämligen de två äldre, tant Ulff och prostinnan. Den senare hade tagit sin dotter under sina vingars skugga, och till min förvåning slog även Ruth sig ned hos oss. Hon brukade alltid sätta sig hos herrarna och röka och skåla lika tappert som någon av dem. Att hon i dag gick från sina vanor, bekräftade mina misstankar, att hon inte kände sig fullt frisk.

Under det att prostinnan omtalade för tant Ulff och lilla Ingeborg sin lilla malheur med greve Stellan, passade jag på att få växla några ord med Ruth.

— Mår du inte bra, Ruth? frågade jag. Du ser litet blek ut och är inte så glad som du brukar vara.

— Tycker du det?

— Vill du inte röka?

— Nej tack, inte nu. Jag sparar mig, tills gästerna rest. Jag försäkrar dig, att jag mår alldeles bra.

— Så roligt. Och tänk så bra för dig, att gamle greven kommer, sade jag viskande. Då kan du få alltsammans ordnat i en hast.

Hon bet sig i läppen och rynkade ögonbrynen.

— Allt går kanske inte så lätt att ordna, som man tror, sade hon.

— Ja, men du sade ju, att er jurist skrivit, att enda räddningen för dem var, att sonen gifte sig rikt? Man kan därför antaga, att de ska hälsa ditt anbud med glädje.

— Ja, kanske, sade hon liknöjt, som om hon inte vidare ville diskutera detta ämne.

— Men se, här kommer din utvalde i sällskap med mr Paterson.

Man kunde inte se större kontraster än dessa två, som kommo emot oss, men de voro även av skilda raser. Ehuru jag borde hålla på den högvälborne, måste jag erkänna, att han kom jämmerligen till korta bredvid den ståtliga och livskraftige svensk-amerikanen. Om inte Ruth hade varit alldeles förblindad av fåfångans demon, måste hon ha gjort samma iakttagelse som jag.

När de resande gästerna lämnade oss och våra

egna togo godnatt, drog jag en lättnadens suck, vilket vare mig förlåtet. Jag önskade av allt hjärta, att mina gäster haft roligare än jag själv. Nu vet jag, att det är en vanlig tanke hos de flesta värdinnor.

När jag vaknade följande morgon, var det regnväder, något, som vi alla profeterat föregående afton. Det vackra vädret hade förut hjälpt mig att förströ mina gäster utomhus, men vid tanken på, hur vi skulle kunna fördriva en lång regnvädersdag, kände jag en rysning av fasa.

För att göra dagen så kort som möjligt, lät jag skicka kaffebrickor till alla gästrummen, jämte bud, att frukosten serverades klockan tolv.

Då vi alla, utom mamma, som urskuldat sig, voro samlade, lästes det största missmod i allas ansikten. Därifrån undantar jag Lennart, som gladdes åt det välgörande regnet.

— Vad ska vi göra? var den fråga, som vi oupphörligen ställde till varandra.

Min styvfar och Lennart slog sig ned med dagens tidningar i den senares rum, tant Ulff, till vilken jag ädelmodigt avstått »Husmodern», såg högst ointresserad ut för alla de goda råd, hon kunde inhämta av erfarna husmödrar, och Bet och Roland beslöto sig för att ordna sina pressade växter. Några voro således lyckligen placerade för tillfället.

— Om någon av oss åtminstone hade någon talang, utbrast jag. Kan ingen deklamera?

Ingen kunde deklamera.

— Kan ingen spela?

Tant Ulff lät vanvördigt »Husmodern» glida ned på golvet.

— Visst kan jag spela, utropade hon.

— Ja, jag med, utropade Alice.

— Det är mitt liv, sade Nils.

Jag drog en lättnadens suck. Min egen musikaliska talang inskränkte sig till utförandet av »Donauwellen» och »Fjäriln vingad syns på Haga», men min skicklighet var inte så stor, att jag vågade uppträda för andra, åtminstone inte för att bereda dem nöje.

— Ack, så roligt, utropade jag. Jag ska ställa i ordning i salongen.

När jag kom dit in, sutto Kurt och Maud därinne, vilket just inte var tillåtet. De sutto vid salongsbordet, Maud i soffan och Kurt och Dolly i emmor mitt emot henne. Den sistnämnda hade en spetsduk om huvudet och Kurt hade en tvåöring inklämd i ena ögat.

— Vad ha de för sig? undrade jag och smög mig bakom dörrdraperiet, ty jag var fasligt nyfiken att få reda på, vad de lekte.

— Min fav ska komma, sade Kurt, hemskt grimaserande, och vände sig mot Dolly.

Då hans dam inte tycktes förstå honom, upprepade han flera gånger med allt högre röst: min fav ska komma.

— Gjeven menaj, att hans faj ka tomma, förklarade Maud i förbindlig ton, vänd till Dolly.

Åter måste jag betvinga min skrattlust. Jag fick naturligtvis inte visa barnen att jag förstod, att de härmade våra gäster från föregående dag. Dolly som prostinnan! Å, det var gräsligt löjligt, men det var bara att bita sig i läppen och ingenting förstå. Någon av betjäningen hade troligen upprepat scenen från bordet, och barnen hade uppsnappat den med begärlighet.

Jag trädde fram med sträng min.

— Vill mamma vaja me? frågade Maud, som aldrig blev imponerad av min stränghet.

— Gå genast upp på ert lekrum, befallde jag, ni veta så väl, att ni inte få vara här i salongen.

Efter litet parlamentering begåvo de sig i väg, slitande Dolly mellan sig.

Jag flyttade bort några släktfotografier från flygeln och öppnade den. Tänk, att tant Ulff var musikalisk. Det var märkvärdigt, men ännu märkvärdigare, att den dumme och slöe Nils kunde spela piano. Någon konstnjutning väntade jag mig inte, men huvudsaken var, att de exekverande själva njöto, och att tiden gick.

Jag skyndade mig tillbaka till de andra.

— Att vi inte tänkt på det förut, sade jag.

— Kära barn, det tänker man inte på i en sådan värme, som det har varit. Men nu ska det verkligen bli bra trevligt, sade tant.

När vi kommo in i salongen, sågo de fasligt be-
dragna ut.

— Men var är spelbordet? frågade tant.

— Spelbordet? sade jag. Vi skulle ju göra musik.

Stor tablå.

Naturligtvis var det fråga om bridge och inte om pianoklink, förklarade de.

Jag själv "avskydde" kortspel. Kunde Ruth bli fjärde man? frågade de. Nej, hon hade nog av allt kortspel där hemma under vintern och ville åtminstone vara fri från det på sommaren.

Nils skyndade sig efter min styvfar och Lennart, och Alice gick upp till mamma.

Jag måste erkänna, att den framgång, som vanns, var större än den en stor musiker kunnat vinna bland oss.

Tant Ulff, min styvfar och Lennart enades i en vira. De andra skulle spela bridge, men fjärde man fattades. Här fingo inga hinder förekomma. Nils telefonerade till greve Stellan, och Fransson skickades att hämta honom.

Kära slakten hade aldrig berett mig så mycken trevnad, som då den var bänkad runt spelborden.

Jag befanns vara luft för dem, till och med för Lennart. Det är rätt trevligt att vara luft ibland.

Ruth och jag fritogo varandra från allt sällskapande. Var och en av oss fick följa sin böjelse. Vi beslöto att taga oss en promenad före middagen

och klädda i regnrockar, sydvästar och sportkängor gingo vi åt skilda håll.

När jag gick förbi köksfönstret, sade mig en enda blick, att Albert för ovanlighetens skull var ensam därinne. Jag trummade en kraftig virvel på rutan. Albert, med ryggen vänd mot mig, höll just på att ta ned ett stort fat ur porslinsskåpet. Med en väldig skräll föll det ur hennes händer, i det hon uppgav ett hjärtskärande nödrop. Hennes min, då hon fick se mig, var dråplig. Sedan jag blivit husets härskarinna, hade hon tagit för vana att sätta på sig en ödmjuk och förbindlig min, som inte alls klädde henne. I förskräckelsen glömde hon den höga ställning, som hon ansåg, att jag intog, och fick den min, hon brukade ha, då lilla Evie förr i världen gjorde henne dumma spratt, en min, som kämpade mellan häftig förargelse och överseende. Hon glömde sig ända därhän, att hon rullade fram till fönstret och ropade till mig: Sötaste, så hon bär sig åt!

För att hon skulle slippa förändra mimik, sprang jag skrattande min väg.

Jag strövade omkring litet varstans och njöt i fulla drag av min frihet. Sedan jag tittat in i stall och ladugård, gick jag till växthuset. I ett av dem träffade jag på Ruth. Vi hade bägge insett att vädret ej tillät en promenad.

Liksom kortspelet förde de andra tillsammans, blevo Ruth och jag sammanförda, emedan vi inte spelade. Vid tebordet konstaterade vi, att de andra

voro odrägliga. Deras hela intresse var koncentrerat på det föregående spelets alla möjligheter och omöjligheter, »om du dragit det, så — eller om du kastat damen» o. s. v., därefter skulle de, som spelat vira, omtala för bridgespelarna sina med- och motgångar och bridgespelarna för viraspelarna sina. Tant Ulff försökte vinna Ruths och min förståelse för, att hon »tagit hem fem muntergökar», ehuru jag för min del tyckte, att det varit bättre, om hon tagit hem fem lergökar.

Således fann jag dem odrägliga, och inte minst odrägligt var Lennarts förströdda: Vad har du roat dig med, lilla Evie?

Hans tafatta smekning av min hand smakade betänkligt hartass.

De närmaste dagarna fortfor ruskvädret och spelpassionen. Den senare underbläste jag så mycket som det stod i min makt, ty aldrig hade jag haft det så trevligt under släktbesöket som de dagarna, i synnerhet som regnet saktade av mot aftnarna och tillät mig att ta mig en ritt och Ruth att ta en långpromenad.

På förmiddagarna togo vi två för vana att gå upp till barnen på lekrummet, och där satte vi en fart i deras lekar, som de aldrig kunnat drömma om.

Tant »Jut» vann deras stora beundran för sin styrka och hurtighet, och det var inte ledsamt att se henne, klädd i trikåer, uppträda och göra underbara konster med Maud, under det att jag, Kurt och Dolly voro publik. Min specialitet var anord-

andet av tablåer och scener ur sagospel. Roligt hade barnen och roligt hade vi, vilka av oss mest, vet jag inte. Ibland blevo Bet och Roland inbjudna såsom åskådare, ty de kunde ju inte ordna växter i oändlighet.

När denna sysselsättning tröt för dem, hade de god tid att tala om framtiden. Bet ansåg, att de måste tänka på att få bostad till hösten, och naturligtvis tyckte Roland detsamma. Bet ville, att Roland skulle tala vid sin mamma om, att det kunde vara på tiden att bryta upp från Marieholm. Han försökte klargöra detta för tant, men hon bedyrade, att det var omöjligt att tänka på det så länge som det regnade, ty mormorsvagnen hade ju ingen sufflett. Det vore tillräckligt att bestämma dagen, då stadig väderlek hade inträtt igen, sade hon. Hon trivdes så bra och hade inte på många år haft så trevligt som hos oss. Hon skulle gärna stanna för alltid, förklarade hon flera gånger för Lennart och mig. (hm!)

Ruth förlade merendels sina promenader till Torpavägen. Hon tyckte, att den var så vacker med sin högväxta skog å ömse sidor. Jag däremot red vanligen i motsatt riktning åt Bredsjö till. Ibland red jag upp till gården och höll framför trappan för att utbyta en hälsning med Margareta, men jag steg ej av, ty regnet silade ned som en fin dagg, och Margareta avtvang mig löfte att rida direkt hem och få torra kläder på mig.

Hon var alltid vacker och strålande och hennes

ögon lyste av energi och livsmod. Jag gav henne en komplimang.

— Din förtjänst, nickade hon glatt.

En som även blomstrade var Ruth. Var det lekarna med barnen, som hade gjort henne mera mjuk och tillgänglig, eller var det medvetandet om den lysande framtid, hon gick till mötes? Ehuru hon och jag numera blivit mera förtroliga med varandra, kunde jag inte glömma hennes kallsinniga beräkningar. När hon inte vidare talade om sina planer, ville jag ingenting säga, men jag undrade mycket, om hon verkligen tänkte tala med gamle greven. Dagen för hans ankomst var inte ännu bestämd, och greve Stellan tycktes inte längta efter honom.

Förmodligen var Ruth säker om framgång utan att göra sig besvär att vidare utöva något inflytande på greve Stellan, ty hon hade helt och hållet överlämnat honom åt den lockelse, som spelkortens damer utövade på honom.

Barometern var i stigande, och man kunde antaga, att bättre väder var i antågande. Det skulle medföra förändringar för oss alla. Min frist skulle bli slut, och de mera ansvarsfulla plikterna skulle åter taga vid.

TOLFTE KAPITLET

VAR afton som Ruth kom tillbaka från sin långa kvällspromenad, talade hon om, huru härlig Torpaskogen var. Man kunde se, att denna rörelse i friska luften var mera välgörande för henne än ett stillasittande sällskapsliv, ja, till och med mera än tennis, ty aldrig hade jag sett henne mera livskraftig och glad.

En kväll beslöt jag mig för att rida och se om den där skogen verkligen var så vacker, som hon sade.

Torpa låg ganska avsides från stora landsvägen och en föga körd väg förde till egendomen. Skogen var, som Ruth sagt, ovanligt högväxt och vacker, men vägen verkade dyster och instängd. De fria viderna omkring Marieholm voro mera i min smak.

När jag på avstånd såg Torpa corps-de-logis, vek jag in på en smal väg, som förde rakt in i skogen. Lolotte frustade av otålighet, och jag förstod, att hon inte skulle ha något emot en galopp, och då jag delade hennes mening, gav jag henne fria tyglar. Vi fortsatte ganska länge i god fart, obekymrade om vart det bar hän, tills jag plötsligt kände häftiga regnstänk. Jag blickade upp mot skyn och såg digra moln över mitt huvud. När jag hade ridit hemifrån hade det inte alls sett hotande ut, utan blåa fläckar hade tittat fram mellan molnen. Jag vände genast Lolotte. Snart öste det ned, och

då jag kom till Torpavägen, beslöt jag mig för att rida fram till ekonomibyggnaderna och söka skydd i någon av dem.

Jag red in på stallgården, förgäves spanande efter en mänsklig varelse. Jag hoppade av, och då logdörrarna stodo öppna, ledde jag Lolotte dit in. Därinne skulle jag kunna torka henne med hö och skaka regnet av min jacka och hatt, tänkte jag.

Det var ganska skumt därinne, och först kunde jag inte urskilja någonting, men däremot avtecknades jag och hästen så mycket tydligare i dörröppningen. Jag såg ett par personer, som sutto på något slags fordon, resa sig upp, och en av dem kom emot mig. Det var mr Paterson.

— Välkommen till Torpa, utropade han på sitt hurtiga och okonslade sätt, fastän det är en anspråkslös mottagningsalong jag har här ute. Jag kunde väl aldrig tro, att regnet skulle ge mig två så kärkommna gäster.

Den andra personen kom sakta närmare. Det var — Ruth, en ganska våt men mycket älsklig och förvirrad Ruth med rodnande kinder och förlägen min, mycket olik den självsäkra och manhaftiga varelse, som jag först gjort bekantskap med.

— Jag hade gått ut för att få litet motion, skyndade sig mr Paterson att förklara, då jag mötte fröken Strähle. När det började regna så häftigt, försökte jag övertala henne att följa med mig hem. Det lyckades verkligen till en viss grad, men jag kunde omöjligt övertala henne att följa med inom-

hus. Men nu när friherrinnan är här, har fröken väl ingenting emot att göra det, eller hur? frågade han, vänd till Ruth.

Vi sutto snart omkring ett trevligt tebord, i en hast iordningställt av mr Paterson själv och hans gamla hushållerska. I hennes rum hade vi klätt av oss de våtaste plaggen och under mycket skratt tagit på oss av hennes söndagskläder. Då hon bar ut våra tillhörigheter i köket för att torka dem, passade Ruth på att säga mig, att orsaken till, att hon inte ville följa mr Paterson in var, att hon fruktade den gamlas skvaller och nyfikenhet.

— Sätter du dig inte över sådant? frågade jag i litet spetsig ton.

— Trodde du verkligen det? sade hon på det sätt, hon ofta hade, att klara sig genom en motfråga.

De stora kala rummen och de illa uppsatta gardinerna verkade ungtkarl och gammal hushållerska. Jag undrade inte på, att mr Paterson gärna ville gifta sig och komma ifrån otrevliga förhållanden. Det är ju möjligt, att jag såg mig omkring litet för ogenerat, ty vår tillfällige värd sade urskuldande:

— Jag vet, att det inte ser inbjudande ut här, och aldrig känner jag det så mycket som när jag kommer från det vackra Marieholm. Men tror inte friherrinnan att reparation och nya möbler kunde göra det trevligt? Rummen äro ju stora och vackra. Så fort jag förlovat mig, ska här bli en grundlig omändring.

— Ni har således bestämt er, mr Paterson, utropade jag glatt, så roligt. Vem är hon? Jag hoppas ingen amerikanska?

— Nej, nej, en ärlig svenska.

— Härifrån trakten?

— Nej.

— Men ni måste lova mig att ta en trevlig flicka, så att jag får en angenäm grannfru, sade jag skämtsamt. Har ni friat än?

Ruth tyckte möjligen, att jag var för närgången med mina frågor, eller också var hon inte alls intresserad av mr Patersons giftermålsplaner, ty hon steg upp och gick fram till fönstret och såg ut.

— Nej, inte än, svarade mr Paterson, men jag ämnar göra det med det allra första. Då friherrinnan har varit god och visat ett så vänligt intresse, lovar jag, att friherrinnan ska bli den första, som får veta, om jag lyckats.

De mest regndigra molnen hade dragit förbi, och vi måste tänka på uppbrott. Mr Paterson ville inte höra talas om, att Ruth skulle gå utan erbjöd sig att köra henne hem i bilen. Hon protesterade mot, att den eleganta bilen skulle smutsas ned för hennes skull, och till slut blev det bestämt, att han skulle skjutsa för henne i en jaktvagn.

— Vi borde kanske ha telefonerat hem? sade Ruth. Lennart är kanske orolig för dig.

Jag gjorde en försmädlig grimas.

— Han bryr sig inte alls om mig för den där dumma virans skull, sade jag.

— Säg inte det, Evie, sade hon, hörde du inte, hur förargad tant Ulff hade varit på honom för att han i går hade gått från spelbordet flera gånger för att se efter dig, då du dröjde?

— Gjorde han? sade jag i likgiltig ton men kände en rysning av förnøjelse längs ryggraden.

Lolotte och jag togo ledningen, och när jaktvagnen kom fram, stodo jag och Lennart på trappan och togo emot den. Mr Paterson lyfte ned Ruth från den höga vagnen, som om hon inte alls hade varit en ganska försvarlig börda.

— Ni måste stanna och äta en smörgås med oss, mr Paterson, sade jag. Vill ni inte det?

Det ville han mer än gärna.

Efter supéen hade de spelande endast en »utgång» kvar. Det var väl en spelterm, kunde jag förstå, eftersom de inte alls gingo ut utan in i salongen igen.

Vi tre, som förut hållit ihop, slogo oss åter tillsammans.

— Så bra, att vi blevo för oss själva, sade mr Paterson. Jag lovade, att friherrinnan skulle bli den första, för vilken jag skulle berätta, om jag fick »ja». Det fick jag.

— Å, men — utropade jag och såg nog fasligt dum ut, men — men — ni har ju inte träffat någon annan än — Ruth.

Då jag i detsamma kastade en blick på henne, förstod jag alltsammans. Hon såg så innerligt lycklig och god ut, att jag kände mig riktigt rörd.

— Således, utropade jag, var det därför som Torpavägen var så vacker?

De omtalade nu, att de »tillfälligtvis» träffats där varje afton och hade snart förstått, att de älskade varandra.

— Jag blev kär i henne vid min första visit här, bedyrade han för mig.

— Och jag i Charlie, när han berättade om, vad han genomgått i Amerika, sade Ruth och såg helt flicklikt blygsam ut. Då du beskrev, hur övergiven du varit i din barndom och hur du sedan kämpat dig fram, skänkte jag dig mitt hjärta.

— Och när ska förlovningen eklateras? frågade jag.

— Charlie vill, att vi ska resa hem om ett par dagar och eklatera hemma hos pappa, sade Ruth, som om hon aldrig bedyrat, att hon alltid skulle bli allenarådande.

När hennes utvalde rest hem, måste jag fråga henne om ytterligare en sak.

— Hur blir det nu med greven?

— Kära Evie, det var nog inte så allvarligt menat med det där, sade hon. Nog tror jag, att jag skulle ha lyckats, om jag velat. Vad jag pratade den där kvällen i skogen var mer ett »midsommarskämt». Jag såg dina stora, förskrämda ögon, då jag framkastade mina barocka åsikter om mitt blivande äktenskap, och jag kunde inte neka mig nöjet att göra dem ännu större. Och så kom — Charlie. Du

sade mig, att den rätte skulle komma som en blix. Du hade rätt. Ack, Evie, det är härligt att älska.

Ett par dagar därefter lämnade hon oss. Jag följde henne till stationen och överlämnade henne i den lycklige fästmannens händer. Vi tänkte med ömsesidig tillfredsställelse på, att vi snart skulle bli grannar.

Snart följde det andra uppbrottet bland våra gäster. Mormorsvagnens brist på sufflett utgjorde inte längre något hinder för tant Ulff, och Roland, fast och bestämd för en gångs skull, yrkade på avresa.

Bet skulle efter fjorton dagars vistelse i Lund vara hos sin farbror de månader, som återstodo till hennes giftermål. Denne farbror, som bekostat hennes skolgång och sedan lämnat henne vind för våg, hade plötsligt kommit underfund med, att han hade en brorsdotter, då han fick höra, att hon skulle göra ett gott parti.

Det var med stor saknad jag skildes från min kära ungdomsvän, men både Roland och hon hade lovat att ta vägen över Marieholm, när de följande sommar skulle resa till Norrland.

Jag kan inte vara så falsk, att jag säger, att det var med så stor saknad jag skildes från tant Ulff och Dolly, men jag hade lärt att uppskatta deras goda sidor och deras tillgivenhet för mig. Därför besvarade jag med värme tants avskedsviftning med hennes näsduk och Dollys, som inte skedde med näsduk, utan med hennes lilla svansstump.

Greve Stellan lämnade också helt hastigt orten. Hans far kom och hämtade hem sin käre son. Till Allan Berg sade den gamle greven: Då Stellan inte gör annat än äter och sover här, kan han göra det lika bra därhemma.

Således hade vår krets sjunkit ihop och skulle snart ytterligare förminskas. Min styvfar skulle tillträda sin nya befattning, och mamma skulle tillbringa återstoden av sommaren i Rättvik. Bägge uttryckte sin saknad att lämna oss, och jag konstaterade med förnöjelse, att vi hade kommit varandra bra mycket närmare.

Nu återstodo Alice och Nils. De hade köpt en villa vid Bråviken. Alice talade ofta om, hur magnifik den var, men trots detta tycktes de inte längta dit. I oktober skulle de åter resa utomlands, och jag fruktade nästan, att de skulle hoppa över villan och resa till sitt vinterkvarter direkt från Marieholm, om inte en händelse — det enda tragiska inslaget i släktbesöket — inträffat, som kom dem att lämna oss fortare än de någonsin ämnat.

Det råde åter en intensiv hetta, vilken, såsom jag förut berättat, verkade välgörande på mig, men förlamande på Alice och Nils. Mellan måltiderna lågo de med en bok eller en tidning i handen i var sin hängmatta. Jag ansåg inte min artighet fordra, att jag måste sätta upp en tredje för att hålla dem sällskap, isynnerhet som Nils blivit fasligt otrevlig och retlig, sedan de andra rest, och hans dåliga humör gick naturligtvis ut över den stackars Alice.

Om han fann det tråkigt hos oss, varför reste han inte sin väg?

Om aftnarna kvicknade de till, och vi företogo ridturer. Lennart och Nils turade om att följa oss damer. De aftnar, då det var Nils' tur att disponera Bogatir, ville jag stanna hemma, men då Lennart blev litet missnöjd och påstod, att jag inte fick vara så där oartig, fogade jag mig.

Vi valde ofta Torpavägen till mål för våra ritter, emedan den var svalare och mindre dammig än de mer trafikerade vägarna.

En afton, då vi just hade passerat den skogsväg, jag ridit den där ovädersdagen, märkte jag, att Lolotte haltade. Vi stannade, och jag hoppade av, under det jag sade de andra, att hon säkerligen fått en sten under hoven, vilken gick lätt att befria henne ifrån. Nils erbjöd sig att hjälpa mig, om jag ville hålla henne vid tygeln.

— Medan ni pysslar med det där, sade Alice, så rider jag en bit på den där skogsstigen, du sade, att det går så bra att galoppa på. Jag kommer snart igen.

Hon var inom kort ur sikte bland de täta trädstammarna.

Som jag förmodat, var det en vass sten, som förorsakat Lolottes haltning, och hur Nils än fumlade fick han till slut bort den.

Jag har förut omnämmt, att jag aldrig ville vara på tu man hand med Nils, ty jag hade ett dunkelt begrepp om, att jag borde ta mig i akt för honom.

Sedermera har jag tyckt många gånger, att jag den dagen bar mig fasligt dumt och obetänksamt åt. Stackars karl, han hade kanske inte alls ämnat förolämpa mig, och i så fall handlade jag oförlåtligt. Jag får dock ärligt bekänna, att mitt samvete inte besvärade mig så värst, ty det har alltid haft en särskild välvilja mot dess ägarinna.

Min behandling av Nils för i mitt minne min gamle farfar, som utom min far, ägde ännu en hångstyrig son. Han uppfostrade sina söner efter gammal god metod, där käppen spelade en framstående roll. Så fort han trodde, att pojarna hade haft ett ofog för sig, dansade käppen på deras ryggar. »Men det var inte vi, som gjorde det», bedyrade gossarna. »Nå, så ha ni nån annan dumhet i tankarna», sade den bestraffande, »så nu ha ni fått litet i förskott.»

Således, om jag verkligen gjorde Nils orätt, skadade det inte, att han fått litet i förskott.

Naturligtvis var det hjärtlöst tänkt, men han var mig från första stunden så osympatisk.

Under det att jag ledde Lolotte fram och tillbaka för att se om hon blivit fri sitt obehag, såg jag Nils närma sig mig. När han var ett par steg ifrån mig, bredde han ut armarna, som jag trodde för att omfamna mig.

Tänk nu, om han endast gjorde det som en gymnastisk rörelse för att räta ut sina lemmar efter den ovana ansträngningen att ha stått böjd över Lolottes hov?

Vid närmare eftertanke kom det för mig att detta var möjligt, men vid ovan beskrivna tillfälle förlorade jag all besinning. Hjärtat flög upp i halsgropen på mig och jag fick en riktig frosskakning av förskräckelse.

— Rör mig inte, skrek jag och utan ett ögonblicks tvekan sprang jag fram och slog till honom med ridpiskan. Jag frågade varken efter hur slaget tog eller att han slog händerna för ansiktet och jämrade sig, som om jag gjort honom illa.

Fastän jag darrade i hela kroppen, lyckades jag komma upp i sadeln och red därifrån.

Rädd, skamsen — och kanske litet ångerköpt — som jag var, var det som om min nervositet meddelat sig till Lolotte. Hon, som alltid var så sedig, konsttrade på alla möjliga sätt, och då hon skyggade för en sten, som hon sett många gånger om, blev jag förargad och gav henne en likadan bestraffning, som Nils nyss fått av mig. Hon satte av i vild galopp, och vi uppnådde snart hemmet, bägge två uppskakade och badande i svett.

Jag smög mig in från trädgårdssidan, ty jag hade inte lust att möta Lennart, som genast skulle ha sett, att inte allt stod rätt till. Då jag fick höra av Betty, att han var ute på ägorna, drog jag en lättnadens suck. Jag bad henne säga honom, att jag hade svår huvudvärk och hade gått till sängs.

När jag väl kommit i min bädd, utlöstes mina stridiga känslor i en ström av tårar.

Då jag något lugnat mig, hörde jag små tassande

steg på mattan och kände en liten mjuk och smidig kropp glida under täcket.

— Ä mamma suk? frågade lilla Mauds ömma stämma. Lidd på min amm, så blij de snat bja.

Ja, det blev »bja», ty vi somnade inom kort som två snälla barn, vilka ingenting veta om världens falskhet och lömska ondska.

Följande morgon vaknade jag vid att Lennart lyfte Maud ur min säng och bar in henne i barnkammaren.

— Hur är det, älskling? frågade han oroligt, då han kom tillbaka.

— Ä, Len, nu är jag bra igen. Jag hade väl fått huvudvärk av, att jag på middagen gick barhuvad i solgasset.

Jag måste tillgripa denna lilla osanning, då det var nödvändigt att intaga en avvaktande ställning mot fienden, härvidlag Nils. Skulle han avancera eller retirera? Skulle han framställa mig som en överspänd fjolla, eller skulle han tiga?

— Och så red du hem i förväg och vet ingenting om, vad som sedan hände, sade Lennart. Du må tro, här har varit en uppståndelse i hela huset.

— Vad är det, Len? frågade jag ängsligt. (Hur mycket visste eller anade han?)

— Jo, vet du, fortsatte han, Nils har gjort sig illa. Under det att han hjälpte dig med Lolotte, hade han bundit Bogatir vid ett träd. Då han, sedan du ridit hem, skulle lösa honom, kom han mot en vass gren, som skadade hans öga. Han har haft en svår

värk hela natten, och de resa in till Stockholm med middagståget för att rådfråga en specialist.

— Så ledsamt, sade jag tafatt men kände en stor lättnad, att Nils framställt saken på ovannämnda sätt. Vad hans öga angick, hyste jag ingen fruktan, övertygad som jag var, att han förstälde sig.

Alice var utom sig av oro, men jag tröstade henne med, att herrar (med undantag av Lennart, förstås,) alltid överdriva sina krämpor. Hon delade inte min åsikt om det manliga släktets pjåkighet, utan det var riktigt rörande att se med vilken ömhet hon under färden till stationen pysslade om den väl omlindade sjuklingen.

Jag skämdes litet smått för, att jag, för var gång vi vid tåget fingo avleverera några gäster, kände en så stor belåtenhet, och jag hoppades, att jag med åren skulle bättre lära mig att utöva den beprisade nordiska gästfriheten.

För att rädda skenet, mumlade Nils och jag några obegripliga ord till varandra vid avskedet. Alice och jag skildes hjärtligare, ty jag höll av henne, fastän hon var yttlig och fåfäng.

När tåget ångade ut från stationen, kände jag en fast övertygelse om, att en av våra avresande gäster ej vidare skulle sätta sin fot inom vårt hem.

Jag kände mig så översvallande glad att åter ha Lennart för mig själv, att jag genast ville visa honom det, men jag måste lägga band på mig. Bredvid vår bil stod ett par bondskjutsar, vars ägare med barn och blomma höllo på att stuva in sig och

dem bland korgar och tomma hönsburar. Placeringen var ett kinkigt problem men gav dock moran och barnen tid att betrakta oss med ihärdigt intresse.

Något utbrott för min glädje måste jag dock ha, och då Lennart, som körde själv, intagit sin plats, sprang jag upp i bilen och utropade:

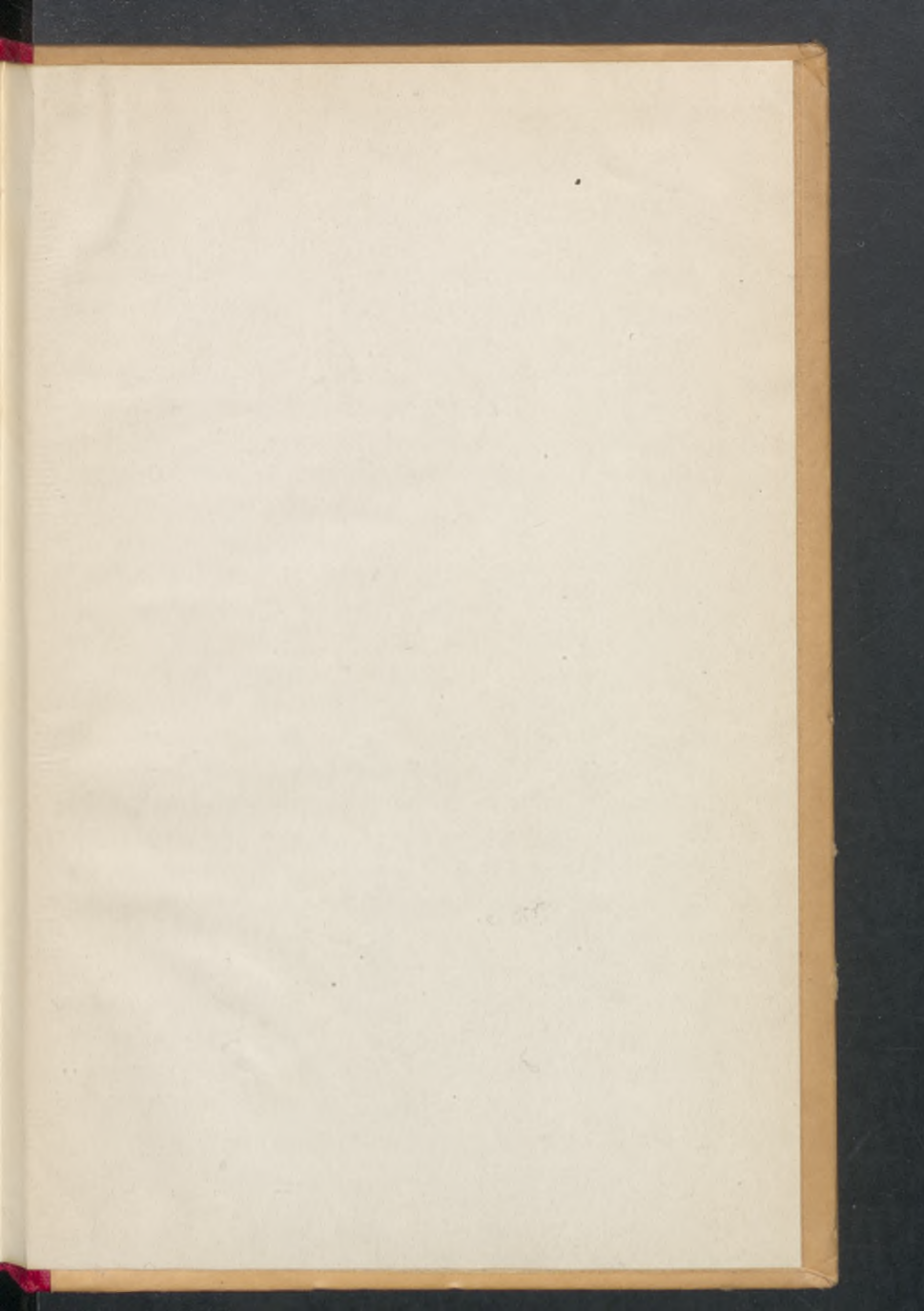
— Enfin seuls!

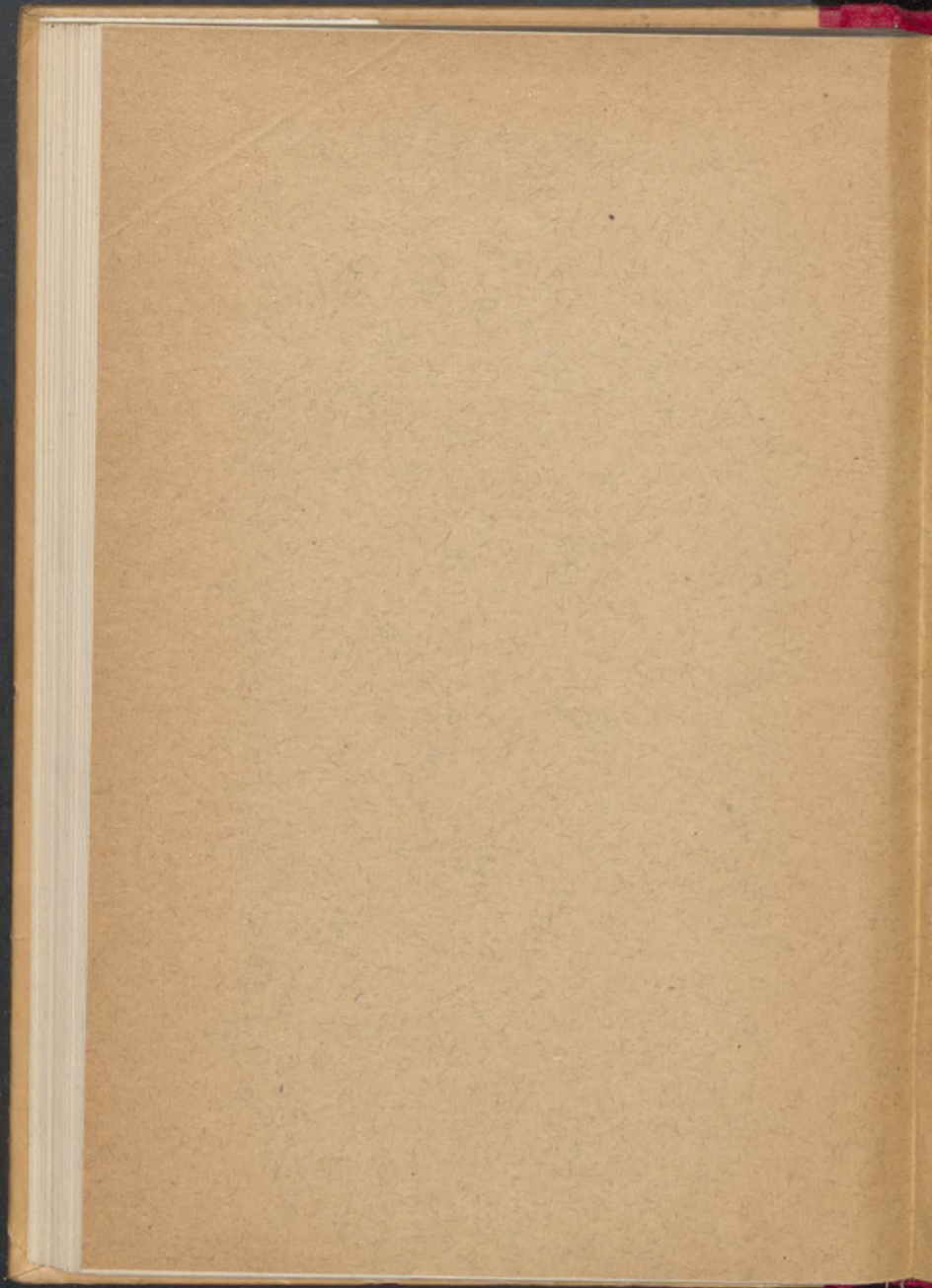
Jag bredde glädjestrålände ut mina armar och fortsatte:

— Ack, Len, vad jag är lycklig! Om jag bara tordes göra något riktigt galet.

Lennart kastade en komiskt förfärad blick på skjutsarnas innehåll.

— Älskling, tänk på skandalen, sade han med sin lugna röst men med en tjuvpojks glimt i ögat, vänta åtminstone tills vi komma utom synhåll.

GÖTEBORGS UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

1001930870

Nytt bibliotek för barn och ungdom.

5. En duktig pojke. Av *G. A. Henty*. Andra upplagan. Inb. 1: 50.
6. Katy i hemmet. Av *Susan Coolidge*. Sjätte uppl. Inb. 2: 50.
7. Bråkigt herrskap. Av *L. T. Meade*. Tredje uppl. Inb. 2: 75.
9. Katy i skolan. Av *Susan Coolidge*. Sjätte upplagan. Inb. 2: 50.
10. Annie Forest eller livet på Rosenhill. Av *L. T. Meade*. Fjärde uppl. Inb. 3: 50.
11. Vad Katy gjorde sedan. Av *Susan Coolidge*. Femte upplagan. Inb. 2: 50.
13. Clover. En berättelse för flickor av *Susan Coolidge*. Femte uppl. Inb. 2: 50.
15. Högadal. En berättelse för flickor av *Susan Coolidge*. (Den sista av de s. k. »Katyböckerna».) Femte upplagan. Inb. 2: 50.
16. Ros och tistel. Av *L. T. Meade*. (Forts. å »Annie Forest».) Tredje uppl. Inb. 3: 50.
31. Peggy i prästgården. Berättelse för unga flickor av *Jessie Mansergh*. Andra uppl. Inb. 3: 40.
34. Peggy åter i England. Av *Jessie Mansergh*. Andra uppl. Inb. 2: 75.
36. Ute i världen. Av *Mrs G. de Horne Vaizey*. Andra uppl. Inb. 3: —.
38. Hetty i London. Av *Mrs George de Horne Vaizey*. Andra uppl. (Forts. å »Ute i världen».) Inb. 3: —.
44. Ingen vanlig flicka. Berättelse från Central-Amerika av *Bessie Marchant*. Andra uppl. Inb. 3: 25.
46. Pega äventyr i Paris. Berättelse för unga flickor av *May Baldwin*. Andra uppl. Inb. 2: 75.
47. Flickorna Perry. Berättelse för unga flickor av *Lilian Turner*. Andra uppl. Inb. 3: —.
49. Paradiset. Berättelse för unga flickor av *Lilian Turner*. Andra uppl. Inb. 3: —.
53. Vid skiljevägen. Berättelse för unga flickor av *C. E. C. Weigall*. Inb. 2: 25.
55. En glad studentska. Berättelse för unga flickor av *Mrs George de Horne Vaizey*. Andra uppl. Inb. 2: 50.
56. Ensamma i världen. Berättelse för unga flickor av *Bessie Marchant*. Inb. 2: 50.
57. Skolans drottning. Berättelse för unga flickor av *Ellinor Davenport Adams*. Andra uppl. Inb. 3: —.
58. Hetty som fullvuxen. Av *Mrs George de Horne Vaizey*. (Forts. å »Hetty i London».) Andra uppl. Inb. 3: 90.
59. Den yngsta flickan i femte. Av *Angela Brazil*. Andra uppl. Inb. 2: 75.
60. Mary Rose. Av *Frances R. Sterrett*. Andra uppl. Inb. 3: 25.
61. Den nya kamraten. Av *Angela Brazil*. Andra uppl. Inb. 2: 90.
62. Sylvias julferien. Berättelse för unga flickor av *Margaret R. Piper*. Andra uppl. Inb. 2: 50.
64. Vildmarkens dotter. Berättelse från Kanada av *Bessie Marchant*. Inb. 3: 25.
65. Skolans vildhjärna. Av *Angela Brazil*. Andra uppl. Inb. 3: 90.
66. Den försvunne prinsen. Av *Frances Hodgson Burnett*. Inb. 3: 25.
67. En liten hjältinna. En skolhistoria av *Dorothea Moore*. Inb. 2: 75.
68. En liten slottsfröken. Av *Lena Tyack*. Inb. 3: 25.
69. Pegeen. Av *Eleanor Hoyt Brainerd*. Inb. 3: 90.
70. Skolans olycksfågel. Berättelse för unga flickor av *Christine Chaundler*. Inb. 3: 75.
71. »Bara Petra». Berättelse för unga flickor av *Dorothea Moore*. Inb. 3: 60.
72. Caroline och hennes systrar. Berättelse för unga flickor av *Lela Horn Richards*. Inb. 3: 75.
73. Från mina »ton»-år. Berättelse av *Anna Sahlén*. Inb. 2: 50.
74. Caroline vid högskolan. Berättelse för unga flickor av *Lela Horn Richards*. (Forts. å »Caroline och hennes systrar».) Inb. 3: 75.
75. Prinsessan av Thermoclen. Berättelse för unga flickor av *Dorothea Moore*. Inb. 3: 50.
76. Sallys första termin. Berättelse för unga flickor av *Christine Chaundler*. Inb. 3: 50.
77. En hederspojke från topp till tå. Skildringar från Frank Fullertons skoldagar av *J. Jackson Wray*. Tredje genomsedda upplagan. Inb. 2: 25.
78. Vi och våra släkten. Berättelse av *Anna Sahlén*. Inb. 2: 75.
79. Caroline drar ut i världen. Berättelse för unga flickor av *Lela Horn Richards*. (Forts. å »Caroline vid högskolan».) Inb. 3: 75.

Gösta Lundström

POJKEN OCH VINDARNA och andra sagor.

Med illustrationer i färg- och svarttryck
av *Inga v. Werdenhoff*.

Inb. 3: 50.

Helene Hörlyck

FRIDA HOS VILDARNA

Bemynd. översattn. från danskan av
Ebba Atterbom.

Nedsatt pris.

Kart. 2: 50.